

மானங்காத்த மருதுபாண்டியர்

ந. சஞ்சீவி, எம்.ஏ

மானங்காத்த

மருது பாண்டியர்

Approved for class use Non-detailed Study for
Standards VIII & IX - Vide Page 17
Fort St. Gezette
Supplement to Part I-B, Dated 18-5-1960.

ந. சஞ்சீவி, எம்.ஏ., எல்.டி.

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே - சென்னை-1.

முதற்பதிப்பு: 1954
பன்னிரண்டாம் பதிப்பு: 1966

படையல்

உணர்வின் கடலாய்
ஒழுக்கத்தின் இமயமாய் வாழ்ந்த
தமிழ் முனிவர்
திரு. வி. க. அவர்களது
அன்பு நினைவுக்கு

விலை ரூ. 1-00

ரத்னம் பிரஸ், சென்னை-1.

1 புரட்சியின் நாயகம்

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே,—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினி லேஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே.'

ஆம். தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலந்தொட்டுப் பாரதியார் கவிதை பிறந்த தலைமுறை வரை ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் வாழையடி வாழையாகக் கணக்கற்ற புரட்சிப் பெருவீரர்கள் தமிழ் மண்ணில் தோன்றினார்கள். அவர்கள் ஏட்டிலும், நாட்டிலும், கவிதையிலும், கற்பனையிலும், சமயத்திலும், சாத்திரங்களிலும், ஆலயங்களிலும், அறப்பணிகளிலும், சிந்தனைக் கோட்டையிலும், செயல் உலகிலும் செய்த இணையில்லாப் பெரும்புரட்சிகள் யாவற்றையும் சொல்லால் அளவிட்டு உரைத்தல் யாரால் ஆகும்! வாழப் பிறந்த தமிழினம், எங்கெல்லாம் மனித அறிவும் உணர்வும் செல்லுமோ, அங்கெல்லாம் மாறுதல்களைக் கண்டு, புரட்சிகளைச் செய்து முன்னேறுவதையே தன் வாழ்வின் மூச்சாகக் கொண்டு விளங்கியது.

'நெல்லும் உயிரன்றே, நீரும் உயிரன்றே, மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்,' என்று இருந்த முடியாட்சியிலும. 'கொடியன் எம் இறை எனக் கண்ணீர்

பரபபிக குடி பழி தூற்றும' கொடுங்கோலன ஆகும கொடுமைககு அஞ்சிய காவலரை—போா போா என்று தினவெடுத்துத திரிந்த தமிழ் மறவா வாழ்ந்த மண்ணிலே பிறந்தும போர் முரசின ஒலியன்றி வேறு ஒலி கேளாக காலத்தில வாழ்ந்தும, 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்று ஒற்றுமைச் சங்கு ஊதி, 'உலகம் ஒன்றே, அதில உறையும் மாந்தா அனைவரும ஒரு குடியே,' என்று அனைததுலக முரசு கொட்டிய செந்தமிழ்ச சான்றோரை—சங்ககாலத தமிழகததிலன்றி வேறு எங்கே சந்திக்க இய லும? 'களவும் கற்பில மங்கையா உறவும் நாகரிகம,' எனக கருதி மககள மயங்கிய நாளில, பிறபபு வழிப பெருமை பேசும் பேதைமை புகுநத காலததில் அவறறை எதிர்த்து, ஏடும எழுததாணியுமே கொண்டு கருததுல கில் புரட்சி செயது, சாதி சமய பேதம் கடநத நீதி நூலை, உலகப் பொது மறையை. காலததை வென்ற கவிதை யைப பாடித தநத திருவள்ளுவரைத தமிழ் மண்ணில அன்றி வேறு எங்கே காண இயலும? பழியறியாப் பாணடி மன்னன குடியில பிறநதும, தேரா மன்னன ஆராயாது செயத அநீதி ஒன்றே ஆயினும், 'யானுமோா பத்தினியாகில, அலவழிபபட்ட ஆட்சியை அழிததே தீரு வேன!' என்று அமைதியே வடிவமாயிருந்த கற்பின செல்வி, வீரக கண்ணகியாய வீறுகொண்டு, சிந்திய கண ணீரோடும், விரித்த கூநதலோடும், ஏந்திய சிலமபோடும் மன்னவன நகரில், மாட மாளிகைகளில், புரட்சித தீப பற்றி எரியப் புறப்பட்டது மதுரை வீதிகளிலே அன்றி வேறு எநநாட்டு எந்நகர வீதிகளில் நிகழ்ந்தது?

அல்லற்பட்ட மக்களுக்காக அழுது இரங்கி, 'ஆருயிர் மருந்து' அளித்து அன்பு செய்த 'குற்ற'த்திற்காகத் தன் நாட்டு அரசனாலேயே கொடுஞ்சிறையில் தள்ளப்பட்ட உலக வரலாற்றிலேயே முதற்பெண்ணரசி—சிறைக்கோட்டத்தையே சிதைத்து அறக்கோட்டமாக்கிய புரட்சி அன்னை—அறச்செல்வி—பிறந்தது தமிழ் மண்ணிலேயன்றி வேறு எங்கே? பிறந்த பொன்னாட்டில் வாழ இடமிருந்தும், வகையற்றுக் கண்ணற்ற குருடர் போலக் கடல் கடந்து சென்று, கூலிகளாய் ஆப்பிரிக்கக் காடுகளில் அடைக்கலம் புகுந்த நேரத்திலும் தன் இனத்தின் மானங்காக்கப் புரட்சித் தீப்பொங்கி எழுந்த நேரத்தில் தீக்கொடுந்தீக்குத் தன் ஆருயிரையே காணிக்கை ஆக்கிய வீர வள்ளியைப் போன்ற மங்கையரைப் பெற்றெடுத்த இனம் தமிழ் இனமன்றி வேறு எந்த இனம்? அது மட்டுமோ?

சிப்பாய் கலகம் என்ற சிந்தனையே எழாத நாளில், அறப்போர் என்ற சொல்லே பிறவாத காலத்தில், பாரத நாட்டின் சொத்தையன்றிச் சுதந்தரத்தை, சுயமரியாதையையே சூறையாடச் சூழ்ச்சி வலை விரித்த கம்பெனியாரை எதிர்த்துத் தென்பாண்டித் திருநாட்டில் விடுதலை முரசொலி இடியென முழங்கியது. அப்போர் முரசின்—இந்திய சுதந்தரப் போரின்—முதல் முழக்கம் தமிழ் நாட்டுக் கோட்டைகளிலும், கொத்தளங்களிலும், மலைகளிலும், காடுகளிலும் அல்லவோ எதிரொலித்தது!

இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வீரத் தமிழகத்தில் தொடங்கிய விடுதலைப்போர், மன்னர் பலியான பின்னும்

மானம் படைத்த அவர் மரபினர் நடத்திய போர், தளபதி
கள் கொல்லப்பட்ட பின்னும் தளராமல் மக்கள் நடத்திய
போர், அவர் வழி வந்த வீரத்தமிழ் மக்களால் கடந்த இரு
நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டது. அப்
போரில் அலலுற்று அயர்வுற்ற நேரத்திலெல்லாம் அடி
மைப்பட்ட மக்களுக்கு ஆத்திரம் ஊட்ட, ஆண்மை
மிக்க அரசியல் தளபதிகள் எத்தனையோ பேர் ஒருவர் பின்
ஒருவராகத் தமிழகத்தில் தோன்றிய வண்ணம்
இருந்தனர்.

வில்லும் வாளும் ஏந்தும் உரிமையிழந்த தமிழ்
மக்களை, ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து, இடியென முழங்
கிப் போர் புரியத் தம் சொல்லாற் கவிபுனைந்து வீர வெறி
யூட்டினர் அமரகவி பாரதியார். தித்திக்கும் தமிழால்
தேசபத்தி என்னும் தீயை நாட்டு மக்கள் நெஞ்சிலெல்
லாம் மூட்டும் திருப்பணியைத் தடையின்றிச் செய்யும்
பொருட்டு, வெள்ளைக் கொடுங்கோலர்களின் பருந்து
விழிகளில் படாதவாறு எத்தனையோ காலம் அவர் கரந்
துறைந்தார் ‘‘வந்தே மாதரம்!’ என்று வாய்விட்டு
முழங்கியதற்காக, பொழுதெல்லாம் எங்கள் செல்வம்
கொள்ளை போகவோ? நாங்கள்மட்டும் அழுதுகொண்டிருப்
போமோ? ஆண் பிள்ளைகள் அல்லோமோ?’ என்று
நெஞ்சம் விம்மித் துடிக்க, தமிழகத்தின் கடல்களில் கப்ப
லோட்டிய ‘குற்ற’த்திற்காக இரு பிறவிச் சிறைத் தண்
டனை பெற்றார் நாட்டுப்பற்றாளர் சிதம்பரனார்: கண்ணற்ற
கண்ணனூர் இருட்சிறையில் தள்ளப்பட்டார், அங்கே
தனிக்காட்டாட்சியின் கொடுமைகள் எத்தனையுண்டோ
அத்தனைக்கும் இலக்கானார். மனைவியாரையும் மக்களையும்

பிறந்த வீர சிதம்பரனார், சிறையில் மாடு போலச் செக்கிழுத்தார், அங்குக் கைப்பெரிய மனமொடியக் கல்லுடைத்தார். இவ்வாறு சிதம்பரனார் மூட்டிவைத்த தியாகத் தீயில் எத்தனையோ தமிழ வீரர்கள் தங்கள் குருதியையே நெய்யாகக் கொட்டினார்கள்; எலும்பையே விறகாக இட்டார்கள். 'உயர்த்திப்பிடித்த கொடியை ஒரு நாளும் தாழ்த்த மாட்டேன்!' என்று அரிமா என முழங்கித் தடியடிபட்டு, மண்டை பிளக்கப் பெற்று, தன் குருதி வெள்ளத்தால் தமிழ் மண்ணைத் தூய்மையுறச் செய்த திருப்பூர்க் குமரனை எவரே மறப்பர்?

பாரதியாரை, சிதம்பரனாரை, குமரனைப் போல நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடு பட்டுச் சாவையும் மகிழ்வோடு தழுவிய எத்தனையோ வீரர்களைத் தமிழகம் ஈன்றது. எண்ணிலடங்கா—பெயரறியா—வீரர்களடங்கிய கூட்டம் அது. ஆனால், அவருள் சிலரையே அறிவோம் நாம்.

இந்தியாவின் இன்பத் தமிழகத்தின் விடுதலைக்காகத் தங்கள் நாட்டை, மனைவியை, மக்களை, நல்லுறவை எல்லாம் இழந்து, தம் உயிரையும் துறந்த அம்மேலோர்களது குழுவினைச் சார்ந்த தலைமை சான்ற இரு பெரு வீரர்களைப் பற்றியே சிறப்பாக இந்நூலில் படிக்கப் போகிறோம். தமிழகத்தின் மானத்தைக் காக்கத் தங்கள் இன்னுயிரையே காணிக்கையாகக் கொடுத்த அவ்விணையற்ற வீரர்களது வரலாறு என்றென்றும் நம் உள்ளங்களில் வைத்துப் போற்றிப் பயனடையத் தக்க உயர்வு படைத்ததாகும்.

2. அடிமை அரசியலும் ஆர்க்காட்டுப் பொம்மையும்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தென்னாடெங்கும் பொலிவற்றுக் கிடந்தது. நெஞ்சில் உரமும் நேர்மைத் திறமும் இல்லாதார் ஆட்சிக்கு அருமைத் தமிழகம் இரையாகியது!

'விண்ணை யிடிக்கும் தலையிமயம்—எனும்
வெற்பை யிடிக்கும் திறனுடையார்'

என்று பாரதியார் போற்றிய தமிழ் வேந்தர் மன்பதை முழுதும் வாழ்த்தி வணங்கச் செங்கோல் செலுத்திய செந்தமிழ் நாட்டின் ஆட்சி உரிமை, யார் யார் கைக்கோ எவ்வெவ்வாறோ போய்ச்சேர்ந்தது. விசயநகர நாயக்கர்கள் ஆட்சியில் தமிழ் நாடு பற்பல பிரிவுகளாகிச் சிதைந்தது. பாண்டி நாடு மட்டும் எழுபத்திரண்டு பாளையப்பட்டு களாகப் பிரிவுபட்டது. இவ்வாறு பிளவுபட்டுக் கிடந்த தமிழகத்தின் நிலை ஆர்க்காட்டு நவாபின் ஆட்சியில் தாறுமாறாயிற்று. பாளையப்பட்டுகளில் குறுநிலத் தலைவருள் ஒவ்வொருவரும் தனி ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கினர்; தமக்குள் ஒற்றுமைப் பண்பின்றிப் பூசலையும் பொறாமையையும் பெருக்கிக்கொண்டு, பிரிந்தும் பிணங்கியும் நிற்கலாயினர். 'ஊர் இரண்டுபட்டால், கூத்தாடிக்குக் கும்மாளந் தானே? இத்தகைய சூழ்நிலையில் கம்பெனியார் வஞ்சகச் செயல் புரிய வலை விரிக்கலாயினர்.

அதன விளைவாக ஆங்கில ஆதிக்கம சிறுகசசிறுகப பெருகி இறுகிய நிலையில 1792ஆம ஆண்டில கிழக்கிந தியக கமபெனிககும ஆாககாட்டு நவாபுவிற்கும இடையே ஓா ஒப்பநதம் எழுநதது. ஆட. ஒப்பந்தம என்ற பெய ரால ஆஙகிலச கம்பெனிககுத தமிழகம் அடகு வைககப பட்டது. 'ஆாககாடடு நவாபு தான பெற்ற கடனுககாகத தமிழகக குறுநில மனனாகளிடமிருநது தன பெயரால கபபப பணததை வசூலிததுககொள்ளும் உரிமையைக கிழககிந்தியக கமபெனியாருக்கே வழஙகுவது,' என்பதே அந்த அடிமை ஒபபந்தததின் முடிவு. இததகைய ஒப்பந தத்தின் மூலம் மனனர் மனனாகளை எல்லாம் அடி பணிய வைத்த தமிழகததின அரசியல். முனனிலும் பன்மடஙகு அடிமை அரசியலாயிற்று! ஆர்ககாட்டு நவாபுவும் வெற்று அலஙகாரப பொம்மையானூர்! அண்டி வயிறு வளர்க்க வநத கிழககிந்தியக கம்பெனியின வெள்ளையர், வரி வாங குும் அதிகாரிகளாய மாறினா.

'நாட்டு மாநதரெலலாம—நம்போல நாாக ளெனறுகருதாா ஆட்டு மநதையாமென்று—உலகை அரசர் எணணிவிட்டாா'!

என்று நெஞ்சம் கொதிததுப் பாரதியார் பாடியது அந நாளைய அரசியல் நிலைககு எவ்வளவு பொருததம!

வரி வாஙகும் அதிகாரிகள் என்ற பெயரால் கமபெனி யாா செய்யததகாத அநீதியெலலாம் செய்தனா; மககளை கசககி அவர்களிடமிருநது பணததையும் கண்ணீரையும கபபமாகக கொண்டனர்; தமிழகத்தின செல்வத

தையெல்லாம் சூறையாடுவதையே அன்றாடத் தொழிலா கக் கருதினர். வாணிபம் செய்ய வந்த கம்பெனியார்கள் தங்கள் ஆணையைக் குறைவின்றிச் செலுத்தப் படையை யும் பயன்படுத்தினார்கள். அலைகடலையும் வென்று, அப் பாலுள்ள நாடுகளை எல்லாம் தன்னடிப்படுத்திய தமிழகத் தின் கரைகளில் கம்பெனிப்படை இங்கிலாந்திலிருந்து வந்து இறங்கியது. பண்டங்களை விற்க வந்த கம்பெனி யின் கிடங்குகளில் பேய்வாய்ப் பீரங்கிகளும், நச்சுக் குண்டுகளும், நானா வித்த் துப்பாக்கிகளும் நிரம்பின.

அழுக்காறு கொண்டு, ஆண்மை குன்றி வாழ்ந்த குறுநில மன்னர்கள்—பாளையக்காரர்கள்—இந்நிலை கண் டார்கள். அவர்கள் தொடை நடுங்கியது. நெல்லிக் காய்கள் போலச் சிதறிக் கிடந்த அப்பாளையக்காரர்களைப் பகடைக்காய்களாகப் பயன்படுத்திப் பறங்கித் துரைமார் கள் அரசியற்சூது ஆடத் தொடங்கினார்கள். தங்கள் நாட்டிலிருந்து வரவழைத்த வெள்ளைப்படைக்கு உறு துணையாகக் கூலிப்படையையும் ஏராளமாகச் சேர்க்கத் தலைப்பட்டார்கள்; பாளையக்காரர்கட்கு இடையே ஏற் கெனவே எரிந்துகொண்டிருந்த பொறாமைத்தீக்குப் புது நெய் வார்க்கும் திருப்பணியில் இறங்கினார்கள்; ஒருவ ருக்கு எதிராக மற்றவரைத் தூண்டி விட்டுப் பாளையக் காரர்களிடையே தீராப்பகையை வளர்த்தார்கள். இவ் வளவு சூழ்ச்சிகட்குப் பெரும்பாலாரான பாளையக்காரர் இரையாயினர். கண்ணிருந்தும் குருடர்களாய், வாயிருந் தும் ஊமையர்களாய் இருக்கும்படி அவர்கள் வாழ்க்கை

மாறியது அடிமை இருள தமிழகததைதக கவிநது கவவிக கொண்டது.

இத்தகைய சூழ்நிலையிலேதான, திருநெலவேலி மாவட்டததைச சாாநத பாஞ்சாலஙகுறிச்சி வீர பாண்டியக கட்டபொம்மன தோன்றினை அடிமை வாழ்வும் வஞ்சனைப பேயும் கொடுங்கூததாடிய இக காலத்திலேதான அவனது அரசியல் வாழவும் தொடங கியது. தொன்றுதொட்டு எவாககும் தலை வணஙகாது வாழ்நத தமிழ் மன்னர் மரபு அயலார் நயவஞ்சகததிற்கு இரையாகிக கிடக்கும் கொடுமையைக்கண்டு அவன் உள்ளம் குமுறியது! தங்கள் வாழ்விற்காகத் தமிழகத்தின மானததையே குழி தோண்டிப் புதைக்கும் பாளையக்காரா களின் சிறுமையை, கோழை நெஞ்சைக கண்டு அவன கண்கள் சிவநதன! துப்பாக்கிக்கும் பீரங்கிககும் அஞ்சித் தமிழ் மக்களை அடிமைச் சிறையில் தளளும் சில மன்னர்களின் காட்டிககொடுக்கும் செயல் கணடு, அவன வீர இரத்தம்—தமிழ்க குருதி—கொதித்தது! அதன் விளைவுதான்...

3. வீரபாண்டியன் மூட்டிய தீ

பாளையக்காரர்கள் எல்லாம் பயங்கொள்ளிகள் என நினைத்த கம்பெனியார், எல்லாரையும் போல வீர பாண்டியனையும் எண்ணினர் ; ஆனால், சாம்பலென்று கருதித் தாம் தொட்ட இடம், கை விரலைச் சுட்டுப் பொசுக்கும் வெந்தணலாயிருந்ததை அனுபவத்தால் அறிந்துகொண்டனர்.

1760-ஆம் ஆண்டு, ஜனவரித் திங்கள், மூன்றும் நாள் ஜகவீரக் கட்டபொம்மன் என்பானுக்கு மகனாய்த் தோன்றினான் நம் சுதந்தர வீரன் கட்டபொம்மன். இவனுடன் பிறந்த தம்பியர் இருவர். இவர்களே குமாரசாமியும் துரைச்சிங்கமும். இவருள் குமாரசாமி என்பான், நிகரற்ற உடல் வல்லமை படைத்தவன், ஆனால், திருத்தமுறப் பேசும் வாய் வல்லமை இல்லாத வன். எனவே, இவனை 'ஊமைத்துரை' என மக்கள் உள்ளன்போடு வழங்குவார்கள்.

வீரபாண்டியன், 1790-ஆம் ஆண்டு, பிப்பிர வரித் திங்கள், 2-ஆம் நாள் பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் வேந்தனானான். முப்பதே ஆண்டினனான வீரபாண்டி யன் பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் ஆட்சி உரிமை ஏற்ற நாளில் தமிழகத்தின் நிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை நாம் முன்பே கண்டோம். சீமைத் துரை மார் இட்டதே நாடெங்கும் சட்டமாய் இருந்தது செந்தமிழ் நாடு தன் விடுதலை ஒளி இழந்து

அவர்கள் கையில் சிக்கித் தவித்தது. ஏழை எளிய மக்களை எல்லாம் 'வரி வரி' என்று வாட்டி வதைத்தார்கள் கம்பெனி அதிகாரிகள். உழவர்கள் வடித்த துயரக் கண்ணீரோ, அளப்பரியது இந்நிலையில் பாளையக்காரர்களின் நிலையும் சிக்கலுக்குள்ளாயிற்று. 'கப்பம் கப்பம்' என்று அவர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்தார்கள் வெள்ளை அதிகாரிகள். மானத்தோடு வாழ்வதிலும் மண்ணும் பதவியே பெரிதென நினைத்த பாளையக்காரர் பலர், துரைமார் சொல்லுக்குத் தலை வணங்கிக் கைகட்டி வாழும் ஈன வாழ்க்கையையே இனிது என மேற்கொண்டனர். ஆனால், வீரபாண்டியனோ, இதற்கு விலக்கானான். அடிமை என வாழ்வதிலும் அரசுரிமைக்காகப் போரிட்டு மடிவதே மேல் என உறுதி கொண்டான்.

கம்பெனி அதிகாரிகள் கட்டபொம்மனைப் பயமுறுத்திப் பணம் வசூலிக்க முயன்றார்கள். 'எங்கே கப்பம்? எடு' என்றார்கள். வீரபாண்டியன் கண்கள் சிவந்தன. 'கப்பமா! எதற்குக் கப்பம்? வானம் பொழியுது, பூமி விளையுது, மன்னவன் காணிக்குக் கிஸ்தி ஏது?' என்று அவ்வீரன் சிங்கம்போலச் சீறி எழுந்தான். வீரபாண்டியனது கோபக்கனல் கண்டான் ஆலன் என்னும் ஆங்கில அதிகாரி; 'ஆறாயிரம் பொன் கொடுத்தால் போதுமப்பா! இந்தத் திக்கிற்கே திரும்போம்,' என்று நயவுரை பகர்ந்தான். உள்ளத்தில் நஞ்சும் உதட்டில் தேனுமாய் ஆலன் பேசியது கேட்டான் வீரபாண்டியன், நகைத்தான். நயம், பயம் இரண்டிற்கும் வீரபாண்டியன் பணியாதது கண்ட அதிகாரிகளுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. 'உன்னை

யும உன அரசையும அழிபபதே எஙகள வேலே!' எனறு வெமபியது அவாகள் உள்ளம். ஆனல், வீரபாண் டியனே. எதற்கும் அஞசினனில்லே.

ஒட்டாாபின் செனருருவன வாழ்தலின் அங்கிலேயே
கெட்டான் எனப்படுதல நனறு.'

எனற குறள நெறி நிறக அவ்வீரன் உறுதி கொண்டான்.

நேருககு நோ நினறு போா புரியமாடடாத கோழை முதுகில் குத்த வருவதுபோல, வெள்ளே அதிகாரிகள் வீர பாண்டியனே எவ்வாற்ருனும வெல்ல எண்ணற்ற வஞ்ச கச் சூழ்ச்சிகள செய்யலானர்கள, பாளேயககாராகட்கு இடையே பிரிததாளும் சூழ்ச்சியை வெற்றியாகக கையாண்டு, அவனுககெதிராகப் பழியையும் பகையையும் பெருக்கினர்கள. அதோடு அவர்கள் வீரபாண்டியனேத் துன்புறுததித் தஙகள காரியத்தைச சாதிக்கவும திட்ட மிட்டார்கள்.

கமபெனியின வரி வசூலிககும கலெகடரான ஜாக ஸன, ஒரு வாரததிற்குள தனனே நேரில் கண்டு பேச வேண்டுமெனறு வீரபாணடியனுககுச் செயதி அனுப்பி னன். வீரபாண்டியன் அதை விருமபவில்லே; என்ரு லும், சுற்றுச் சூழ்நிலே காரணமாக, 'நேரிலேயே தனி யாகவே கலெகடரைக் காண்போம், நம் உறுதியைக காட்டுவோம், அவன பகையைத் தொலேப்போம்,' என்று கருதினன், ஆயினும், அவன் தம்பியரது வற்புறுத்தலால்

தகக படைகள சூழட பலலககில ஏறித திருநெல்வேலி சென்ருன். வீரபாண்டியன தனனைக காணப படைகள சூழ வருவது அறிந்தான் ஜாகஸன அவன் பலத்தில அவனுக்கே நமபிககை இல்லை அவன வீரபாண்டியனை நெடுந்தொலைவு இழுத்தடிதது அவமானப்படுததத திட்ட மிட்டான : திருநெல்வேலி, குற்ருலம, திருவில்லிபுத்தூர், சஙகர நயிஞர கோவில, திருச்சுழி, அலஙகா நல்லூர, கமுதி என்று இவவாறு 400 மைல தூரம் அவனை இழுத் தடித்தான. இககொடுமை 23 நாளகள் நடநதது நாடா ளும் மனனனுககு நாடோடிகள செய்த அவமானம் என்னே ! நினைத்தாலும நெஞ்சம குமுறுகிறது ! இறுதி யாகக் கலெகடா ஜாக்ஸன் இராமநாதபுரத்தில் வீரபாண டியனைக கண்டு பேச இணங்கினன 'இந்த வெளளை யன எஙகேதான போவான்' 'பாாகடடுமே' இலஙகை போனுலும் தொடருவேன' இவன நெஞசாழததைக காணுமல் திருமபேன் !' என்று உறுதி கொணடிருநத வீரபாண்டியனும் இராமநாதபுரத்தில் ஆபத்து எதுவும நேர்ந்தால உதவும்பொருட்டுச் சுறறிலும் தன் படைகளை நிறுத்தி வைத்துவிட்டுக கலெகடா ஜாக்ஸன் தஙகியிருநத 'இராமலிஙக விலாசம்' என்னும மாளிகையினுள் நுழைந்து மேல் மாடிக்குச் சென்ருன். கட்டபொம்மு வின் வீரத தோற்றத்தைக கண்ட ஜாகஸன் வெகுண் டான, கோபககனல் தெறிககப் பொய் மலிந்த குற்றச் சாடடுகளை எல்லாம் வீரபாண்டியன்மீது வீசினன். அவற்றையெல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொண் டிருந்த கட்டபொமமனும் தனமீது சாட்டப்பட்ட ஒவ் வொரு குற்றச்சாட்டிற்கும் 'கணீர் கணீர்' என்று

பதிலுரைதது, மமதைகொண்ட ஜாக்ஸன் வாயை அடக்கி ஞன். வெலலுஞ்சொல் வேறென்றும இல்லாதவாறு வீரபாண்டியன் கூறிய தீர மொழிகளைக் கேட்ட வெள்ளைக கலெகடர், அறிவும் அமைதியும் இழந்து, ஏற் கெனவே திட்டமிட்டு மறைநதிருககச் செய்த கூலிப் படைகளை வெளியே வருமாறு கூவினன்; 'பிடி கட்ட பொம்மனை! பூட்டு விலங்கை!' எனக் கதறினன். வஞ் சகனது கள்ளததை அறிந்த கட்டபொம்மன கை, உடை வாளைப் பற்றியது அவன உடல துடிதுடித்தது: இரத் தம் கொதிததது அகக்குரிசில சரேலென எழுந்தான, கலெகடர் ஜாக்ஸனை ஒரு முறை உற்றுப்பார்த்துப புன் னகை புரிநதான. 'நீயும ஒரு மனிதனு!' என்று கூறு வன போலிருந்தன அவன பாாவையும சிரிபபும். நரி யின் புதரில கால் வைத்தது நம் தவறு,' என நினைததுக் கொண்டே மாடியை விட்டுக் கீழே இறங்கினன கட்ட பொமமன. அச்சமயம ஆணவமே வடிவெடுதத ஜாக ஸன. 'நில்!' எனக் கூறி வீரபாணடியன மடியைப் பிடிதது இழுததான. வீரபாணடியன உடலும் உள்ள மும் நெருப்பாயின. அவன உந்தித தளளினன. அலறிய வண்ணம உருணடான ஜாக்ஸன. எசமானனது அலற லைக் கேட்ட கமபெனி வீரர்கள் கட்டபொமமன் மீது பாய்ந்தார்கள் எசமானனைப்போலவே சிறுமதி படைத்த தளபதி கிளாாககு எனபவன வீரபாண்டியன்மீது வாளும் கையுமாயப் பாய்ந்தான. அயலார கூட்டததின வெறிச செயலைக் கணட கட்டபொமமன் தோளகள் துடித்தன. அவன உருவினன் வீரவாளை; சிங்கம் போலக் கர்ச்சித் தான்; எதிர்த்தோருடன் தனியனய் நின்று போராடி

னான். அதில் பாஞ்சைப் பதியான வாளுக்குப் பலர் இரையாயினர். இந்நிலை கண்ட தளபதி கிளார்க்கு வீரபாண்டியனை எதிர்த்துச் சினம் கொண்ட பாம்பு போலச் சீறினான். இருவருக்குமிடையே கடும்போர்—வாட்போர்—மூண்டது. முடிவில் வீரபாண்டியன் தமிழ் மண்ணின் உரிமையைத் தட்டிப்பறிக்க நினைத்த வெள்ளைத் தளபதியைத் தன் கூர்வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினான். மண் வெறி கொண்ட தளபதி மண்ணில் உருண்டான். இதற்குள் 'இராமலிங்க விலாச' மாளிகையின் புறத்தேயிருந்து வீரபாண்டியனது சிங்கக் கர்ச்சனை கேட்டு ஓடி வந்த மறவர் படைக்கும் கம்பெனிப்படைக்குமிடையே பெரும்போர் எழுந்தது. அப்போரில் வீரபாண்டியன் தம்பி ஊமைத்துரையே தமிழர் படைக்குத் தலைமை தாங்கினான். அந்த வீரத் தலைவன் வாளுக்கு அன்று கிடைத்த விருந்து பெருவிருந்தே!

'இராமலிங்க விலாச' நிகழ்ச்சி கம்பெனி அதிகாரி கட்குக் குலை நடுக்கம் தந்தது. பிறநாட்டு மக்களைச் சூறையாட வந்தவர்கள் எனினும், தங்கள் நாட்டவர் இரத்தம் சிறிதும் சிந்தச் சகியாத பண்பு படைத்தவர்களன்றோ வெள்ளைத் துரைமார்கள்! எனவே, வீரபாண்டியன் ஜாக்ஸன் சச்சரவு பற்றித் தீர விசாரித்தார்கள். இந்த விசாரணையில் வீரபாண்டியன் தூத்துக்குடியிலிருந்து தன் வெள்ளை நண்பன் டேவிட்சனை, நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிபற்றிய உண்மைகளை எல்லாம் நடுவு நிலைமையோடு விளக்கி எழுதச் செய்திருந்த கடிதம் பெரிதும் பயன்பட்டது. அதன் விளைவாகக் கம்பெனி அதிகாரிகள், 'ஜாக்ஸன் வீரபாண்

டியனிடம் நடநதுகொண்ட முறை அநியாயமானது; தேவையற்றது, நம் நோககநதிற்கே தீமை பயப்பது,' என்று தீர்ப்பளித்தார்கள் அதோடு அவனைக் கலெக்டர் பதவியினின்றும் உடனே நீக்கி, அப்பதவிக்கு லூஷிங்டன் என்பவனை நியமித்தாாகள்; அதோடு இராமலிங்க விலாச' நிகழ்ச்சியில் கைது செய்யப்பட்ட பாஞ்சைப் பதியின் தலைமை நிருவாகி தானாபதிப் பிள்ளையையும் விடு தலை செய்தார்கள். கம்பெனி நிருவாகம் கலெக்டரை மாற்றியது; ஆனால், தன் கருத்தை ஒரு சிறிதும் மாற் றிக்கொள்ளவில்லை. புதிய கலெக்டர் லூஷிங்டன் தன் அறிவிற்கும் கற்பனைக்கும் எட்டிய எல்லா வழிகளையும் ஒன்று விடாமல் பயன்படுத்திக் கட்டபொம்மனைத் தன் கருத்திற்கு இணங்க வைக்கப்பார்த்தான். ஆனால், தான் செயத முயற்சிகள் அனைத்தும் வீரபாண்டியனது நெஞ் சுறுதியால் பாழாய்ப்போனதை அறிந்து பதைத்தான்; கம்பெனி மேலதிகாரிகளுக்குக் கடுமையான கடிதம் எழுதினான்; அதில் வீரபாண்டியனைப் படைப்பலத்தால் அழிப்பது ஒன்றே அமைதிக்கு வழி என்பதையும் குறிப் பிட்டிருந்தான். அப்போது சென்னையில் கவர்னராய் இருந்தவன், இநதியாவை அடிமைப்படுத்திய லார்டு கிளை வின் மகன் எட்வர்டு கிளைவ் என்பான். அவன் தன் அதி காரிகளை அழைத்து, ஆழ்ந்த ஆலோசனை நடத்தினான். அதன் பயனாகப் பாஞ்சைப் பதியானைத் தாக்க மேஜர் பானர்மன் என்பவன் போர் நிகழ்த்துவது உட்பட எல்லா அதிகாரங்களும் படைத்தவனாக திருநெல்வேலிச் சீமையின் சர்வாதிகாரியாக நிய

மிக்கப்பட்டான. அவ்வாறு அவன் சர்வாதிகாரம் பெற்றுப் படையெடுக்கப்போகும் செய்தி திருநெல்வேலிச் சீமை முழுவதும் பறையறைவிக்கப்பட்டது. ஆறாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து வயிறு வளர்க்க வந்த கூட்டம், தமிழகத்தின்மீது படையெடுக்கத் தமிழகத்திலேயே தண்டோராப் போட்டது. என்ன கொடுமை!

மேஜர் பானர்மன் போருக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைத்திருந்தான்; எனினும், இரத்தம் சிந்தாமலே வீரபாண்டியனைப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியினின்றும் வெளியேற்றிக் கைது செய்யச் சதி புரிந்தான்; தூதுவர் வாயிலாகச் சமரசம் பேசும்பொருட்டுக் கட்டபொம்மனைப் பாளையங்கோட்டைக்கு வரும்படி அழைத்தான். ஆனால், வெள்ளையரது கள்ளமெல்லாம் ஆதி முதல் நன்கறிந்திருந்த கட்டபொம்மனோ, பஞ்சாங்கத்தில் நாள் நன்றாக இல்லை எனப் பதிலுரைத்தான்! வீரபாண்டியனை நம்பிப் பயனில்லை என்பதை அறிந்தான் மேஜர் பானர்மன்: 'இனியும் காலநீட்டிப்புச் செய்வது தற்கொலைக்கு ஒப்பாகும்,' எனக் கருதினன், எனவே, உடனே படையெடுக்கத் துணிந்தான். அப்பொழுது பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரர்களுக்குக் குலதெய்வமான தேவி ஜக்கம்மாளுக்குத் திருவிழா நடந்துகொண்டிருந்தது. அதற்காகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையிலிருந்து பாதிக்கு மேற்பட்ட வீரர்கள் சென்றிருந்தார்கள். அவர்களுடன் வீரபாண்டியனுடைய இரு தம்பியரும் மற்றும் பலரும் போயிருந்தனர். இந்த உண்மையை எவ்வாறோ ஒற்றி அறிந்த மேஜர் பானர்மன், பகலவன் ஒளி மறையப் பேரி

ருள் எங்கும் பரந்த நேரத்தில் தன் படைகளைக் காற்று வேகத்தில் நடத்திச் சென்று, பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் எல்லையை நள்ளிரவிற்குள் எட்டிப் பிடித்தான்.

ஏற்கெனவே பாளையங்கோட்டையில் நடப்பதை எல்லாம் அறிந்து தெரிவிக்குமாறு வீரபாண்டியன் அமைத்திருந்த ஒற்றர்கள், பானர்மன் படை திரட்டி வரும் செய்தியை மின்னல் வேகத்தில் கட்டபொம்மன் காதுகளுக்கு எட்டுமாறு செய்தார்கள். நள்ளிரவில் வீர பாண்டியனுக்குச் செய்தி கிடைத்தது. 'என்ன ஆணவம் இந்த வாணிபக் கூட்டத்திற்கு!' என்று அவன் வெகுண்டான். 'விடியுமுன் பாஞ்சை வீரர் யாவரும் கோட்டைக்குள் திரள வேண்டும்!' என்று ஆணை பிறப்பித்தான். அவனிட்ட கட்டளை திக்கெட்டிலும் முரசறைந்து தெரிவிக்கப்பட்டது. தமிழ் மறவர் நாற்றிசையிலிருந்தும் வெள்ளமென விரைந்து வந்தனர். ஆனால், அதற்குள் கம்பெனிப் படை கோட்டையைச் சுற்றி அணி வகுத்து முற்றுகையிட்டுருப்பதைக் கண்டனர். எனினும், அஞ்சாது அணி வகுப்பைக் கிழித்துக்கொண்டு உட்புகுந்தனர் ஊமைத்துரையும் அவன் இளவலும். மற்றவர்களும் தங்கள் உயிரனைய கோட்டைக்கு உற்ற தீங்கைக் கேட்டுத் தீயென உள்ளம் கனன்று ஓடி வந்து அரணுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

கடும்போர் மூண்டது. கம்பெனிப் படையின் வசமிருந்த பேய் வாயப் பீரங்கிகள் அலறின. நெருப்பு மழை போலப் பாஞ்சைக் கோட்டையின்மீது தீக்குண்டுகள் பொழியப்பட்டன. ஆயினும், பாஞ்சை வீரர்கள் கலங்க

வீசி, ஈட்டிகளை எறிந்தும், கவண் கற்களை வீசியும், எதிர்த்து வந்த பகைவர்களைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டியும் கடும்போர் புரிந்தனர்; இடி போல முழங்கி, எதிரிகள் அணி வகுப்பைச் சிதைத்து, உள்ளே புகுந்து, தம் வஞ்சம் தீர, வன்மை நெஞ்சம் படைத்தவைக, வெள்ளைப் படைகளை வெட்டித் தள்ளினர். பாஞ்சை வீரரது அடங்காச் சினத்தைக் கண்ட பானர்மன், மேலும் மேலும் தன் பீரங்கிப் படைகளை முடுக்கிவிட்டான். இதையறிந்த வீரபாண்டியன் படைவீரர் வெறி கொண்டு கம்பெனிப் படையைத் தாக்கினர். இந்நிலையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையின் ஒரு புறத்தில் பிளவு கண்டது. மகிழ்ச்சியால் ஆர்த்தது கம்பெனிப்படை. ஆனால், வீர மறவர் நெஞ்சமோ, துடிதுடித்தது.

கோட்டை பிளவு கண்டது அறிந்த காலன் என்னும் ஆங்கிலத் தளகர்த்தன், பரிமீதேறி அவ்வழிப் பாய்ந்தான். அவ்வாறு அவன் அம்பு போல விரைந்து வருவதைக் கூர்ந்து கவனித்தான் வெள்ளைத்தேவன் என்னும் மறக்குல மாவீரன். கோட்டையின் பிளவைக் காலன் நெருங்கியதும் வெள்ளைத் தேவன் தன் கைவேலைக் குறி பார்த்து ஏகாதிபத்திய வெறியனது இதயத்தில் பாய்ச்சினன். தமிழ் வீரன் பாய்ச்சிய வேல், காலன் உடலில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, வெளி வந்து வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தது. அங்கேயே அக்கணமே பலியானான் காலன். அவனைத் தொடர்ந்து வந்த தளகர்த்தர் எழுவரும் கல்லாலும், வில்லாலும், வேலாலும் வாளாலும் தாக்குண்டு,

காலன் சென்ற உலகிற்கே கடுகிச் சென்றனர். தளகர்த்தர்கள் தலைகள் எல்லாம் தரையில் உருளுவது கண்ட கம்பெனிப் பட்டாளம் கதிகலங்கிச் சிதறி ஓடியது. படைகளெல்லாம் சிதறி ஓடும் நிலை கண்ட பானர்மன், தன் கடுஞ் சினத்தாலும் கட்டளையாலும் கம்பெனிப் படைகளைத் திரட்டி, மீண்டும் போரிடச் செய்தான். இரு திறப் படைகளும் கடும்போர் புரிந்தன. இரத்தவெள்ளம் ஆறாய்ப் பெருகியது. கட்டபொம்மனும் ஊமைத்துரையும் வீர கர்ச்சனை புரிந்தனர். அதுகேட்ட தமிழ் வீரர் உயிரைத் துரும்பென மதித்துக் கம்பெனிப் படைகளைச் சின்னபின்னமாக்கி வேல், கம்பு, வளரித்தண்டு, குத்தீட்டி, சுருள்வாள் ஆகியன கொண்டு தாக்கிப் புடைத்தனர். பானர்மன் படைகள் இருக்குமிடம் தெரியாமல் மறைந்தன. 'ஒழிந்தது வெள்ளைப் படை!' என்று தோள் கொட்டித் துள்ளினர் வீர மறவர். ஆனால், வீரபாண்டியன் மனத்திலோ, மகிழ்ச்சி இல்லை. 'பானர்மன் திட்டப்படி புதிய படைகள் வந்து சேரின் நிலைமை என்னவாகும்!' என அவன் கலங்கினான். 'குறைந்த படையுடன் கோட்டைக்குள்ளேயே இருந்து கனல் வாய்ப் பீரங்கிகட்கு இரையாகிச் சாவதைவிடப் பாஞ்சைப் பதியை விட்டு வெளியேறிக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியை வேரும் வேரடி மண்ணும் இல்லாமல் ஒழிக்கத் தமிழகம் முழுவதையும் தட்டி எழுப்பிப் படை திரட்ட வேண்டும்,' என்று கருதினான்; உடனே தன் அருமைத் தம்பியரும் அமைச்சர் முதலியோரும் சூழ, நள்ளிரவில் கோட்டையை விட்டு வெளியேறினான்.

வீரபாண்டியனுக்கு நாகலாபுரம், சிவகிரி, இராம நாதபுரம் ஆகிய இடங்களிலிருந்த பாளையக்காரர்கள் துணை புரிய முன் வந்தார்கள். அது கண்டு மகிழ்ச்சி கொண்ட கட்டபொம்மன, கோலார்பட்டியைச் சேர்ந்து, அங்கு ஒரு நாள் இரவு தங்கினன பொழுது புலர்ந்தது. எட்டைய புரத்தான் செய்த துரோகத்தால உளவறிந்த கம்பெனிப் படைகள் வீரபாண்டியன் தங்கியுள்ள இடத்தை வளைத்துக்கொண்டதை அவ்வீரன் அறிந்தான். உருவிய வாளுடன் வெளி வந்தான்; எதிர்த்து வந்த எட்டப்பன் வீரர்களை வெட்டிச் சாய்த்தான. அண்ணன் ஆத்திரத்தைக் கண்ட தம்பி ஊமைத்துரையும் ஏனைய மறவரும் வீரப்போர் புரிந்தனர் அப்பயங்கரப் போரின் விளைவாகப் பலர் மாண்டனர். இதற்கிடையில் வீர பாண்டியனும் அவன தம்பி ஊமைத்துரை உள்ளிட்ட பலரும் தப்பிச் சென்றனர். ஆனல், அமைச்சர் தான பதிப் பிள்ளையும் அவர் துணைவர் பலரும் கைதாயினர். வீரபாண்டியன் மீண்டும் தப்பிவிட்ட செய்தி பானர்மன நெஞ்சில வேதனைத் தீயை மூட்டியது. ஆத்திரங்கொண்ட பானர்மன், வீரபாண்டியனுக்குத் துணை புரிந்த குற்றத் திற்காக நாகலாபுரம பாளையக்காரரின இளவலான சௌந்தரபாண்டியனையும் கைது செய்தான். கைது செய்யப்பட்ட தானாபதிப் பிள்ளையையும் சௌந்தர பாண்டி யனையும் விசாரிக்க நீதி மன்றமும் ஏற்படுத்தினன் பானர்மன். இருவரும் விசாரிக்கப்பட்டனர். விசாரணை யின் முடிவு பயங்கரம்; இருவருக்கும் தூக்குத்

தண்டனை! அவர்கள் சொத்தெல்லாம் பறிமுதல்! ஆம பேரரசின சாட்டாட்சி!

பானர்மன் ஆத்திரம் இதோடு அடங்கவில்லை. அவன் பாஞ்சாலங்குறிச்சி மககளை வாட்டி வதைததான்; வீரபாணடியனது குடும்பம முழுவதையும் கைது செய்தான; ஆயுதம் தாஙகும் உரிமை யாருககும இல்லை யென்று அறிவித்தான். அந்தோ! அடிமை வாழ்வின கொடுமைதான என்னே! எஙகிருந்தோ வநத வெள்ளை யரிடட ஆணையால, வீர மறவர் அனைவரும் மணி யிழந்த நாகம் போலாயினர். இத்தனையும் போதா வென்று வீரபாண்டியன் தலைக்கும் விலை வைததான் பானர்மன்; நாற்றிசையும் ஆளகளை அனுப்பித தேடினான்; இறுதியில் புதுக்கோட்டை மனனன, வீர பாண்டியனைப டக்குவமாய்ச் சிக்க வைததுவிட்டான்,' என்ற செயதி அறிந்தான்; மகிழ்ந்தான். 1799 ஆம் ஆண்டு, அகடோபர்த் திங்கள், 1 ஆம் நாள வீர பாண்டியன-ஊமைததுரை கைகளில விலங்குகள் பூட் டபபடடன. புதுககோட்டை மண்ணில் அரசனாய் நுழைந்த கட்டபொம்மன், பகைவர் சூழ்ச்சியால் கை விலங்கோடு கைதியாய் வெளி வந்தான்.

வீரபாண்டியன சிறைபபட்டான. தெனபாணடி நாட்டில் கிழககிநதியக் கமபெனியின ஆதிககம தலை விரிததாடியது. பாளையககாரர்களுடைய கோடடை கொததளங்களெல்லாம் இடித்துத் தூளாககப்பட்டன. ஆயுதங்கள் யாவும் பறிமுதலாயின. எது நேர்ந்தாலும் ஏதும் செய்ய முடியாத பயஙகரச் சூழ்நிலையை மககள்

மனததில உண்டாககின்றன பானர்மன. இதில் வெற்றி கண்ட அவன், கட்டபொம்மனை விசாரணைகளாகக சயத் தாற்றுககுக கொண்டு போன்றன, வீர பாண்டியனைக் குற்றவாளிக கூண்டில் நிறுத்தினான். நீதியின பெயரால விசாரணை நாடகம் நடந்தது. முடிவு என்ன? தூக்குத தண்டனை! ஆம். நாடாளும் மன்னனுக்கு நாடோடி அளித்த தீர்ப்பு அது. வீரபாண்டியன தனககு விதிதத தண்டனையைக கண்டு நடுங்கினானில்லை. ஆனால், பானர்மன கண்கள வீரபாண்டியனைக காண அஞ்சின. முன் கூட்டியே ஆணை அனுப்பி வீரபாண்டியனைத் தூக்கிலிடும் கொடிய காட்சியைக காணபதற்காகவே அழைககப்பட்டு வரிசையாக அமர்த்தப்பட்டிருந்த பாளையககாரர் அனைவரும் பொம்மைகள போல அசை யாதிருந்தனர். அசைவதற்குககூட அவர்களுககு உரிமை ஏது?

வீரபாண்டியன உள்ளம் குமுறியது. அவன் கண்கள தீபபிழம்பாய் விளஙகின. அவன சுற்றிச் சுற்றிப பார்ததான; எங்கும் துரோகிகள கூட்டமே இருககக் கண்டான். 'பேடிகளே, நீஙகளும் தமிழாகளோ!' என்று அவாகளை நோக்கி அவன் இரு விழிகளும் பேசின. அவன் தன் அருமைத் தமபியின் திருமுகங்காணத் துடி துடித்தான், இயலவில்லை, 'அந்த வாய்ப்பும் இல்லையே!' என்று உள்ளம் வெந்தான; எனினும், தன் நெஞ் சுறுதியைக் கைவிட்டானில்லை; தனனைக கொல்லக காத்திருந்த கட்டைப் புளியமரத்தின் அடியில சென்று நின்றான். அவனை அறியாமல் அவன் உதடுகள பேசின. 'இப்படி அந்நியனால் கைது செய்யபபட்டுச் சாவதை

விட, என் அருமைப பாஞ்சைக கோட்டையை விட்டு வெளியேருது அஙகேயே பகைவஞல் வெடடப்பட்டு, வீர மரணம் அடையாது போனேனே !' என்று அவ் வீரன் கூறிஞன ; இசசொற்களைக் கூறிச் சில விஞடி கள் கண் மூடிப் பேசாமல் நின்ருன் ; வேண்டிஞன் ; 'இறைவனே, இந்திய விடுதலைப் போரில ஈடுபடும் பேற்றைத்தான் எனக்குக் கொடுததாய். ஆஞல், அதை முடித்துவைக்க என்ஞல் இயலவில்லை. ஆயினும், என் வீர மரபினரேனும் அதைத் தொடர்ந்து நடத்தி, துச்ச மென அடிமை வாழ்வை உதறித் தள்ளி, உரிமை மக்களாய் வாழ அருள் புரிவாயாக !' என்றுதான் அவன் ஊனும் உள்ளமும் உயிரும் வேண்டியிருக்கும்.

வேண்டுதல் முடிந்தது. கட்டைப் புளியமரத்தில் வீரபாண்டியனைக் கொல்வதற்கென்றே அரவு போலச் சுருண்டிருந்த கயிற்றை அவ்வீர மகன் எடுத்தான் ; தன் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டான் ; காலடியிலிருந்த நாற் காலியை உதைத்துத தள்ளிஞன் ; இந்த உலக வாழ்வை யும உதறி எறிந்தான் !

வெள்ளையரால வீரபாண்டியனைததான கொலல முடிநதது ; ஆஞல், அவன் குறிக்கோளைக் கொல்ல முடியவில்லை. அவன் சிந்திய குருதியும், செய்த தியாக மும், மிகப்பெரிய விடுதலைப் போராய்ப் பின்ஞளில் உருக கொண்டன. அதன் விளைவாக, பிரிட்டிஷ் பேரரசு அழிநதது ; ஆஞல், அவன் புகழ் அழியவில்லை ! அழிய வும இயலாது.

4. ஊமைத்துரையின் உரிமைப்போர்

1799ஆம் ஆண்டு, அகடோபர்த் திங்கள், 16ஆம் நாள் வீரபாண்டியன் தூக்கிலிடப்பட்டான். 'கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எமன் போன்றிருந்த கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்டுக் கொன்றுவிட்டோம்!' என்ற மகிழ்ச்சி ஆங்கில ஆளும் கூட்டத்திற்கு இல்லாமலில்லை. ஆயினும், அவர்கள் எச்சரிக்கையாகவே இருக்க விரும்பினார்கள். அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்கள். வீரபாண்டியனைக்கொன்ற ஏழே நாள்களில் திருநெல்வேலிச் சீமையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி உட்பட 42 கோட்டைகளை இடித்துத் தள்ளினார்கள்; பாஞ்சாலங்குறிச்சியையும் அதற்குத் துணையாய் நின்ற பிற பாளையங்களையும் கம்பெனியின் நேரடி நிருவாகத்திற்கு இரையாக்கினார்கள்; எஞ்சியிருந்த பிற பாளையங்களையும் வெறுஞ்சமீன்களாகத் தாழ்த்தினார்கள்; எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் எவரும் ஆயுதம் செய்தாலோ, அல்லது வைத்திருந்தாலோ, சாத்தண்டனை கிட்டுமெனப் பறையறைந்து அறிவித்தார்கள். இந்த அநீதிகளை எல்லாம் கண்ட தமிழ் மக்கள் மனம், எரிமலை போலக் கொதித்தது.

வீரபாண்டியன் கொல்லப்பட்டதையும், ஊமைத்துரை முதலான தம் அருமைத் தலைவர்கள் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடப்பதையும் நினைந்து நினைந்து, உள்ளங் குமுறிய ஆயிரக் கணக்கான இளமறவர் ஓட்டநத்தம்

எனினும் சிற்றூரில் நள்ளிரவு நேரங்களில் கூடி வன்முறைப் புரட்சிக்கான திட்டங்களைத் திறம்பட வகுத்தார்கள், அதன் வழிச் செயலாற்றவும் துணிந்தார்கள்

1801 ஆம் ஆண்டு, பிப்பிரவரித் திங்கள், 2 ஆம் நாள், பாளையங்கோட்டைச் சிறைச்சாலையைச் சுற்றிலும் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மறைமுக மனிதர்கள் நடமாடிய வண்ணமிருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் அந்திப் பொழுதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

கதிரவன் மறைந்தான். காரிருள் சூழ்ந்தது அந் நேரத்தில் அத்தனை பேரும் ஒருங்கே திரண்டனர்; வேறு வேறு பூண்டிருந்த வேடங்களைத் துறந்து வீரராய்க் காட்சியளித்தனர். புற்கட்டு, விறகுக்கட்டு, காவடி, கமண்டலம் ஆகியவற்றிற்குள் ஒளித்து வைத்திருந்த கொலை வாளும், சுருள் வாளும், குத்தீட்டியும், கைத் துப்பாக்கியும், இன்ன பிற கொலைக் கருவிகளும் இருள் கிழித்து எங்கும் மின்னின. எல்லோரும் ஒருங்கு சேர்ந்தனர், ஒரே நேரத்தில் பாளையங்கோட்டைச் சிறை காவலர் களைத் தாக்கினார், வழி மறித்து எதிர்த்த காவலரை —சிப்பாய்களை—வெட்டி வீழ்த்தினர், அவர்களிடமிருந்த ஆயுதங்களை எல்லாம் கைப்பற்றினார். சிறையில் இருந்த ஊமைத்துரையும் மற்றத் தோழர்களும் சிறைக்கு வெளியே வீரா பட்டாளம் வீறிட்டு எழுந்து தலைவாயிற் கதவுகளைப் புறத்தேயிருந்து தாக்குவது அறிந்து, உள்ளே யிருந்து மோதினார்கள். சிறைக்கதவுகள் தகர்ந்து வீழ்ந்

தன. வெள்ளம போலத திரண்டிருந்த வீரா படை, ஊமைததுரையையும் அவன் தோழர்களையும் தோள்மீதும் தலைமீதும தூககிககொண்டு, 'வீரபாண்டியர் வாழ்க! வெள்ளையர் ஆதிக்கம் வீழ்க!' என்று முழங்கிய வண்ணம் தன் அருமைப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை நோககிக காற்றாய்ப் பறநதது.

புரட்சி வீரர்கள அவ்வாறு ஓடி வரும வழியில திடீரெனத தங்கட்கு எதிரப்பட்ட நூறு பேர கம்பெனிச சிப்பாய்களைத தாககி, அவர்களிடமிருந்த ஆயுதங்களை ஒன்று விடாமல் கைப்பற்றினர்கள்; பினனர் ஓட்டமும் நடையுமாய் முப்பது மைல் தொலைவையும் கடந்து சென்று, பாஞ்சைப பதிககுப பக்கத்திலுள்ளதும், பின்னாளில கப்பலோட்டிய வீரததமிழா வ. உ. சி பிறநத இடமுமான ஓட்டப்பிடாரத்தில தங்கி இளைப்பாறினர்கள். அவ்வீரர்கள் உளளம கொல்லன உலை போலக கொதிததுககொணடிருநதது. அருமைப பாஞ்சாலங் குறிச்சிக கோட்டை தரை மட்டமாககப்பட்ட மானக கேட்டை அவர்கள் எண்ணினாகள; தங்கள தநதையாய்த் தாயாய்த தெய்வமாய் விளங்கிய வீரபாண்டியன் தூககிலிடப்பட்டுக கொல்லப்பட்ட கொடுமையை நினைததார்கள். அவர்கள நெஞ்சம், வெடிகக இருககும எரிமலை வீறிட்டுக் குமுறுவது போன்றிருநதது. அவாகள் உதடுகளைக் கடிததுககொண்டார்கள்; உயிரை விட்டேனும் கம்பெனிப் படைகளை ஊமைததுரையின் தலைமையில் போரிட்டுப் புழுதியாககுவது என்று உறுதி கொணடார்கள்.

பொழுது புலர்ந்தது. புரட்சி வீராகள இரவு தாங்கள் வகுத்த திட்டங்களை எல்லாம் உருவாக்க முனைப்புடன் முனைந்தார்கள். அதற்குள் பாளையங்கோட்டைச் சிறை தகர்ந்ததையும், புரட்சி வீரர்கள் தப்பியதையும் அறிந்த மக்காலே துரை, சங்கர நயினர் கோவிலிலிருந்த சிப்பாய் களைக கயத்தாற்றிற்குச் சென்று அங்கிருந்து ஆர்ககாட்டு நவாபுவின் குதிரைப் படையோடு சேர்ந்து குலையநல்லூர் போகுமாறு கட்டளையிட்டான்.

1801ஆம் ஆண்டு, பிப்பிரவரித திங்கள், 8ஆம் நாள் குலையநல்லூரில் முகாம் அடித்திருந்த கம்பெனித் துருப்புகளில் துபபாக்கி தாங்கிய 900 வீரர்கள் காட்சி யளித்தார்கள். வங்காளப் பீரங்கிப் படையும் இருந்தது. கூடாரமடித்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் செய்தி அறிநத 1200 வீர மறவாகளடஙகிய கூட்டம் இருள் சூழ்ந்ததும் திடீரென்று துப்பாக்கி, ஈட்டி, கத்தி ஆகிய கொலைக் கருவிகள் கொண்டு கமபெனி முகாமைத் தாக்கி நொறுக கியது. எனவே, மீண்டும் தொடங்கியது போா. பாஞ் சாலஙகுறிச்சியைச்—செநதமிழ் நாட்டு உரிமையைக்— காப்பதற்கான விடுதலைப போர், ஊமைததுரை தலைமை தாங்கி நடத்தும் உரிமைப் போராயிற்று.

கம்பெனிப் படைகளும் அதிகாரிகளும் நடுக்கம கொண்டார்கள். மறவர் சேனையைத் திரும்பித் தாககும் துணிச்சல் அவர்கட்கு இல்லை. அதோடு பிப்பிரவரித் திங்கள், 9ஆம் நாள் கம்பெனிப் பட்டாளத்திற்கு இருந்த மனநிலையை அப்பட்டாளத்தின் தளபதியாய் இருந்த வெள்ளைக் கர்னல் ஒருவர் கூறுவதைப் பாருங்கள்:

“இங்கே எதிர்பாராத ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தது. முதலா வதாக ஆறே நாள்களில் மந்திரத்தால ஏற்பட்டது போன்ற ஒரு கோட்டையால் எதிர்க்கப்பட்டோம். இரண்டாவதாக, அதன் காவலாளர்கள தொகை, எண்ணிலடங்காத வண்ணம் பெருகி இருந்ததுடன், எங்களைத் தாக்கவும் தயாராய் இருநதது. ஆகவே, எங்களுக்கு அஙகு இருக்கவேண்டிய வேலையே இல்லை என்று ஒரு மனமாக முடிவெடுத்தோம்.”

இதிலிருந்து பாஞ்சை வீரர்களைக் கண்டு வலிமை பொருந்திய பீரங்கிப் படை—கம்பெனிப் பட்டாளம்—எவ்வளவு நடுங்கியது என்பது புலனாகும். ஆம், நீறு பூத்த நெருப்பாயிருநத தமிழ் மக்கள் நெஞ்சம்—கொடுமையால் குமுறிக்கொண்டிருந்த வீரர்கள் நெஞ்சம்—எரிமலை போல வெடித்தது. அந்த எரிமலை கக்கும் கனலை—வாரி வீசும் தீக்குழம்பைக்—கண்டு நிலை கலங்கிய கம்பெனிப் படை இரவோடு இரவாகப் புறங்காட்டி ஓடியது. ஓடும் வழியிலும் அதற்கு அமைதி உண்டா? அதுதான் இல்லை. கம்பெனிப் பட்டாளம் பாளையங்கோட்டைக்கு மூன்றிலொரு பகுதித் தொலைவில் சென்றுகொண்டிருந்த நேரத்தில்—நள்ளிரவில்—ஊமைத்துரை படை காலனும் கண்டு கலங்கும் வண்ணம ஆரவாரித்துக்கொண்டு சென்று அவர்களைத் தாக்கியது. ‘செத்தோம்! பிழைத்தோம்!’ என்று கம்பெனிப் பட்டாளம் பாளையங்கோட்டைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. இந்த நிகழ்ச்சிக்குப்பின் வீர மறவர்கட்கும் வெள்ளைச் சிப்பாய்கட்கும் நடந்த போரில் பல

இடங்களில் கம்பெனிப் படை முறியடிக்கப்பட்டது. அதோடு ஊமைத்துரை தென்பாண்டி நாடெங்கும் வெற்றிக்கொடி உயர்த்தினான். பதினைந்து நாள்களில் கணக்கற்ற பாளையங்களில் விடுதலை எழுச்சியும் வீரத் தீயும் கொழுந்து விட்டு எரிந்தன. தூத்துக்குடி நகரம் புரட்சிப்படையின் கையில் சிக்கியது. அங்கிருந்த கம்பெனிச் சிப்பாய்கள் அனைவரும் கைதாயினர்; ஆயுதங்களும் பறிமுதலாயின. சுருங்கச் சொன்னால், திருவைகுண்டம் கோயில் தவிர, தென்பாண்டி நாட்டில் எல்லா இடங்களும் விடுதலை வீரர்கள் வயமாயின எனலாம். ஆயிரக்கணக்கான துப்பாக்கிகளும் அளவு கடந்த வெடிமருந்தும் மறவர் படையின் உடைமைகள் ஆயின.

இங்கிலையில் புதிதாக எழுப்பப்பட்ட பாஞ்சைக் கோட்டையைத் தாக்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கம்பெனிப் படைகள் செய்தன. பாளையங்கோட்டைக்குப் புறங்காட்டி ஓடிய கம்பெனிப் பட்டாளம் மீண்டும் விடுதலை வீரர்களது கோட்டையை அணுகும் வழியில் பட்ட துன்பம் சொல்லி முடியாது. அங்குலம் அங்குலமாக அவர்கள் மறவர் சேனையை எதிர்த்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். பாய்ந்து வரும் கம்பெனிப் பட்டாளத்தின் குதிரைகளை வீர மறவர்கள் தங்கள் ஈட்டிகளாலேயே குத்திக்கொன்றார்கள்; இரவில் காடுகளின் இரு புறங்களிலும் உள்ள புதர்களில் பதுங்கியிருந்து கம்பெனிச் சிப்பாய்களை வெட்டிக் குவித்தார்கள். தமிழ் மறவரது வீர வாளுக்கு அந்நாளில் கிடைத்த இரை ஏராளம்! ஆறே நாள்களில் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட

பாஞ்சைககோட்டை, முன் நிலையினும் உறுதி மிசகதாய் விளங்கிற்று. பலலாயிர வீரர்கள், கிழவாகள். குழந்தை கள, ஆணசள், பெண்கள அனைவரும சேர்நது செநதமிழ் நாட்டின் உரிமையைபே காககக கட்டிய கோட்டை யல்லவா அது? இரு பககங்கள 500 அடி நீளமும மற்ற இரு பக்கங்கள 300 அடி நீளமும கொணடதாய்ப பாஞ் சைக் கோட்டை ஓர் ஒழுஙகறற இணைககரம் போனறி ருநதது. பனஞ்சாற்றில் மணணைப பிசைநது கட்டப பட்ட வன்மை வாய்ந்த இககோட்டையின சுவர்கள் 12 அடி உயரமுடையனவாய் இருந்தன. முள் வேலிகளால் சூழபபட்டிருநத இச்கோட்டையின் கொததளஙகள சதுர வடிவினவாய விளஙகின. ஏராளமான பீரங்கிகள வைககக ஏற்ற வசதிகளும் இருந்தன.

வலிமை சான்ற இசகோட்டையைப் பிடிப்பதற்கான இறுதிப்போரைக் கமபெனிப் படையினர் 1801 ஆம் ஆண்டு, மார்ச்சு மாதம், 3 ஆம் நாள தொடங்கினர்; கோட்டைசகு மேற்கே 600 கெசத் தொலைவில் பெரிய தொரு மேட்டை எழுப்பினர். அதன் நீளம 40 அடி; அகலம 15 அடி; உயரம் 16 அடி. அதன்மேல் பீரஙகிகளை நிறுததிக கோட்டைச் சுவர்மீது குண்டுகளைப் பொழிநதனர். ஓரிடததில் சிறிது கீறல தென்பட்டதும் பறஙகியர் படை அதை நோசகிப் பாயநதது: கோட்டை மீதேறிக குதிககலாம என வெறிகொணடு தாவியது. ஆனால், அநதோ! அவ்வீராகளுள ஒவ்வொருவரும வீர மறவர் வேல்களால் குததபபட்டும், வாள்களால்

வெட்டப்பட்டும், இருபது அடி நீளமுள்ள ஈட்டிகளால் எறியப்பட்டும் இறந்தொழிந்தனர். இம்முயற்சியில் கம்பெனியைச் சார்ந்த 4 அதிகாரிகளும், 44 சிப்பாய்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்; 13 அதிகாரிகளும், 254 சிப்பாய்களும் படுகாயமுற்றுர்கள். ஆங்கிலேயரது தோல்வியும் பாளையக்காரரின் பாதுகாப்புத் திறனும் விளக்க முடியாத பெரிய வியப்பாகவே தோன்றின; பாஞ்சைக் கோட்டையின் உச்சியில் ஓர் ஆளும் தென்படவில்லை. ஆனுல், ஈட்டிகளின் காடாய் அந்த இடம் விளங்கியது! கோட்டையைத தாக்க வந்த 120 ஐரோப்பியருள் 46 பேரே காயமின்றித் தப்பினா. கம்பெனிகுத் துணையாக 1000 எட்டையபுரப் பாளையக்கார வீரர்களடங்கிய படையும் சேர்ந்துகொண்டு கோட்டையைப் பிளக்க முயன்றது. அதன் பலனுகக் கூலிப்படையின் வீரர்களுள் நூற்றுக் கணக்கானவர் தலைகள் பனங்காய்கள் போலத் தரைமீது உருண்டன. இவ்வாறு போரின் முதற்கட்டம் கம்பெனிப் படைகுப் படுதோல்வியாய் முடிந்தது. கம்பெனி அதிகாரிகள் வெள்ளைக்கொடி வீசி ஒரு நாள் முழுதும் உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கும்படி ஊமைத்துரையின் சேனை வீரர்களிடம் கெஞ்சினுர்கள். அடுபோரிலும் அறம் பிறழாத் தமிழ்ப்பண்பினன் அன்றோ ஊமைத்துரை! ஒரு நாள் முழுதும் அவர்கட்கு அவன் ஓய்வு தந்தான்; ஒரு சிறு குழப்பமும் விளைவிக்கவில்லை. வீர மறவரிடம் விளங்கிய இந்தப் பெருந்தகைமையை வெள்ளை அதிகாரிகளே புகழ்ந்துள்ளார்கள்.

இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற ஒரு மாதம் இருபது நாள் களுக்குப பின்னே கம்பெனிப்படை கர்னல் அக்நியூ தலைமையில் பாஞ்சைக் கோட்டையைத் தாக்கத் துணிவு கொண்டது.

பாஞ்சைப் பகுதியைப் பிடிப்பதற்கான இறுதிப் போரின இறுதிக்கட்டம் கர்னல் அகநியூ தலைமையில் 1801ஆம் ஆண்டு, மே மாதம், 21ஆம் நாளில் தொடங் கப்பட்டது. புதியனவாகக் கொண்டுவரப்பட்ட பெரிய பெரிய பீரஙகிகளின் துணையால் கோட்டை கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டது. கோட்டையை எதிரிகள் தகர்ப்பதைத் தடுக்கும்பொருட்டுப் பாஞ்சை மறவர்கள் கம்பெனிப் படையை நோக்கித் திருப்பிச் சுட்ட வண்ணம் இருந் தார்கள். இரு புறமும் சுடப்பட்ட பீரங்கிகளின் அலறல் எண்டிசையையும அதிர வைத்தது. எங்கும் புகை மண்டலம் ஆயிற்று. கடைசியாக, மே மாதம், 24ஆம் நாள், வீரர்கள் நிறுவிய வெற்பனைய கோட்டை பிளவு கண்டு விழும்படி செய்வதில் கம்பெனிப் படைகள் வெற்றி கண்டன. கம்பெனிப் படைக்கு வெற்றிப் போதை தலைக்கேறியது, அப்போதை வெறியில் அவர்கள் விரைந்து செனறு பாளையக்காரர்களைத் தாக்கினுர்கள்; கடும்போர் மூண்டது. கோட்டை இடிந்தாலும் கொள்கை இடியவில்லை வீர மறவர் படைகட்கு.

நாற்புறமும் சுற்றி நின்று வெடிகுண்டுகளை வீசிக் கொன்ற கம்பெனிப் பட்டாளத்தைப் பாஞ்சை மறவர் எதிர்த்துத் தாக்கி, எமனும் அஞ்சப் போராடினர்; பெரிய

பெரிய மரஙகளை எல்லாம் வெட்டிச் சாய்த்தனர்; ஆழ மான அகழிகளை எலலாம் தமது பாதுகாபபிறகாக வெட டினா; முனனேறும் கம்பெனிப் படைகளை முரியடிககப பாடு பட்டனா. அம்முயற்சியில், விடுதலை வீராகட்கும் பேரரசு வெறியர்கட்கும இடையே நடந்த போரில் ஒவ வொரு தமிழ் வீரனும் காடடிய தீரமும தியாக உணர்ச்சி யும ஒவ்வொரு தனி நூலாக எழுததககன. ஆம்! அப போது நடநத அபபோா யாரோ சிலருககு இடையே நடநத அரசுரிமைப போர் அன்று; பேரரசுப பேயாகட்கும் பெறற தாய்நாட்டின் விடுதலையைக காககத துணிநத நேயாகட்கும் இடையே நடநத உரிமைபபோர்- -அறப போர்.

புரட்சி வீராகள தாங்கள் வெட்டிய குழிகட்கு உள ளிருந்து விரைநது வரும் கம்பெனிப படைகளைச சுடடுப பொசுககியும, கொன்றும், சிதைத்தும் நாசமாககினர்கள். பாஞ்சைக் கோட்டை பேரரசு வெறியர்கட்கு ஏற்ற சொலைககளம்—கல்லறை—ஆயிற்று. ஆயினும, புரட்சி வீராகட்குப் போதிய போாககருவிகள இலலை. ஆனல், கம்பெனிப்படையிடமோ, கணககற்ற பீரஙகிகளும், கொலைக கருவிகளும், ஏராளமான கூலிப்படைகளும் இருந் தன. நிலைமை இவவளவு சீர்கெட்டு இருநதும், வீர மறவர் பால கொழுந்துவிட்டு எரிந்த சினததீயை, அவர்கள் காட்டிய வீர உணர்ச்சியை, வரலாற்றிலேயே வேறெஙகும் காண இயலாது. அவ்வாறிருநதும், இறுதியில விலஙகு பலத்திற்கே அபபோதைய வெற்றி கிடைததது. எதற்கும் கலங்காத மறவாகள் தங்கள உயிரனைய புரட்சித் தோழர்

கள் சில நாள்களில் பிணமான கொடுங்காட்சி கண்டு கலங்கினார்கள், கடந்த மூன்று மாதங்களில பாஞ்சைக் கோட்டையின் மண்ணுக்குக் கீழே பாதாளததில் நிலவறை யிலே மிகக கொடிய குண்டு மாரி பொழியும நேரதது லும் விடுதலை வேட்கையால் தமிழகத்தின் விடுதலைககா கப போரிடும் வீர மறவர்கட்குத் துணையாய் வாழ்ந்து வநத மாதா நல்லாரும். அவாதம மழலைச் செல்வஙகளும் நச்சுக குண்டுகளின வெம்மை தாஙகாமல புழுவாயத் துடித்தனர். சோதது வைத்திருந்த உணவெல்லாம் தீர்நது தொலைந்தன. பசியாலும் நோயாலும் குடும்பம் குடுமபமாக மண் மகளின் மடிக்குள் மறைந்திருந்த தாய் மாரும், தள்ளாத கிழவரும், தவழும் குழநதைகளும் தவித்தார்கள். 'ஐயோ! ஐயோ!' எனனும ஒலி வினா டிககு வினாடி அதிகமாயிற்று.

நிலைமை சமாளிக்க முடியாமற்போனதை அறிந்தான் ஊமைத்துரை. அவன்முன் இருந்த வழிகள் இரண்டே. மாற்றானுககு அடிபணிவது அல்லது மானத்தைக காககு வெளியேறுவது. ஊமைத்துரை ஆழ்ந்து சிந்திததான்: 'மானததை விடுவதினும் சாவிற்குத் துணிந்து வெளியேறு வதே நலம். தமிழகத்தின் பிற பகுதிகட்குச் செல்வோம். நம்மை ஒத்த விடுதலை வீரர்களைத் திரட்டுவோம். வெறி கொண்ட கம்பெனிக கும்பலை வேரறுப்போம்!' என்று உறுதி கொண்டான். இதற்குள், தென்பாண்டிச் சீமை யிலே இரு பெருஞ்சிங்கங்கள கம்பெனி வெறியர்களைக் கருவறுக்கக் கங்கணம் கட்டியுள்ளன என்ற செய்தி

வீரன் ஊமைத்துரைக்கு எட்டியது. அவன் மேனி சிலிர்த்தது ; தோள்கள் விம்மின ; மார்பு விரிந்தது. " விடுதலை வீரர்களே, புறங்காட்டாது போரிட்டுக்கொண்டே கோட்டையை விட்டு வெளியேறுங்கள். படுகாயம் உற்றோர், பெண்டிர், முதியோர், குழநதைகள் அனைவரையும் கோட்டைக்கு வெளியே பாதுகாப்பான இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்,'' என அவன் வீரத்திருவாய் புரட்சி வீரர்கட்குக் கட்டளையிட்டது.

ஊமைத்துரையின இக்கட்டளையைக் கேட்ட பாஞ்சை வீரர்கள அணி அணியாய் வெளியேறினார்கள், வாள் வீரர் சுற்றிலும் நடக்க, இடையே பெண்களையும் குழந்தைகளையும் பாதுகாத்துச் சென்றார்கள. ஆனால், இந்த நேரத்தில் வீர மறவர்கட்கும் கமபெனிப் படைகட்கும் இடையே நடந்த போரை நினைத்தாலும் நெஞ்சம் நடுங்குகிறது ! கம்பெனிப்படை வீரர்கள் வெறி கொண்டு வீர மறவர்களை வெட்டி மாய்த்தார்கள. குழநதை என்றும பெண என்றும் பாராமல், கணக்கற்ற உயிர்களைக் கொன்று குவித்தார்கள் அக்கொலைகாரர்கள். அறுநூற்றுவருக்கு மேற்பட்ட விடுதலை வீரர் பலியாயினர். அவர்களுள் பலர் பெண்டிர். பாஞ்சைக் கோட்டையைச் சுற்றிலும பிணக்காடு, குருதி வெள்ளம், சாவொலி. ஆம்! பினனாளில் நடந்த பாஞ்சாலப் படுகொலையினும் பலலாயிரம் மடங்கு கொடுமையான படுகொலையைப் பாஞ்சைக் கோட்டை நிழலிலே நடத்தினார்கள் நாடோடி வெறியர்கள். இத்தனைக்கும் தப்பி இரண்டாயிரவருக்கு

மேற்பட்ட வீரர் வெளியேறினர். அவர்களுள் ஊமைத் துரையும் ஒருவன்.

கோட்டையிலிருந்து வெளியேறி வடக்கு நோக்கிச் சென்றனர் புரட்சி வீரர். அவர்களைக் கர்னல் அக்நியூ தன் படை வீரருடன் விரட்டிச்சென்றான். சிறிது தூரம் சென்றதும், மறவர் படை சிங்கம் போலச் சினங் கொண்டு திரும்பியது. கர்னல் அக்நியூவின் படைக்கும் ஊமைத்துரை படைக்கும் இடையே கடும்போர் மூண்டது. வெள்ளை வெறியர்களை வேண்டுமட்டும் வெட்டிச் சாய்த்தான் வீரன் ஊமைத்துரை. அவன் நிகழ்த்திய போர் மனித சத்திக்கும் மீறியதாகவே விளங் கியது. இறுதியில் அவன் உடல் எல்லாம வெட்டுண்டு, தரையில் உணர்சசியற்றுச் சாய்ந்தான்.

அந்நிலையில் பிணக்குவியலின் நடுவில் தன் வீர மகனைத தேடி வந்தாள் ஒரு மறகுல மங்கை! இறுதி யாகத் தன் வீர வயிறு ஈன்ற தீரனையும் கண்டாள்; உயிர் போகும் நிலையில் உள்ள அவனை மார்புறத் தழுவினாள். ஆவி பிரியும் நிலையில் இருந்த அவ்வீர மைந்தன், "தாயே, நான் போகிறேன்; அதோ! என் சாமி! அவரைக் காப் பாற்று. போ! போ!" என்று கூறித் தலை சாய்த்தான். மைந்தன இட்ட கட்டளையை மனத்தில் வைத்து, அழுத கண்ணீரோடு ஐயனை — ஊமைத்துரையை — இருகை களால் அணைத்து எடுத்துச் சென்று, தன் இல்லத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றினாள் அத்தமிழ்த்தாய். அவள் திருவடிகளை வணங்குவோமாக!

சாவின வாயிலிருந்து தன்னைக்காத்த தொண்டு கிழவியின அனபாலும் அறிவாலும் எல்லா விபததுகளி லிருநதுய தபபி, உடலும் உளளமும தேறிய ஊமைத் துரை, அவவீரததாயின திருவடிகளைத் தொட்டு வணங்கி விடை பெற்றுககொண்டு, வாளும் கையுமாகப் புறப் பட்டான. அவன கால்கள் மிக விரைவாய் நடந்தன ; கை உடைவாளைப் பற்றிய வணணம் இருநதது ; அவன் இரு கணகளும் யாரோ இருவரை அககணமே காண விழைவன போலத் துடிததுககொண்டிருந்தன. யார் அவர்கள் ?

6. பெரிய மருதுவும் சின்ன மருதுவும்

சுமார் இருநூறு ஆண்டுகட்கு முன் பாஞ்சைப் பதியைப் போலவே வீரத்திலும தியாகதத்திலும இணை யற்று விளங்கிய பெருமை சிவகங்கைச் சீமைககு உண்டு. கி. பி. 17ஆம் நூற்றுணடின் இறுதியில் இதை ஆணடு வந்த கிழவன் சேதுபதியின் காலததில் புதுக்கோட்டை, இராமநாதபுரம், சிவகஙகை ஆகிய சமீனகளைக கொண்ட மறவர் நாடு சீரும் சிறப்புப் அடைந்து திகழ்ந்தது. 36 ஆண்டுகள மறவர் நாட்டை ஆண்ட பின் கிழவன் சேதுபதி 1710ஆம் ஆண்டில் இறந்து போனுன். அதற் குப் பின் மறவர் சீமையில் அரசுரிமை குறித்துப் பெருத்த உள் நாட்டுப் போர் கிளம்பியது. 'எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கியது ஆதாயம்' என்று கருதிய புதுக்கோட்டை அரசா, தஞ்சை மராத்திய மன்னர், மதுரை நாயக்க மனனா ஆகியவாகளும் இநதப போரில கலந்துகொண்டு தத்தமக்கு வேண்டிய கட்சியை ஆதரித்தனர். கடைசியில் அவர்கள் கைக்கொண்ட பகுதிகள் போக, மீதியிருந்த மறவர் நாடு ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரிககப்பட்டு மூன்று பங்கு கட்டையத்தேவன் என்பானுக்கும் இரண்டு பங்கு சசிவர்ணத் தேவனுக்கும் வழங்கப்பட்டன. சுமார் 1730ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இநநிகழ்ச்சியின்

பயனுகச் சசிவர்ணன் பெற்றதே சிவகங்கை இராச்சியம். இந்தச் சசிவர்ணதேவன் சிவகஙகைச் சீமையைச் சுமார் 25 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிநதான். இவனுக்குப்பின் இவன் மகனை முத்துப் பெரிய வடுகநாத உடையணத் தேவன் பட்டம் எய்தினன்.

முத்து வடுகநாதன் அரசியலை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பே தென்னுட்டு அரசியலில் இருள் கவிய ஆரம்பித்து விட்டது. தமிழகததின் அரசியல் பல்வகையாலும பாழ் படல ஆயிற்று, ஆர்க்காட்டு நவாபுவும், ஐதர் அலியும் ஆங்கிலேயரும், பிரெஞ்சுக்காரரும், டச்சுக்காரரும் தத்தம் ஆற்றலின் நிலை கண்டுணரத் தமிழகத்தைப் பயன்படுத்தலாயினர். தமிழர் நாடு கொலைக்கும், கொளளைககும, சூதுக்கும், சூழ்ச்சிக்கும் இரையாயிற்று; ஆர்க்காட்டு நவாபு ஆங்கிலக கம்பெனியின் படைப்பலம் கொண்டு பிடித்த தென்பாண்டிச் சீமைகளில் ‘தடி எடுத்தவன் எல்லாம் தண்டற்காரன்’ ஆகித் தர்பார நடத்தினன்; தமிழகத்தில் உரிமையோடு ஆட்சி புரிந்து வந்த சிற்றரசர்களுடைய நாடுகளை எல்லாம் வெள்ளை வெறியர்களது துணைகொண்டு தாக்கினன். இக்கொடு மைகளைக் கண்ட வீர மறவர் நெஞ்சம் கொதித்தது. அவர் கள் நவாபுவையும் அவனைக் கைப்பாவையாக்கிக் கொள்ளை யடிக்கத் துடித்த கம்பெனிக கூட்டத்தையும் முரியடிக்கத் திட்டமிட்டார்கள். இதை அறிந்த ஆர்க்காட்டு நவாபு ஆஙகிலக் கம்பெனியிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான. அதன் பயனுக 1772ஆம ஆண்டில் ஜெனரல் ஸ்மித்து என்பவன் மறவர் நாட்டின்மீது படையெடுத்தான்; இராமநாதபுரத்தைத் தாக்கினன்; அப்போது அச்சீமையை

ஆண்டுவந்த ஒன்பது வயது சிறுவனை சேதுபதியையும் அவன் சார்பாய் நாட்டை ஆண்டு வந்த தாயையும் அவன் உடன் பிறப்பாட்டியையும் சிறைப்படுத்தித் திருச்சிக்கு அனுப்பிக் காவலில் வைத்தான். இவ்வாறு இராமநாத புரத்தில் வெற்றிகொடி உயர்த்திய வெள்ளைப் படையால் சிவகங்கையைத் தொடககூட இயலவில்லை. அங்கே அரசனுய இருந்த முத்துவடுகநாதன் வயதானவனுயினும் சிவகங்கைச் சீமை என்றுல் கம்பெனிப் பட்டாளத்திற்குச் 'சிம்மசொப்பனமாய்' இருந்தது. காரணம், விடுதலை வெறி கொண்ட வீர மறவர்கள் நிறைந்த சிவகங்கைச் சீமையின இரு கண்களாகவும் இரு கைகளாகவும் விளங்கிஞர்கள் இரு உடன் பிறப்பாளர்கள். அந்த இரும்பு மனிதர்கள் பெயரைக் கேட்டதும் பறங்கிப் படை நடுங்கியது, ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் தலை ஆட்டம கண்டது. யாா அவாகள்? பெரிய மருது, சின்ன மருது என்ற இரு உடன் பிறப்பாளர்களே அவர்கள்; நம் நூலின் மாண்பு மிக்க தலைவர்கள்.

கடடபொம்மு உடன்பிறபபாளர்களைப் போலவே பாரத நாட்டையும் அருமைத் தமிழகததையும் வெள்ளையரிடமிருந்து காப்பாற்ற உயிரையும் துசசமாய் மதித்து விடுதலைப்போர் நடத்திய மருது உடன் பிறப்பாளர்களுள் மூத்தவன் பெயர் வெள்ளை மருது; இளையவன் பெயர் சின்ன மருது.

வெள்ளை மருது மாவீரன்; வீரர்களை எல்லாம் தலை வணங்கச் செய்த பெருவீரன். அவனைச் சந்தித்த ஐரோப்

பியர் அனைவரும், 'குஷ வமிசததின் வழி வந்தவன், மாபெரு வேட்டை நிபுணன, பாபிலோனியப் பேரரசின் தநதை எனப போற்றப்படும் 'நிமராடு' போன்ற பெரு வீரன இவனே தமிழகத்திற்கு !' என்று எணணி, வியந்து மதிபபுக காட்டினர். அததகைய வீரத்தலைவனுய விளங்கிய வெள்ளை மருதுவுககு வேட்டை என்ருல பெரு விருப்பம். அவ்வீரப பெருமகன் அடர்ந்த காடுகளில் நுழைநது, கொடிய விலங்குகளை வேட்டையாடும் வீர விளையாட்டிலே தன காலத்தையெல்லாம கழித்தான. அவன் வாழ்ககையே ஒரு வீர விளையாட்டுதான ! கணையமரம் போனற கைககளையும், ஓங்கி உயர்நத கற்சிலை போன்ற தோற்றத்தையும், முறுக்கிவிட்ட இரும்புக் கம்பிகள போன்ற தசை நார்களையும், பருதத முணடாககளையும். மலை போல உயர்ந்த தோள் களையும், கூர்வாள் போலத் திருகிவிட்ட மீசையையும், பரநது விரிநத மார்பையும், சிங்கம் போன்ற பார்வையையும் படைத்திருநத வெளளை மருதுவைப பாரத்தாலே ஒரு வகையான அச்சம் கலநத வியப்புணர்சசி எவர் மனத்திலும் ஊடுருவிப்பாயும். அக்காலத்தில் புழககத்தில் இருநத உறுதியான ஆர்க்காட்டு ரூபாயை ஒரு நொடியில் வளைத்துக்காட்டககூடிய ஆற்றல் அவன் கை விரல்கட்கே இருந்தது என்ருல், அவன் உடல் ஆற்றலை யாரால் அளவிட்டுரைக்க இயலும ! எவ்விதமான நாடாளும் பொறுப்பும் கவலையும் இன்றிக் காலும்மனமும் கண்ணும் விரும்பிய இடமெல்லாம் ஓயாது திரிந்து, தன் வீர விளையாடல்களைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்த அவனைக்

'காட்டு ராசா' என்று கூறுவதே எவ்வகையிலும் பொருத்தம்.

எப்போதாவது வெள்ளை மருது தன்பால் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கிற ஐரோப்பிய நண்பர்களைச் சந்திக்கத் தஞ்சைக்கும் வருவது வழக்கம். வெள்ளை மருதுவின் நண்பர்களில் யாருக்கேனும் பெரிய வேட்டை ஒன்றுக்குப் போகத் தோன்றினால், இவனுக்கு ஒரு செய்தி அனுப்பிவிடுவது போதும்! ஆஜானுபாகுவான தோற்றமுடைய மருதுவை அங்கே காணலாம்! அவ்வாறே எவ்வித வீர விளையாட்டிலும் யார் கலந்து கொள்ள நினைத்தாலும் சரி, அவர்களை முன்னின்று அழைத்துச் சென்று, வெற்றியும் புகழும் தேடிக் கொடுத்து, அவர்கள் உடம்புக்கும் உயிருக்கும் தீங்கில்லாமல் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் பொறுப்பு நம் பெரிய மருதுவையே சார்ந்தது. வேட்டைக்குச் செல்லும் போது பேழ்வாய்ப் புலி ஒன்று எதிர்ப்பட்டால் பெரிய மருது அடையக் கூடிய மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. தன் நண்பனாய் இருந்த ஐரோப்பிய துரை, வில்லும் வேலும் வாளும் ஏந்திய பலம் நிறைந்த வீரர் பலர் புடை சூழ உடலும் உள்ளமும் நடுங்கி நிற்கும் நேரத்தில் பெரிய மருது பாய்ந்து சென்று, சீறி வரும் புலியின் வாலை இரு கைகளாலும் பிடித்து, இருபதடித்தூரம் 'பரபர' என்று இழுத்துச்சென்று, இரு பின்னங்கால்களையும் இறுகப்பற்றிக் கவண் போலச் சுழற்றி, ஓங்கித் தரைமீது அடிப்பான். ஆத்திரத்தோடு அவனைக் கடித்தெறிய அப்புலி தன் பேழ்வாயைத் திறக்கும். அப்போது பற்களை நறநற

வென்று கடித்துக்கொண்டே தன் கால் தினவு தீர, புலி சாவ, அதைத் தன் காலின் கீழே போட்டுத் துவைப்பான், பின்பு அதன் வாயை இரு பிளவாகக் கிழித்துப் பற்களை ஆட்டிப பிடுங்கி, அவற்றைக் கொண்டு வந்து நண்பர் கட்கு எல்லாம் காட்டி, நாற்றிசையும் அதிர வெற்றி நகை புரிவான். இத்தகைய வீர வாழ்க்கை வாழ்ந்த காட்டு ராசாவைப் பற்றி நமக்கு எழக்கூடிய ஓர் ஐயத் தைப் போக்கும் வகையில் பெரிய மருதுவை நன்குக அறிந்த கர்னல் வெல்ஷ் தன் புத்தகத்தில் எழுதி வைத் திருப்பதைக் கீழே காணலாம் :

'பெரிய மருதுவின் இத்தகைய வாழ்க்கை, பாது காப்பு நிறைந்த நகர வாழ்க்கை வாழ்கிறவர்க்குப் பொரு ளற்றதாகவும் சோம்பேறித்தனம் நிறைந்ததாகவும் தோன் றும்; ஆனால், உண்மையில், அடர்ந்த காடுகள் செறிந்த தும், மக்களைக் கொன்று குவிக்கும் கொடிய விலங்குகள் நிறைந்ததுமான ஒரு நிலப்பகுதியில் பெரிய மருதுவின் இத்தகைய வீர வாழ்க்கை பெரும்பயன் நிறைந்து விளங் கியது.'

இவ்வாறு பெரிய மருதுவின் வீரஞ்செறிந்த வாழ்க் கையைச் சித்திரிதததுக் காட்டும் வெள்ளைக் கர்னல், தன் உளளத்தை ஒளிக்க முடியாமல், அவ்வீரனது

பண்பார்ந்த உயரிய உளளம் பற்றிக் கூறும் உண்மையைப் பின் வரும் வரிகளால அறியலாம்.

'பெரிய மருது என்னும் இக்கீழ்த்திசை நிம்ராட்டிடமிருந்து நான் 1795ஆம ஆண்டில்—மதுரையில் மிக இளைய சுபேதார்களுள ஒருவனாய் இருநத போதே—அன்பிற்கும் கவனிப்பிற்கும் சானருக எத்தனையோ அடையாளங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன். ஆம்! அது அவனது பெருந்தன்மையை நிறுவ நல்லதொரு சான்ருகும்.'

இவ்வாறு தன் பகைவனாலும் போற்றப்படும் வீரமும் விழுமிய பண்பும் படைத்து வாழ்ந்த பெரிய மருது இயற்கையாகவே இரக்கமும் கருணையும் நிறைந்தவனாய் விளங்கினான். அநநாளில் தன் சீமையில் அரசபாட்டைகளையும், கொடி வழிகளையும், நாடு நகரங்களையும் பயமுறுத்திக் கொள்ளை அடித்து வந்த கள்ளர் கூட்டத்திற்கு அவன் எமனாய் விளங்கினான; அதே நேரத்தில் ஏழைக் குடிமக்களின் இன்னுயிர்த் தோழனாகவும் திகழ்ந்தான் ; மறவர் சீமை முழுவதிலும் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்ட நிகரற்ற வீரனாகவும் பெரிய மருது காட்சியளித்தான்.

'மூத்தது மோழை ; இளையது காளை,' என்பது பழந்தமிழ்ப் பழமொழி. ஆனால், மூத்ததே காளையானால், இளையதைப் பற்றிச் சொலலவும் வேண்டுமா ? சின்ன மருது கார் வண்ணன் ; ஆனாலும், கட்டழகன் ; அண்ணனைப் போல அவ்வளவு பெரிய உருவமுடையவன்

அல்லன். ஆயினும், எவாககும் இளைக்காத தோற்றப் பொலிவு படைததவன் கமபீரமான தோற்றம, சிரிதத முகம், எளிய கோலம், எவருடனும் செருககு இனறிப பழகும் கள்ளமற்ற சீர்மை—இததகைய சிறபபுகள் யாவும் அமைந்தவன் சினன மருது.

அண்ணனைக்காட்டிலும் உலகியல் அறிவிலும் அரசியல் சூழ்ச்சியிலும வல்லவனாய் விளங்கினான சினன மருது. காட்சிக்கு எளியனாய், கடுஞ்சொல் அற்றவனாய் இருந்த அவன் நா அசைநதால, நாடு அசையும். அவன் இட்டது சட்டம மறவர் சீமையில். அவ்வாறு செல்வாக்கின் உச்சியில இருந்த போதிலும், அவன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப்பற்றியும், அவனிடமிருந்த நற்பணபுகளைப் பறறியும் பின்னாளில் தன் கையாலேயே தன் நணபன எனறும் பாராமல் சின்ன மருதுவை—செந்தமிழ் நாட்டு விடுதலை வீரனை—தொடையிலே சுட்டுப் புண்ணாக்கிய பேரரசின் சரியான பேராளன் முற்குறிப்பிட்ட வெளளைககர்னல் வெல்ஷ் ஏட்டில் எழுதி வைத்துள்ளதைப் பாருஙகள்:

'சின்ன மருது கம்பீரமும் கட்டழகும் வணசகமும் நிறைநத வியததகு மனிதன்; நல்ல நடததையும எளிதில் எவர்க்கும் காட்சி தரககூடிய இயல்பும் படைததவன. தன் தலையின் அசைப்பே நாட்டின சட்டமெனக கருதும் மககளின தலைவனாய் அவன விளஙகிய போதிலும, தனி ஒரு காவலாளியும பாதுகாபபுககு இல்லாமல் திறநதவெளியில் வாழ்ந்து வந்தான். 1795ஆம் ஆணடு, பிப்பிரவரித்

திங்கள். நான் அவனைக் காணச் சென்ற போது அவன் இல்லத்தின உள்ளே நுழைய விரும்பிய எவர்க்கும் உரிமையோடு உள்ளே புகவும் வெளியே போகவும் எவ்வித மான தடையும் இலலை என்பதை நேரில் கண்டறிந்தேன். அசசமயததில் குடிமக்களின் தந்தையாய் விளஙகிய அந்த மாவீரனுக்குக் கடவுள் கருணை புரிய வேணடும் என்பதே அவன நாட்டு மக்களுள் ஒவவொருவருடைய வேணடுகோளுமாய் இருந்தது. அவன் நாட்டு வழியாகச் செலலும் போது ஏற்பட்ட சாதாரணமான ஒரு சந்திப்புக் காரணமாகவே அவன் எனக்கு நணபனாகிவிட்டான். அதிலிருநது நான் மதுரையில் இருந்த காலமெல்லாம் அவன எனககு உயர்நத வகை அரிசியையும் சுவை மிக்க பழஙகளையும அனுபபத் தவறியதில்லை. சிறப்பாகக் கெட்டியான தோலோடு கூடிய சுவை மிகக பெரிய ஆரஞ்சுப பழங்களை அவன் எனககு அன்போடு அனுபபி வந்தான. அத்தகைய அருமையான பழஙகளை நான் இநதியாவின் வேறு எபபகுதியிலும கண்டதிலலை.'

பெருநதன்மையும் வள்ளன்மையும் நிறைந்த சின்ன மருது, பின்னாளில் தன்னையே கொலலத துணிநத வெள்ளைத் துரைககுப பழமும அரிசியும் மட்டுமா கொடுததுப போற்றினன? அநதோ! தமிழகத்திற்கே உரிய போர்க கருவிகளை எல்லாம பயன்படுததும கலையெலலாம் அன்றோ கற்றுககொடுத்தான்? ஆம். வெள்ளைததுரை மகனுககு வீரமும் படைபபயிற்சியும் கற்றுத் தந்த ஆசிரியனாய்ச சினன மருது விளங்கிய உண்மையை அந்த வெள்ளைத துரையே தன் புத்தகத்தில் வரைநதுள்ளான்.

அது மட்டுமா! பேரரசு வெறியால் மனிதப் பண்பு இழந்து, உண்ண அரிசியும் சுவைக்கப் பழமும் தந்து அன்பு காட்டிய தன் நண்பனைக் கொல்லக் காரணமா யிருந்த தன்னைத் தன் நெஞ்சே சுட்ட சூடு பொறுமல் அவன் கல் நெஞ்சம் கலங்கி எழுதும் எழுத்தைப் பாருங்கள் :

'சின்ன மருதுதான் எனக்கு முதன்முதலாக ஈட்டி எறியவும், வளரி வீசவும் கற்றுக்கொடுத்தவன். வளரி என்னும் இவ்வாயுதம் இந்தியாவிலேயே தமிழ் நாட்டுப் பகுதியிலேதான் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆயினும், ஆற்றலும் திறமையும் படைத்த ஒருவர் முந்நூறு அடித் தொலைவில் உள்ள ஒரு பொருளமீதுகூட, வளரியை வியக்கத்தக்க வகையில் குறி பார்த்து எறிந்து வெற்றி பெறலாம். இத்தகைய வீர மனிதனையே நான் பிற்காலத் தில் போர் காரணமாகக் காட்டு விலங்கைப் போல விரட் டிப் படுகாயப்படுத்திச் சாதாரண வேலையாள்களால் பிடிக்க நேர்ந்தது ! அதன் பின் முறிந்துபோன தொடை யோடு சிறையில் அவன் நொந்து கிடந்ததையும், இறுதி யாக வீரம் மிக்க தன் அண்ணனோடும், அவன் மகனோடும், உயிர்த் தோழர் பலரோடும் சாதாரணத் தூக்குமரம் ஒன் றில் தொங்கிக்கொண்டிருந்ததையும் காண நேர்ந்தது !'

ஆம். வாழ்ந்த நாளிலும் மாண்டு மறைந்த பின்னும் எதிரிகள் இதயத்தையும் உருக்கக்கூடிய அன்பும் பண்பும் வீரமும் அருளும் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்த தமிழ் வீரர்களே விடுதலைப் போரின் பெருமை

மிக்க தளபதிகளான நம் மருது உடன பிறப்பாளர்கள் சின்ன மருது பெரிய மருது பெயர் கேட்டால் அந் நாளில் அழுத பிள்ளையும் வாய் மூடும், தொண்டு கிழவரும் தம் இரு கைகளையும் குவித்து, நடுங்கும் குரலோடு, நன்றியுணர்ச்சியால் கலங்கும் கண்களோடு, 'இறைவனே, அந்த மாவீரர்கள் நன்றாக வாழ அருள் புரிய வேண்டும்!' என்று வாழ்த்துவார்கள. இவ்வாறு பச்சைக் குழந்தை முதல் பல் இழந்த கிழவர் வரை, ஆடவா பெண்டிர் அனைவர் உள்ளத்தையும் கொள்ளை கொண்டு வாழ்ந்த-தேசபத்தியின் வடிவாய் விளங்கிய-அத்தமிழ் வீரா இருவரும் தெய்வ பத்தியிலும் எவர்க்கும் குறையாது வாழ்நத உண்மையை நினைக்கும் போது பததி படைத்தார் நெஞ்சம் பாகாகும்.

முருகன் கோவில் கொண்டிருககும குன்றககுடியில் ஆண்டவனுக்குத் தக்க கோவில இல்லாது இருப்பது கணடு மலைமேல திருககோவில் கட்டி, அஙகிருந்து கண் டால் தெரியும் வண்ணம் தெற்கில் மருதாபுரி என்ற அழகிய குளத்தையும், அதன் கரையில் ஆயிரம் தென்னை மரஙகளையும் உண்டாக்கினார்கள். குனறக்குடியான்பால் கொணட ஆராத காதலுக்கு அடையாளமாய இன்றும் அங்குக கோவில் கொண்டுள்ள ஆறுமுகப் பெருமானது திருமேனிக்குச் சார்த்தப்படும் பொறகவசம் காட்சி அளித்து வருகிறது. அப்பொறகவசத்தில் 'சின்ன மருது உபயம்' என்ற சீரிய எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆம்! பொன்னில் பொறிக்கப்பட வேண்டிய அப்பெரு வீரன் திருப்பெயர், 'சுற்றி நில்லாதே போ, பகையே!'

என்று துள்ளி வரும் வேல் தாங்கி நிற்கும் குமரவேள் பூணும் பொறகவசத்திலேயே அழகுறப் பொறித்திருத்தல் மிகக பொருத்தம் உடையதன்றோ? அதோடு, 'தொழும் பர் உளககோயிற் கேற்றும் விளக்கம்' எனறு குமரகுரு பரர் உள்ளஙகனிநது போற்றிப் பரவிய மதுரை மீனுட்சி அம்மை திருமுன்பில் அணையா விளக்குகளாய் ஒளிரும் அழகு மிகக இரு திருவாட்சி விளககுகள் இவர்கள காணிககையே ஆகும. அச்சுடர் விளக்குகட்கு நெய்க காக ஆவியூர் எனனும் கிராமமும் அளிககப்பட்டது. இப்படியே திருக்கானப் பேர் என்னும் பாடல் பெற்ற ஊராகிய காளையாா கோவிலில மூன்று சந்நிதிகள கொணட திருககோவிலைககட்டி, திருவாரூாத தேருககு அடுத்தபடி பெரிதாக மதிககப்படும் தோ ஒன்றையும் செய்து தநது, ஆனை மடு என்னும் அழகான நீராழியையும புதுப்பித்தார்களாம. இககோவில் திருப்பணிக்குப் பல கல் தொலைவில் உள்ள மானமதுரையிலிருந்து கை வழி யாகவே செஙகல வந்தன என்று அறிஞாகள் கூறு கிறாகள். அஙஙனமாயின், இவர்கட்கு இருநத மககள் ஆதரவையும், மககள் இவர்கள்பால் கொண்டிருந்த மாறா அனபையும் எனனென்று சொல்வது !

தெயவஙகளுககெலலாம் கோவில் கட்டியும், கட்டிய கோவில்களைப் புதுபபிததும் வநத மருது பாண்டியாகளுக்கு மககள் தஙகள மனததையே கோவிலாகக் கட்டிக்கொடுத்தார்கள். ஆம்! மக்களது உளளமே மருது பாண்டியாக்கான கோவில். அவர்கள நாட்டு ஆடவரும் பெண்டிரும்

மகிழ்ச்சியோடு பாடும் பாடல்களே அம்மருது பாண்டியர்களது புகழ் பரப்பும் பொற் காவியம். சான்றாக இதோ ஒரு பாடலைப் பாருங்கள் :

'சாந்து பொட்டுத் தளதளக்க நல்ல
சந்தனப் பொட்டுக் கமகமக்க
மருதைக் கோபுரம் தெரியக் கட்டின
மருது வாரதைப் பாருங்கடி !'

இப்படி எத்தனையோ தெம்மாங்கு, கும்மி உள்ளிட்ட பாடல்களை இன்றும் தென்பாண்டி நாட்டிலே நாட்டுப்புற மக்கள் நாவில் நடமாடுவதைக் காணலாம். கேட்கலாம்.

மருதப்பன், மருதீசன், மருதேசுவரன் என்றெல்லாம் தம் குடியினரால் வழிபட்டு வந்த குல தெய்வத்தின் பெயரையே தம் பெயராகக் கொண்டு வீரமும் கருணையும் நிறைந்த வாழ்வு வாழ்ந்து வந்த இம்மருது உடன்பிறப்பாளர், தம் காலத்தில் ஏழைகளுக்குக் கண்கண்ட தெய்வங்களாய் விளங்கினர் என்பதற்கு எத்தனையோ சான்றுகள் உள்ளன. அவற்றுள் சுவை பொதிந்த ஒன்றனை மட்டும் இங்குக் காண்போம் :

ஒரு நாள் காட்டு வழியே சென்றுகொண்டிருந்த சின்ன மருது, பசியாலும் களைப்பாலும் மயக்கமுற்றுக் கீழே சாய நேர்ந்தது. அந்நிலை கண்டு அக்காட்டினைக் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த ஒரு கிழவி சின்ன மருதுவின்பால் விரைந்தோடினாள். பசியாலும் அயர்வாலும் சாய்ந்து கிடந்த அவன் நிலை கண்டு, ஈன்ற குழவி முகம்

கண்டு இரங்கும் தாய் போல அவன் களைப்பை மெல்ல நீக்கிய அந்தக் கிழவி, 'ஐயா, ஏழை நான்; என்னிடம் உங்கள் பசியாற்ற ஒரு பொருளும் இல்லை. ஆயினும், காலையில் நான் குடித்தது போக மிஞ்சியிருக்கும் இனிய கூழ் சிறிதிருக்கிறது. குடிக்கிறீர்களா?' என்றாள். கிழவியின் கருணை மொழிகளைக் கேட்ட சின்ன மருது, 'அம்மா, உங்கள் பெயரென்ன?' என்றான். 'தாயம்மாள்' என்றாள் கிழவி. 'ஆ! நீ தாய் அம்மாளேதான! நீ தரும் கூழும் அமிழ்தந்தான்! கொண்டு வா,' என்று கூறிக் கிழவி தந்த கூழைக் குடித்துக் களைப்பு நீங்கினான் சின்ன மருது. அவன் உள்ளம் நன்றி உணர்ச்சியால் பொங்கியது. உடனே அவன் ஓலை ஒன்றெடுத்து அதில் முள்ளால் ஏதோ எழுதிக் கையெழுத்தும் இட்டு, அதைக் கிழவி கையில் கொடுத்தான் அது வெற்று நற்சான்றன்று; 'இக்கிராமம் தாயம்மாள் என்னும் இக்கிழவிக்கே உரியது,' என்ற சாசனம். என்னே சின்ன மருதுவின் பெரிய உள்ளம்! அக்கிராமம் இன்றும் 'கூழூர்' என்ற பெயர் படைத்துச் சின்ன மருதுவின் சிறந்த புகழை விளக்கி நிற்கிறது!

ஏழைகளது துயர் தீர்க்கும் இறைவனாய் விளங்கிய சின்ன மருது, புலவர் நாவில் பொருந்திய புகழ் படைத்த தலைசிறந்த கொடையாளியாயும் திகழ்ந்தான். அவனது அப்பெருமையினை இக்காலத்தும் வழங்கி வரும் அழகிய தனிப்பாடல்கள் நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. மருது உடன்பிறப்பாளர்கள் காலத்தில் வெள்ளைக் கம்பெனியின் தூண்டுதலாலும், பிற அரசியல் காரணங்களாலும்

நாடெங்கும் கள்ளர் பயம் மிகுந்திருந்தது. ஆனால், அக கள்ளர் கூட்டத்திற்குப் பொலலாப் பகையாய விளங கினார்கள் மருது பாண்டியர்கள். ஒரு சமயம் கமுதியைச சார்நத புலவர் ஒருவர் தம் மனைவியாருடன் வேற்றூர் சென்றுகொண்டிருந்த வேளையில்—இரவு நேரத்தில்— கள்ளர்கள் அவரை வழி மறித்து, அவர் மனைவியாரது தாலியையும் பறிததுக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். புலவர் உள்ளம் மிக நொநதது! நேரே மருது பாண்டியனிடம போய் அவர் முறையிட்டார்; 'கணவன உயிரோடு இருக்கும் போதே மனைவி தாலி அறுபடுகிறதே! உன் நாட்டில் செஙகோல் இல்லையா?' என்ற கருத்தமைய,

'மருவிருக்கும் கூந்தல் மனையாள் கணவன்
அருகிருக்கத் தாலி அறுமா?—இரவுனக்குச்
செங்கோல் இலையா?'இத் தேசமெங்கும் கள்ளருக்குப
பங்கோ மருதுபூ பா!'

என்ற கவிதையைக கூறினார். செவி கைப்பச்சொற் பொறுக்கும் பண்பமைந்த மருது பாண்டியன், தன் நாட்டின் நிலையெண்ணி மனம் நைந்ததோடு, புலவர்க்கு வேண்டுவன எல்லாம் தந்து, ஆறு பவுன தஙகத்தில் தாலியும் செய்வித்து, அதைப் புலவர் கையில கொடுதது, அவர் மனைவியார் கழுததில் அதைக கட்டி மகிழச் செய் தான். நொந்து வநத புலவர் உள்ளம் குளிர்ந்தது; அவர் இதயம இன்பக் கடலாயிற்று.

'தாலிக்கு வேலி தமிழுக் குதவிய தார்மன்னனே!'

என்று அவர் வாயார அவ்வள்ளலை வாழ்த்திச் சென்றார்.

இவ்வாறே கள்ளா வகுப்பைச சேர்ந்த புதுக் கோட்டை மன்னன் தந்த பொருளைப் பெற்று வரும் வழியில் கள்ளர்களிடம் அப்பொருளைப பறிகொடுதத பைந்தமிழ்ப் புலவர் ஒருவா, அதையறிந்து வருநதிய தம் மனைவியாரது மனககலககம் தீரும் வகையில,

'கள்ளன் கொடுத்ததைக் கள்ளன் எடுத்தகன்றான்!
உள்ளம் கடுததால் உறலாமோ!—வள்ளல்
மருதரசன் உள்ளான் மடவாய்! வறுமை
ஒருவ அருள்வான் உடன்.'

எனச சொற்பொருள் அழகமையப் பாடிய தமிழ்ப் பாடலில் புலவரையெல்லாம் போற்றிய மருது பாண்டியரது புகழ் விளஙகுகிறதனறோ!

இவ்வாறு அலந்தோர்க்கும் அருந்தமிழப் புலவோர்க கும் புகலிடமாய்த திகழ்நத மருதுபாண்டியர் உண்மை யான தேச பத்தியையும் தெய்வ பத்தியையுமே தம இரு கண்களாகப் போற்றி வாழ்ந்தனர். இத்தகைய பண்பாடு நிறைநத உள்ளம் படைதத அவ்விரு பெருந்தமிழ் வீரர் களும் தமிழகத்தின் மானத்தைக காக்க நிகழ்த்திய விடு தலைப் போர், வீரச்சுவை நிறைந்த விழுமிய போராகும். அப்போரில் அவ்வீராகளும் அவர்களைப் பின் பற்றிய பல் லாயிரக்கணக்கான மறவர்களும் குடும்பம் குடும்பமாகச் செய்த தியாக வரலாறு கற்பார் கண்கட்கு வீர ஒளியை யும் உளளத்திற்கு விடுதலை உணர்ச்சியையும் ஊட்ட வல்லதாகும். இத்தகைய தமிழ் மறவராகிய மானங் காத்த மருது பாண்டியரது தீரமும் தியாகமும் நிறைந்து விளஙகும் விடுதலைப் போராட்டத்தின் வீரச்சுவை மலிந்த வரலாற்றை இனிக் காண்போம்.

6. சிவகங்கைச் சீமையிலே

சிவகஙகைச சீமையிலே மருது பாண்டியருக்கு அள வில்லாத செல்வாககு இருந்தது. அவர்கள கிழித்த கோட்டை எநத மறவனும் தாண்டான். அவர்கள் ஆணைககு ஆயிரக்கணக்கான மறவர் ஆர்வத்தோடு காத திருப்பர். 'விழு நெருப்பில் !' என்றல், மகிழ்ச்சியோடு விழுந்து சாவர் பலர். அத்தகைய அன்பு படைத்த மக்களேயும் மறவர் படையையும் அவ்வீராகள படைத திருந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் சிவகஙகை மனனரது படையைச சார்ந்த போா வீரர்களாகவே பெரிய மருதுவும் சினன மருதுவும் நமககுக் காட்சி அளிசகிறாகள். ஆயினும், தங்கள் நெஞ்சுரத்தாலும், நேர்மைப் பண்பாலும், நுட்ப மதியாலும, நன்றி உணர்சசியாலும் இவவுடன் பிறப் பாளர் இருவரும் நாளடைவில் இணையில்லா அரசியற செல்வாககுப் பெற்றுவிட்டனர்; நாடாளும் மனன ைேடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்பபை நாளுககு நாள மிகுதியாகக கொண்டு, அரசனேயும விஞ்சிய புகழ்ச செல்வர்களாய விளஙகினர்கள. இறுதியில் தள்ளாத வயதினனுய் இருநத முதது வடுகநாதன் எதறகும் மருது பாணடியாகளேயே நம்பி வாழும நிலே ஏற்பட்டது. மருது பாண்டியரும இநத நமபிககைககு அணுவளவும் மாறினறி அரசரும் குடிமககளும ஒருஙகே புகழுமபடி நாட்டாட்சி யில் அறிவுரை கூறும அமைச்சர்களாயும், நாட்டு

மக்களைப போராபபயிற்சியில் தலை சிறந்தவர்களாககப பாடு படும் சிறந்த தளபதிகளாயும் விளங்கினர். தங்கள நாட்டில் இருநத மறவர், அகம்படியர், சேர்வைமார, முதலிமார், பிள்ளைமார், இராசாக்கள், நாயுடுகள் அனை வரையும் ''கூட்டிப் போர்ப்பயிற்சி தந்தாாகள் மருது பாண்டியர்கள். அவர்களுடன் எப்போதும் இருபதாயிரம் வீரர் எதற்கும தயாராய் இருநதனர்.

இங்நிலையிலேதான சிவகங்கைச் சீமைக்குச் சோதனை நிறைந்த காலம் தொடங்கிற்று. நாம் சிவகஙகைச் சீமை யைப் பற்றியும் அதை ஆண்ட முத்து வடுகநாதப பெரிய உடையணத் தேவரைப் பற்றியும், யூனியன் ஜாக்கின் நிழலில் நின்றுகொண்டு ஆாக்காட்டு நவாபு செய்து வந்த தர்பாரையும் அவன் புரிந்த அநீதிகளையும் பொறுக்க முடியாமல் வீர மறவர்கள் நெஞ்சம் குமுறிக கொண்டிருந்த செய்தியைப் பற்றியும் முன்பே படித்திருக் கிறோம். 'கப்பம்' என்று கேட்ட தனக்குக் கத்தியை உருவிக் காட்டிய மறவர்கள், தன்னையும் தனக்குத் துணை யாய் நிற்கும் கம்பெனிக் கூட்டத்தையும் நாசமாக்கச செய்யும் முயற்சிகளை அறிந்து சீற்றம் கொண்ட நவாபு படை ஜோசப்பு ஸ்மிதது என்பான் தலைமையில் இராம நாதபுரத்தைக் கைப்பற்றிய செய்திகளையும் அறிநதிருக கிறோம் அல்லவா? அதற்குமேல் நடந்தவற்றைப் பார்ப்போம்.

ஜோசப்பு ஸ்மித்து வெற்றித் திமிரோடும், நவாபு படையோடும், பிற கூலிப் படைகளோடும்

சிவகங்கைச் சீமையை நோக்கிச் சீறி வருவதை அறிந் தான் முத்து வடுகநாதன். அவன் மீசை துடித்தது; கண்கள் சிவந்தன. அவன் தன் இரு கண்கள் போன்ற மருது பாண்டியரைப் பார்த்தான். 'அரசே! அஞ்ச வேண்டா! அயலார் படையின் அடிச்சுவடும் காணாத வகையில் அவர்களைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டிப் புதைப்போம்!' என்று அண்ணனும் தம்பியும் ஒரே குரலில் உரைத்தனர்.

மருது பாண்டியரின் நெஞ்சுறுதியைக் கண்டு முதது வடுகநாதன் மகிழ்ச்சி கொண்டான். அவனதுமகிழ்சசியை இரு மடஙகாககினாள் அவனுடைய வீரபத்தினியான வேலு நாச்சி என்பாள். ஆம்; முத்து வடுகநாதனுகது வாழ்க்கைத் துணைவியாய் அமைந்த வேலு நாசசி, வீர நெஞ்சம் படைத்தவள; சினன மருதுவிடம் போாக கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் கலையைக் கசடறக் கற்றவள். அத்தகைய பெண்மணியின் நெஞ்சில் ஆண்மை பொஙகாது இருக்குமோ? 'தலைவரே, தொடுஙகள் போரை! தமிழகத்தின் மானத்தைக் காக்க இந்தப் பெண் குருதியும் பயன்படட்டும்!' என்று அவள் உள்ளம் கருதியதைத் தன் கணவனிடம் வீரமொழிகளால் உணர்த்தினாள். வீறிட்டு எழுந்தான் முத்து வடுகநாதன்; தன் தலைநகரை விட்டுக காளையார் கோவில் காட்டில் புகுந்துகொண்டான. காரணம, அது கட்டுக்காவலும் வலிமையும் பொருந்திய தோர் அரணாய் விளஙகியதே ஆகும். எளிதில் எவரும் அதனுள் புகுநது வெற்றி பெறல் அரிது. இதை நன்குணர்ந்த நவாபு புதுக்கோட்டை மன்னனுக்கு

ஆசை மொழி சொலலி, அ வ னை யு ம் தன உதவிக்கு வரும்படி அழைத்தான. கம்பெனிப் படையைக கர்னல் பானஷோா என்பவன நடத்தி வந்தான. காசாசை பிடிதத ஒரு கயவன காளையாா கோவில் அரண பற்றிய உளவுகளையெல்லாம பகைவர்கருத தெள்ளத்தெளிய எடுததுரைததுவிட்டான். அவனைக காசால் அடிதது மயககி வைத்திருநத நவாபுவின் படையும் கம்பெனிப படையும புயலெனச சீறி அரணுக்குள் பாய்ந்தன துரோகியின செயலையும பகைவர்களது வெற்றியையும் கண்ட முத்து வடுகநாதன உள்ளம் எரிநதது. 'பகைவரை வெட்டி வீழ்த்துஙகள்! குண்டுககுக குண்டு! குத்துக்குக குதது! வெட்டுக்கு வெட்டு!.......... நடக கட்டும்!' என்ருன் முத்து வடுகநாதன். அரசி வேலு நாச்சியும் கொடி பிடித்துக் குதிரைமீதேறி முன்னின்று, 'உம்ம்.........சாடுஙகள்! சிதையுஙகள் பகைவரை!' என்ருள். அவ்வீர மஙகை பற்றிய கைவாள கணககற்ற பேரரசு வெறியாகளுடைய தலைகளைப் பனங்குலைகளை வெட்டுவது போல வெட்டிக் குவித்தது. கண்டனா் இக் காட்சியை வீரமறவர்! அவர்கள் குருதி கொப்பளித்தது. அவர்கள மாற்ருா படையைச் சின்னபின்ன மாககிஞா கள். இங்நிலையில் மருது உடன் பிறப்பாளர்கள் தங்கள கை வாளாலும், வளரிததடியாலும், கதையாலும் மாற்ருர் படை வீரர்களைப் பிண மலைகளாககிக் குவித் தார்கள். ஆயினும், காட்டிக்கொடுக்கும் சூழ்ச்சி, ந வா பு வி ன் படை—ஆயுத பலம் நிறைந்த கம் பெனிப் பட்டாளம்—இவை அனைத்தும் சேர்ந்து தாக் கும்போது கோட்டையின் நிலை என்ஞகும்! மதில்

கள் இடிந்தன. கோட்டை வாயில் பகைவர் வயமா யிற்று. நிலைமையறிந்த சின்ன மருது, முத்து வடுக நாதனை காதோடு காது வைத்துப் பேசினான்: 'அரசே! கிளம்புங்கள்! ஏற்பாடுகள் தயார்! தப்பிச் செல்வோம்! படை திரட்டிப் பின்னர்த் தாக்குவோம்!' என்றான். முத்து வடுகநாதன், 'முடியாது! ஒரு நாளும் முடியாது! நீங்களும் அரசியும் எப்படியாவது தப்பிச் செல்லுங்கள். நான் என் நாட்டை விட்டு வெளியேறேன்! கடைசிச் சொட்டுக் குருதி உள்ள வரை மாற்றானது மாறபை, மண் டையைப் பிளந்து போராடுவேன்! வெற்றி அல்லது வீரச் சாவு அடைவேன்! என் உடல் சிந்தும் ஒவ்வொரு துளிக்குருதியிலிருந்தும் ஒரு விடுதலை வீரன் கிளம்புவான். எனவே, கவலை வேண்டா. புறப்படுங்கள்! அரசியைக் காப்பாற்றுங்கள!' என்றான்.

இதற்குள் தலை சிறந்த அத்தமிழ் வீரனை நாற்புறமும் பகைவர் படை வளைத்துக்கொண்டது. 'என்னைக் கைது செய்ய யமனாலும் இயலாது!' என்று எட்டிப் பிடிக்க வந்த பகைவரை வெட்டி வீழ்த்தினான் முத்து வடுகநாதன்; கையில் கிடைத்த ஆயுதங்களை எல்லாம் பயன்படுத்திப் பகைவர் படையைக் கூறு கூறாக்கினான்; கருவிகள் யாவும் தீர்ந்த பின்னரும் கடுகி வந்த பகைவரைக் கையா லேயே குத்தினான்; வாளாலும் ஈட்டியாலும் வீரம் மிக்க கைகளாலும் வந்தவரை எல்லாம் எதிர்த்து, விண்ணுல குக்கு அனுப்பிய அவ்வீரமகனுடைய திருக்கரங்களை வெட்டித் தள்ளினார்கள் பேரரசு வெறியர்கள். 'கை போனால் என்ன!' என்று பாய்ந்து வந்த பகைவரைக் கால்களால் எட்டி உதைத்தான் முத்து வடுகநாதன்.

காலகளும் துணடிககபபடடன. அவன் களைத்தா னில்லை. அடக்க வந்தவர்களைப் பற்களால் கடித்து அலற வைத்தான். அவன் திருமுகத்தைத் தாக்கினர் கயவர், அப்போதும் அவ்வீரன் காறி உமிழ்ந்தான் வெறியர் கூட்டத்தைப் பார்தது. இறுதியில் ஒரு குண்டுக்குத் தமிழகத்தின் விடுதலைக்காக இறுதி வரையில் போராடிய வீர முத்து வடுகநாதன் பலியானுன் ! வீரருள் வீரனாய் வாழ்ந்த அத்தமிழ் மகனை நாம் என்றென்றும் நினைவில் வைத்துப் போற்றுவோமாக !

முத்து வடுகநாதன் மாண்டான். அவன வீர பத்தினி வேலு நாச்சியும் மருது பாண்டியரும் திண்டுக்கல்லுககுக காற்ருய்ப் பறந்து சென்றனர். அப்போது திணடுககல் மைசூர் ஆதிககத்தில் இருந்தது. பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்தைத் தொலைகக உறுதி பூண்டிருந்த ஐதர் அலி, அப்போது அஙகிருநதான. அவன மருது பாண்டியரையும் அரசி வேலு நாசசியையும் வரவேற்ருன் ; அவர்கள் விடுதலை வேட்கையையும் வீர உணாச்சியையும் கண்டு வியநது வாழ்ததினுன்.

இதற்குள் நவாபுவின் ஆளுகைக்கு இராமநாதபுரமும் சிவகங்கையும் இரையாயின. அப்பகுதியை அவன் எட்டு ஆண்டுகட்குக குத்தகைக்கு விட்டான். கி. பி. 1780ஆம் ஆண்டு வரை நவாபுவின் தர்பார் அந்த வகையில் நடந்தது மறவர் நாட்டிலே. ஆனுல், நாட்டு மக்கள் மனம் குமுறிக்கொண்டிருந்தது. கனவிலும் நனவிலும் குடி மக்கள் தங்கள் அரச குடுமபத்தைப்

பற்றியே நினைத்துக் கண்ணீர் உகுத்தார்கள். வீரமங்கை வேலு நாச்சி நாட்டை விட்டு வெளியேறியதையும், மருது பாண்டியர்கள் தங்கள் சீமையைப் பிரிந்து வாழ்வதையும் உணர்ந்த போதெல்லாம் அவர்கள் நெஞ்சம் காட்டு நெருப்பாய்க் கனன்று எரியத் தொடங்கியது.

இந்நிலையில் மருது பாண்டியர்களும் கை கட்டி வாளா இருக்கவில்லை. மறை முகமாக அவர்கள் மறவர் நாட்டில் உள்ள மக்களோடு மறைவாகத் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். குடிகளும் தங்கள் அரசிக்கு மறைவாகத் திறைப் பணம் அனுப்பி வந்தார்கள். அதனால், நவாபுவின் குதிரைக்காரனால தம்படி கூடப் பிரிக்க இயலவில்லை. நாட்டிலே வறுமையும் பஞ்சமும் தலை விரித்து ஆடின. கள்ளர்களடித்த கொள்ளை ஊரைக் கலகலக்க வைத்தது. அவர்களை அடக்குவது நவாபுவின் தர்பாரால் ஆகிற செயலா? சிவகங்கைச் சீமையில் நிலவிய இந்த நிலைமையே இராமநாதபுரத்திலும் நிலவியது. இறுதியில் வேறு வழியில்லாமல், நவாபு மறவர் நாடுகளைத் திரும்பவும் பழைய அரச குடும்பத்தினருக்கே கொடுத்துவிட நேர்ந்தது.

மீண்டும் வேலு நாச்சியே சிவகங்கைக்கு அரசியானாள். மருது உடன் பிறப்பாளர்கள் அவர்களுக்கு அறிவொளி காட்டும் அமைச்சர்கள் ஆனார்கள். வெள்ளை மருது, நாட்டு அரசியல் பற்றி அதிகம் கவலை ஏதும் இன்றிப் பழையபடி 'காட்டு ராஜா' ஆனான். அதனால்,

சின்ன மருதுவே நாட்டின ஆட்சிக்கான முழுப் பொறுபபையும் ஏற்றுககொள்ள நேர்ந்தது. இந்நிகழ்ச் சிக்குப் பின் சிவகங்கைச சீமையின் அரசியலில் பல முறை நவாபுவும் கம்பெனி அதிகாரிகளும் தலையிடுவதும் அதைத் தகர்க்க மருது பாண்டியர் எதிர்த்துப் போராடு வதுமான பல நிகழ்சசிகள் நடந்தன. அரசியல் நிருவாகம் வேலு நாசசியின் கைககும் மருது பாண்டியர் கைககு மாகப பந்து போல மாறி மாறிச சென்றது. காரணம், கைமபெண்ணுன அப்பெண்ணரசியால் நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் நாட்டின நிருவாகப பொறுப்பு முழுவதையும் தனனந்தனியாக மேற்கொள்ள இயலாமையே ஆகும். மேலும், மருது பாண்டியர் வீரத்திலும் தியாகத்திலும் மக்களுக்கு அசைககை இயலாத நமபிககை இருந்தது. முத்து வடுகநாதன மாண்ட பின்னும் தங்கள் அரசியைக காபபாற்றி மறைமுகமான புரட்சி வேலைகள் மூலம் நாட்டின் அரசுரிமையை வேலு நாச்சிககே உரிமையாக்கிய வீர மருதிருவர்மீது மறவ மக்களுக்கு இருந்த பற்று எல்லை யற்ற நிலைக்கு வளர்நதுகொண்டே போயிற்று. சிவகங் கைச் சீமையின் அரசுரிமையைப்பற்றி இடையிடையே நிகழ்நத சிறு சிறு மாறுதல்கள் எல்லாம் ஒரு வகையாகத தீர்நத பின மருது உடனபிறப்பாளர்களே அச்சீமையின் அரசுரிமையை ஏற்றுககொண்டார்கள். சிறப்பாக, சின்ன மருதுவே சிவகஙகைச சீமையின ஆட்சிப பொறுப்பை மேற்கொண்டான. இதில் எவவிதமான ஒளிவும மறை வும் இல்லை நாட்டு மககளும் கம்பெனி அதிகாரிகளும் இவ்வுண்மையை நன்கு அறிவார்கள். இன்னும் தெளி வாகச் சொன்னுல், நாட்டின திறைப்பணம், வரவு செல

வுக் கணக்குகளெல்லாம் வேலு நாச்சி உயிரோடு இருந்த போதே மருது பாண்டியர் பெயராலேயே அரசாஙகக் கணககுகளில் வரவு வைக்கப்பட்டனவாம். இவ்வாறு சிறுகச் சிறுகச் சிவகஙகைச் சீமையின ஆதிககத்தைக் கைப்பற்றி வநத மருது பாண்டியர்கள், 1800ஆம் ஆண் டில் வேலு நாசசி இறந்து போனதும் எவவிதமான தடையும் இனறிச சிவகங்கைச் சீமையின நேரடி ஆட்சி யைத் தாஙகளே ஏற்று நடததலானார்கள்.

இநநிலையிலேதான் வீரபாண்டியன் ஈடுபட்டு நடத திய விடுதலைப் போரைத் தொடர்நது நடத்திய மாவீரன் ஊமைத்துரை மீண்டும் பாஞ்சைப் பதியைத் துறந்து, வாளும கையுமாய்த் தன் உயிர் நண்பர்கள் புடை சூழச் சிவகஙகைச் சீமைககு வந்து சேர்நதான.

வீரபாண்டிடக் கட்டபொம்மன்மீது தலை நாள தொட்டே மருது பாண்டியர்க்கு மிக்க அன்பும் மதிப்பும் இருநது வந்தன. ஏறக்குறைய ஒன்றரை ஆண்டு எணபது நாள கால எல்லையில் நடந்த பாஞ்சைப் பதியின் விடுதலைப போரில் தம்மால் இயன்ற வரை எல்லா உதவி களையும எப்போதும் செய்து வந்தனர் மருது பாண்டியர். இடுககண் வந்த போது இவ்வாறு மருது பாண்டியர் செய்த உதவிகளை ஊமைததுரையின் நனறி உணர்ச்சி நிறைந்த உள்ளம் மறகக இயலுமோ? எனவே, தம் அன்பிறகும் நம்பிக்கைககும் உரிய மருது பாண்டியர் களின துணைகொணடு பிற நாட்டு வெள்ளையரின் ஆதிக்

கத்தை நாசமாக்க உறுதி கொண்டனர் ஊமைத்துரையும் அவன் உயிர்த தோழரும. இஙஙிலையில சிவகங்கைச் சீமையை ஆண்ட மருது பாணடியர் மனத்தை நெருப் பாக்கிற்று ஆணவம் பிடித்த ஆஙகிலக் கம்பெனிப படை யின் வெறி பிடித்த நெறியற்ற போககு.

சிவகஙகைச் சீமையின் அரசுரிமையை மருது பாண் டியரிடமிருந்து பிடுங்க, நவாபுவும் கம்பெனி அதிகாரி களும் சோந்து, 'ஒழுங்காகக் கப்பம கட்டுவதில்லை ' எனற காரணம் காட்டிச் சதி செய்தாாகள் ; 'வீரன ஊமைத துரை உயிரோடு தப்பிவிட்டான். அவன உள்ள வரை நமக்கு அமைதி ஏது? காற்ருேடு தீயும் கலந்தாற்போல மருதுபாண்டியரோடு சேர்நதுகொண்டு, அவன் மாபெரும் போரைத் தொடங்குவதற்கு முன்பே நாம் சிவகஙகை யைத் தாக்க வேண்டும்,' என்று சிந்தித்துத் திட்டமிட் டார்கள். இதை அறிந்த மருது பாண்டியரும் ஊமைத் துரைமீது பேரன்பு படைத்த வீர மறவர்களும் திரண்டு எழுந்தார்கள ; 'கொள்ளைககூட்டத்திறகு இவ்வளவு மமதையா ! எங்கள் அருமை அரசர் முதது வடுகரைக் கொன்ற வெள்ளைக் கூட்டத்தை இன்னும் உயிரோடு உலாவ விடுவதா!' என்று ஆத்திரம் கொணடார்கள். வீர வெறியால், ' அருமைச் சிவகங்கைச் சீமையின உரிமையை இனி எக்காரணத்தாலும் பறிகொடுகக இயலாது !' என்று எழுசசி கொண்டனர் மருது பாண்டியர். இஙஙிலையில் எரி கிற நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்றியது போலக கம்பெனி அதிகாரிகள், ' கப்பம், கப்பம ' என்று மருது பாண்டியரை வற்புறுத்தலானுர்கள். ஆனுல், சிவகஙகைச் சீமையின்

விடுதலை வீரர்களோ, 'தலை போனாலும் தம்படிக் காசும் கப்பமாகத் தாரோம்!' என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார்கள். மூண்டது போர். ஆம்! பேரரசு பித்துக்கும விடுதலை வேட்கைக்கும் இடையே மூண்டது போர்.

சிவகங்கைச சீமைக்கான விடுதலைப் போர் மூளும் வேளை பார்த்து ஊமைத்துரையும் அவன் தோழர்களும் மருது பாண்டியர் நாட்டிற்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளம் கொல்லன் உலை போலக் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. 'பாஞ்சைப்பதிக் கோட்டையைத் தகர்த்ததோடு, அங்கிலப் பரப்பு முழுவதையும் உப்பையும் வரகையும் வாரி இறைத்து உழவும், ஆமணக்குச் செடிகளை நடவும் இந்தப் பறங்கிக் கூட்டத்திற்கு எவ்வளவு திமிர்!' என்று எண்ணி ஊமைத்துரை உள்ளம் குமுறியது. 'நான் நாடிழந்தாலும் நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. வீரபாண்டியன் தம்பிதான் நான் என்பதை உலகறியச் செய்வேன்!' என்று அவ்வீரன் உறுதி பூண்டான்.

வெள்ளை வெறியர்களின் நெறி கெட்ட செயலைச் சுட்டுப் பொசுக்க உறுதி கொண்ட முப்பெருவீரரும் சிவகங்கைச் சீமையிலே சந்தித்தனர். சிங்கங்கள ஒன்று கூடின. அவ்வீரச் சிங்கங்களின் கர்ச்சனையைக கேட்டுக் கம்பெனிப் பட்டாளத்தின் குலை நடுங்கியது.

7. போர்! போர்! காட்டிலே கடும்போர்!

காட்டரசாகிய சிங்கத்தின் தலைமையில் கடும்புலிகள் ஆயிரம் ஆயிரமாகத் திரண்டாற்போல, வாளும் வேலும் தாங்கிய வீரர் கூட்டம் பல்லாயிரக் கணக்கில் பெரிய மருது, சின்ன மருது, ஊமைத்துரை ஆகிய முப்பெரு வீரர்களின் தலைமையில் அலைகடல் போல அணி வகுத்து நின்றது. உருவிய வாளுடன் நின்ற அவ்வீரர் உள்ளம், 'ஒழிக கம்பெனியான் ஆணவம்!' என்று முழங்கியது.

சிவகங்கைப் பாளையத்தாரிடம் சுமார் இருபதாயிரம் வீரர்கள் கொண்ட மறவர் படை இருந்தது. ஈட்டி, வாள், வேல், வளரித் தடி, கதை போன்ற பழைய போர்க் கருவிகளோடு புதிய போர்க்கருவிகளான துப்பாக்கிகளும் வெடி மருந்தும் ஓரளவு இருந்தன. ஆனால், கம்பெனிப் பட்டாளத்திடமோ, பயங்கரப் பீரங்கிகள் மிகுந்திருந்தன. இங்கிலையிலும் காட்டிக்கொடுக்கும் சத்திகள் மட்டும் கம்பெனிப் பட்டாளத்திற்குத் துணை புரியாமல் இருந்திருந்தால், பிரிட்டிஷ் படைகளைக் கொன்று குழியிலிட்டிருப்பார்கள் மருது பாண்டியரும் ஊமைத்துரையும். ஆனால், இந்நெருக்கடியிலும் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான், தன்னை, தன் நாட்டை, தன் படையைக் கம்பெனி அதிகாரிகட்கு அடகு வைத்தான். வீரபாண்டியனைக்

காட்டிக்கொடுத்து எத்தனையோ பரிசுகளைப் பெற்றுச் சுவை கண்டவன் அல்லவா அவன்? இதை அறிந்த மருது பாண்டியர், தமிழகத்தின் மானத்தைக் காக்கும் பொருட்டு, தாய் நாட்டின் உரிமைக்காகத் தங்களோடு சேர்ந்து போரிடாவிடினும், பகைவர்க்குப் பயன்படாமல் நடுவு நிலைமையாவது ஏற்கும்படி அவனை மன்றுடி வேண்டினர். தொண்டைமானோ, அவ்வேண்டுகோளுக் குச் செவி சாய்ப்பவன்? தொண்டைமானது விடாப்பிடி யைக் கண்ட மருது பாண்டியர், அன்பால் முடியாததை அச்சத்தால் ஈடேற்ற முயன்றனர்; தொண்டைமான் காட்டிக்கொடுத்தால், அவன் நாட்டிற்கும் நகர்க்கும் கோட்டைககும் களஞ்சியத்திற்கும் தீ வைப்பதாகப் பய முறுத்தினர். ஆனால், அவனோ, நயத்திற்கு இசையாதது போலவே பயத்திற்கும் பணியாதிருந்தான். கேடு வரின் தன்னிலும பலம் பொருந்திய கம்பெனிப் படைகள் தன்னைக் காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கிருந்தது. எல்லாவற்றிலும் விந்தையானது, வெள்ளை நாடோடிகள் பாளையக்காரர்களை முற்றிலும் முரி யடித்து வெற்றி பெறும் வரை தன் திருமணத்தைக் கூடத் தள்ளி வைக்க அவன் உறுதி கொண்டதே. என்னே அவன் ஆண்மை! அதோடு புதுக்கோட்டையின் ஒரே படைத்தளமாயும் பலம் பொருந்திய கோட்டை யாயும் இருந்த திருமயத்தையும் பிரிட்டிஷ் துருபபுகட்கே ஒப்படைத்தான். அதோடு அமைந்தானு? நாலே நாள்களில் மூவாயிரம் படை வீரர்களுடன் இன்ஸ்

என்பவனுக்குத் துணை புரிய நத்தம் என்னும் இடத்திற்குப் பேரரசு வெறியர்கட்குப் பக்கபலமாகப் படை திரட்டிப் போனான்.

இங்ஙனம் தமிழகத்தின் விடுதலை வீரர்கட்கு எதி ராகத் தமிழகத்திலேயே காட்டிக்கொடுப்போர் முகாமை உருவாக்குவதில் வெற்றி கண்டவன் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் சார்பாகத் தஞ்சாவூர்த் தளபதியாய் இருந்த கர்னல் பிளாக்பர்ன் என்ற வெள்ளையன்.

இவ்வாறு தமிழகத்தைப் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியில் பெரிய அளவுக்கு வெற்றி கண்ட கம்பெனி அதிகாரிகள், மருது பாண்டியர்களுக்கு எதிராக முதன்முதல் மீண்டும் 1801ஆம் ஆண்டு, மே மாதம், 29ஆம் நாள் போர் தொடங்கினார்கள். பாஞ்சைக் கோட்டையைத் தகர்த் தெறிந்த வெற்றி வெறி கம்பெனிப் படையின் தலைக்கேற, ஐந்தே நாள்களில் மீண்டும் போர் தொடங்கப்பட்டது. அப்போர் அவர்கள் உயிரையும் உடைமையையும் வாட்டி வதைக்கும் கொடிய போர் ஆயிற்று.

பாஞ்சைப்பதியைப் பிடிக்கப் போரிட்ட கம்பெனிப படைகளில் ஒரு பகுதியை மட்டும் அங்கேயே நிறுத்தி வைத்து, அக்கோட்டையைத் தரைமட்டமாக்கி, அந்நிலப் பகுதி முழுதும் உப்பும் வரகும் வாரி இறைத்து உழும்படி கட்டளை பிறப்பித்த கம்பெனித் தளபதிகள், 'எஞ்சிய படையுடன் ஊமைத்துரை தப்பிவிட்டானே! இனி மீண் டும் எந்தக் கோட்டைக்குள் இருந்துகொண்டு நம்மைக்

கூவி அழைப்பானே! இன்னும் நம்முள் எத்தனை பேர் எமனுலகம் சேர்வோமோ!' என்று எண்ணியவர்களாய், மேஜர் ஷெப்பர்டு என்பவன் தலைமையில் 26 மைல் தொலைவில் உள்ள நாகலாபுரத்திற்குப் படை நடை போட்டனர். அங்கே சென்றதும், மே மாதம் 28 ஆம் நாள் புதுப்படைப் பலத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு மீண்டும் சோதனை நிறைந்ததொரு நிலைகுத் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டு, கமுதியை நோக்கி விரைந்தது கம்பெனிப் பட்டாளம். இப்படையின் வருகையைச் சிவகங்கைச் சீமையில் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, 'வரட்டும் வெள்ளைப்படை! நாய்க்கும், நரிக்கும், பேய்க்கும், எமனுக்கும் வயிறார விருந்து வைப்போம்!' என்று கூர் வாளைத் தீட்டிய வண்ணம தமிழர் படை குவிந்திருந்தது.

இவ்வாறு தமிழகத்தின் விடுதலை வீரர்கள் பொதுவாகச் சிவகங்கைச் சீமை முழுவதிலும் சிறப்பாகக் கமுதியிலும் நிறைந்துள்ளதை அறிந்த கம்பெனிப் பட்டாளம், 1801ஆம் ஆண்டு, மே மாதம், 29ஆம் நாள் கமுதிக்குள் நுழைந்தது. எதிர் பார்த்த வண்ணம் வீர மறவர்கள் கம்பெனிப் பட்டாளத்தை வாள்கொண்டு வரவேற்றார்கள். மூண்டது போர்! இருதரப்பிலும் நல்ல சண்டை! வெட்டு, குத்து, நாசம்! கமுதியில் தொடங்கிய போர் 46 மைல் தொலைவில் உள்ள நாகலாச் சேரியிலிருந்து திருப்பூவணத்திற்கு மாறியது. இங்கு நடந்த போரில் கம்பெனி வீரர் பலர் பலியிடப்பட்டனர். இதற்குப்பின் எட்டரை மைல் தொலைவில் உள்ள திருப்பாசசேத்தி என்ற இடத்தில் நடந்த போரில விடுதலை வீரர்கள் தங்கள் வருசம்

தீரக ம்பெனிப் பட்டாளத்தைக் கொன்று குவித்தார்கள். அன்றைக்கு நடநத போரில மட்டும் மேஜர் கிரே எனற தளபதியும், 16 பேரும் எமனுலகம் ஏகினர் என்றும், லெப்டினன்டுகளான பிளாககர், கோல், பர்மின்டர், ஸ்டுவேர்ட்டு என்ற நான்கு படைத் தளபதிகளும், முப்பத்தைந்து பேரும் படுகாயப்படுத்தப்பட்டனர் என்றும் வெள்ளைத் தளபதி வெல்ஷ் எழுதி வைத்துள்ள நாட் குறிப்புக கூறுகினறது, இதை அடுத்து ஜூன் மாதம் 10 ஆம் நாள் நடநத வீரப்போரில் 3000கக்கு மேற்பட்ட விடுதலை வீரர் கலந்துகொண்டனர். அன்றைய போரில் முதலில் பத்து ஐரோப்பியர்களும் எண்பத்தாறு சுதேசிக் கூலிப்படை வீரர்களும் சிவகஙகை மறவர்களின் குருதி தோய்ந்த வாளுக்கு இரையானார்கள. இந்தப் பரிசுகளை மறவர் படையிடமிருந்து வேதனையுடன பெற்றுக் கொண்ட கம்பெனிப் பட்டாளம், அடுததுப் பார்ததி பனூரில் ஓரிரவு முகாம் அடித்தது. அனறு முழுதும் அவர்கள உறஙகவில்லையாம். அன்றையதினம் நளளிரவு கழிய, விடியற்காலம் மணி நான்கானதும் பெற்ற மன அமைதியை அம்முகாமில் இருந்த கர்னல் வெல்ஷ் அதற்கு முன் எப்போதுமே கண்டது இல்லை என்று எழுதி வைத்துள்ளான். என்னே கம்பெனிப் பட்டாளத் திற்கு இருநத குலை நடுக்கம் !

பொழுது புலர்ந்தது. கம்பெனிப் பட்டாளம் 'தலை தப்பியது போதும் !' என நினைந்து, பரமககுடி வழியாக இராமநாதபுரம் ஓடோடியும் போய்ச்சேர்ந்தது. இடையில் ஊமைத்துரை வீரர்களும் மருது பாணடியருடைய மற

வர்களும் கம்பெனிப் பட்டாளத்திற்குத் தரவேண்டிய காணிக்கைகளைத் தரத் தவறவில்லை. 'எப்படியோ, அடி பட்டாலும் உதைபட்டாலும், உயிரோடு பிழைத்தோம்!' என்று இராமநாதபுரம் சேர்ந்த கம்பெனிப் பட்டாளம் ஆறு நாள்கள் நிம்மதியாய்த தங்கி, ஓய்வு கொண்டு, தின் றும, குடித்தும் திரிநததாம். இநத ஆறு நாள் ஓய்விற்குப் பின் மீண்டும் கம்பெனிப் பட்டாளததிறகுக் கடுமையான வேலை தரக் காத்திருந்தது மருது பாண்டியர் படை.

ஜூன் 22ஆம் நாள் மீண்டும் கம்பெனிப் பட்டா ளம் தமிழ் மறவா படையை அடக்க மார் தட்டிப் புறப் பட்டது பழமனேரி ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள பலம் பொருநதிய கமுதிக் கோட்டையில் ஆரம்பித்த கம்பெனிப் படைகளின் முகாம் சிறு வயல வரை நீண்டு கொண்டே சென்றது. இநத இடைக் காலததில்—எட்டு நாள்களில்—கம்பெனிப் படைகள் கண்ட இழப்புப் பெரிது; 6 வெள்ளையர்களும் 6 சுதேசிகளும் கொல்லப பட்டார்கள். மூன்று வெள்ளை அதிகாரிகளும், 16 ஐரோப் பியர்களும், 36 சுதேசிகளும் படுகாயம் அடைந்தார்கள். இந்த எட்டு நாள் போரில நாலாயிரம் பேர் வீர மறவர் தாக்கியும் தற்காத்தும் போர் புரிந்தனராம். கம்பெனிப் படடாளம், இவர்கள் படுத்தும் கொடுமை பொறுமல், நள்ளிரவில் ஒக்கூர் எனற கிராமத்தையே தீயிலிட்டுச் சாம்பலாக்கியது.

கிராமங்கட்கு எல்லாம் தீயிட்டுக் குடிமக்கட்குச் சொல்லொணாத் துன்பமும் மானக்கேடும் இழைத்து

முன்னேறி வந்த கம்பெனிப் பட்டாளம், கடைசியாக மருது பாண்டியரின் தலைநகரான சிறு வயல் நகருக்குள்ளேயே நுழைந்தது! வீர மறவர் கம்பெனிப் பட்டாளத்தை எதிர்த்துக் கடும்போர் நடத்தினர். பாஞ்சைப் பதியிற்போலவே இங்கும் வீர மறவர்களிடம் பேய்வாய்ப் பீரங்கிகளும் ஏராளமான வெடி மருந்துகளும் இல்லாமையாலும், மேலும் மேலும் துரோகிகளால் கம்பெனிப படைக்குப் பலம் பெருகியதாலும் அனல் மழை பொழியும் கம்பெனிப் பட்டாளத்தின் சீற்றம் நிறைந்த தாக்குதலுக்குத் தமிழர் படை பின் வாங்க நேர்ந்தது. ஆனால், வீர மறவர்கள், அவ்வாறு பின் வாங்க நேர்ந்ததை அறிந்து, அழகின் வடிவாய் விளங்கிய தங்கள் அருமைத் தலைநகராகிய சிறுவயலைத் தீக்கு இரையாக்கி, அந்நகரில் ஓர் அங்குலங்கூட அயலானுக்குப் பயன்படாதவாறு செய்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். இவ்வாறு ஆத்திரம் கொண்ட வீர மறவர்கள் வைத்த வெந்தீக்கு இரையான அழகு மிக்க சிறுவயல் நகரின சிறபபை அக்காலததில் நேரிற் கண்ட கர்னல் வெல்ஷ் சிததிரித்துக் காட்டியுள்ளதைப் பாருங்கள் :

"மருது பாண்டியரின் அரண்மனை ஆரவாரமான தோற்றத்தைவிட எளிமை கலந்த அழகிற்கே பேர் பெற்று விளங்கியது; சிறியதாயினும், உறுதியாகவும் நன்ருகவும் கட்டப்பட்டிருந்தது அவ்வரண்மனை. சிறுவயல் நகரத்தின் வீதிகள் அகலமாகவும் ஒழுங்காகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவவீதிகளுள் ஒன்றில் அழகிய மரச்சாலை ஒன்று அமைந்திருந்தது. மொத்தத்தில் அந்த நகரம் இந்தியாவில் நான் கண்ட வேறு நகரங்களைக்காட்டி

லும் மிகுந்த அழகும் சிறப்பும் பொருந்தியதாகவே விளங்கியது.'

இத்தகைய சிறந்த நகரைத்தான் மருது பாண்டியர் படை தன்மான உணர்ச்சி காரணமாகத் தீயிட்டுக் கரி யாக்க நேர்ந்தது. என்னே காலத்தின் கோலம்! கொடுமை! கம்பெனிப்படை முகாம் அடித்திருந்த இடத்திலிருந்து மூன்றே மைல் தொலைவில் இருந்த சிறுவயல் நகரத்தைப் பிடிக்கக் கம்பெனிப் படைகள் பட்ட பாடு கொஞ்சம் அன்று! ஆறு மணிநேரம் மிகக் கடுமையான போர் நடந் தது. அங்குலம் அங்குலமாகவே கம்பெனிப் பட்டாளம் வீர மறவர்களை எதிர்த்து முன்னேறவேண்டியிருந்தது. அவ்வாறு முன்னேறியும், தீயில் வேகும் நகருக்குள்ளே தான் நுழைந்தது பேரரசுப் படை. இதற்குப்பின் மருது பாண்டியரின் வீரப் போர், புதியதொரு திருப்பத்தை அடைந்தது. சிறுவயலுக்குத் தென்மேற்கில் 7 அல்லது 8 மைல் தொலைவில் உள்ளது காளையார் கோவில். மருது பாண்டியர் நாளில் இந்தப் பகுதி முழுதும் அடர்ந்த காடாய் இருந்தது.

சிறுவயல் நகரத்தைத் தீக்கு இரையாக்கிவிட்டு வெளியேறிய வீரமறவர் படை, சிறுவயல் காட்டுக் குள்ளே சென்று, காளையார் கோவிலை நோக்கிப் பறந்தது. ஆனால், மலைபோல உயர்ந்து, பச்சைப் பசேலெனப் பயங் கரமாய் நிற்கும் அககாட்டுக்குள் நுழைந்து அவர்களை வெற்றி கொள்வது கம்பெனிப் படைகளுக்கு எளிதில் கைகூடுமோ? எனவே, சிறுவயல் காட்டையே அழித்

துக் காளையார் கோவிலை அடைய நீண்டதொரு பாதை இடும் வேலையில் முனைந்தனர் கம்பெனிப் படையினர். இந்த வேலையில் முன் நின்றவர்கள் தொண்டைமான் அனுப்பி வைத்த இரண்டாயிரம் கூலிப் படை வீரர்கள். இவர்களைப் பாதுகாக்க இருநூறு வெள்ளையரும், மலையா நாட்டிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட சிப்பாய்களும் துப்பாக்கி யும் கையுமாய் நின்றார்கள்.

32 நாள்கள் பாடு பட்டுக் காட்டை அழித்துப் பாதை போடும் பெரிய வேலையில் கம்பெனித் துருப்புகள் காலத் தைக் கழித்தன. ஜூலை மாதம், 31 ஆம் நாள் தொடங்கப் பட்ட இவ்வேலை, செப்டெம்பர் மாதம் 2ஆம் நாள கைவிடப்பட்டது. காட்டை அழிக்கும் கடின வேலை யில் ஈடுபட்ட கம்பெனிப் படைகள் அனைத்தும், உள்ள மெலாம் உடைந்து, மெய்யெலாம் சோர்ந்து, பழைய ஒக் கூர்க் கிராமத்திற்கே ஓடி வந்தன. இந்த 32 நாள்களில் காட்டுக்குள சிக்கிக்கொண்ட கம்பெனிப் படைகளைக் கண்ட கண்ட இடங்களில் எல்லாம் மருது பாண்டியர் களது படை கண்ட துண்டமாக்கியது. பல முறை கம் பெனிப் படைகள் ‘கூண்டோடு கைலாசம்’ போக வேண்டிய நிலையிலிருந்து உயிர் தப்பின. காட்டை அழிககும் முயற்சியிலும் கம்பெனிப் படைகள் எளிதாக வெற்றி பெற இயலவில்லை. வெட்ட வெட்டக் காடு அடர்த்தியாகவும் கடினமாகவும் இருப்பது கண்டு வெள் ளைப்படை வெருண்டு நின்றது. இடையிடையே கடுமழையில் கம்பெனிப் பட்டாளம் அடைந்த துன்

பம் சொல்லொணாதது. இயற்கையுங்கூட, இந்தப் பேரரசு வெறியர்களை எதிர்த்துப் போராடியது. கம் பெனிப் படைகளுக்கு மிகுந்த பாதகமாக அடர்ந்த காடும் பலமான மழையும் இருப்பது கண்டு எக்களிப்புக் கொண்ட வீர மறவர்கள், எல்லையற்ற ஊக்கத்தோடும் வரம்பில்லா வீர உணர்ச்சியோடும் பெரும்போர் உடற்றினார்கள். சிறுவயல் காட்டிற்குள் நுழைந்து நான்கு மைல் போவதற்குள் கம்பெனிப் படைகள் கலகலத்துப் போய்விட்டன. அவர்கள் துன்பத்தையும் துயரத்தையும் எல்லையற்றவையாக்கியது தமிழர் படை.

சிறுவயலையும் காளையார் கோவிலையும் இணைக்கும் காட்டிலே நடந்த கடும்போரில் கம்பெனிப் படைகட்கு ஏற்பட்ட உயிரிழப்புச் சொல்ல முடியாதது. காளையார் கோவில் காட்டில ஒவ்வோர் அடித் தொலைவைக் கடப்பதும் கம்பெனிப் படைகட்குப் 'பகீரதப் பிரயத்தனமாய்' இருந்தது. காட்டின் நடுவில் காவல் கொத்தளம் ஒன்றைக் கட்டும் முயற்சியில் மட்டும் கம்பெனிப் படைகள் கணக்கற்ற வீரர்களைப் பலி கொடுத்தும், சொல்ல முடியாத இழப்பை ஏற்றும் சோர்ந்தன. அவ்வாறிருந்தும், ஆங்கிலக் கம்பெனியின் படை உயிர் பிழைத்ததற்கு அடிப்படைக காரணம், கூலிப்படைகள் செய்த காட்டிக் கொடுக்கும் செயலே ஆகும். இதோடு கம்பெனி அதிகாரிகள மறவர் இனத்தைப் பிளவுபடுத்தச் செய்த சூழ்ச்சிகளும் ஓரளவு வெற்றி கண்டன. முக்கியமாகக் கம்பெனி அதிகாரிகளால் மருது பாண்டியர்கட்கு எதிராகப்

'பொம்மை ராஜா'வாக உடையணத் தேவன் என்பவன் உருவாககப்பட்டான்; அவன் மாமன் மருது பாண்டியர் படையின் மறைவுகளை எல்லாம் அறியக் கூடிய சிறந்த நிலையில் இருநதான். அவன் திடீரென ஈனவாழ்வை விரும்பி, மான வாழ்வைத் துறந்து, மருதுபாண்டியர்கட்கு முதல் தரமான துரோகம் புரிநதான்; அப்போது கம்பெனிப் படைகளின் முக்கியத் தளபதியாய் இருந்தவனும், பாஞ்சைப்பதியின் அழிவுக்குக் காரணமாய் இருந்த பாதகனும் ஆகிய கர்னல் அகநியூ துரையின் காலில் 'அடைக்கலம்' என்று வீழ்ந்தான். அவன் அக்நியூ துரையின் அருகிற் சென்று ஒளிவுகள் பேசினுன். மருது பாண்டியர்களது படையைப் பற்றியும் அவர்களுடைய போர்த் திட்டங்கள் பற்றியும் எல்லாச் செய்திகளையும் கூறித் தன் இனத் தவரையே காட்டிககொடுத்தான் அக்கல் நெஞ்சன்.

இத்தகைய துரோகச் செயல்கள் தங்களைச் சுற்றி நடந்துகொண்டிருந்த போதிலும் வீரமிக்க மருது பாண்டியர் சிறிதும் மனம் தளராது 'வீர மறவர் அல்லமோ நாம்!' என வெறி கொண்டு, 'உயிரினும் மானம் பெரிது,' என்று போரிட்டனர். இப்போரில் நேரடியாகப் பங்கு கொண்டிருந்த கர்னல் வெல்ஷ் கூறுவது போல, இருபதாயிரம் தமிழ் மறவர்கள் தமிழகததின் விடுதலைக்காக வீரப்போர் நடத்தினர். மண்ணைப் பறிகக நடந்த போர் அன்று அது; தாய் நாட்டின் மானத்தைககாக்க நடந்த போர். அப் போரில் வீடு வாயில்களை எல்லாம் மறந்து உயிரையும் வெறுத்து, மருது பாண்டியரும் ஊமைத்துரையும்

காட்டிய தியாக நெறியில் நின்று போராடி, தலையும் கையும் காலும் கழுத்தும் மார்பும் துண்டிக்கப்பட்டு மாண்ட அம்மாவீரர்கள் சிந்திய குருதியால் காளையார் கோவில் காடு பெருந்தூய்மை பெற்றது. தன் நாட் குறிப்பில் ஓரிடத்தில் கர்னல் வெல்ஷே குறிப்பது போல, அக்காட்டின் எட்டுத் திக்கிலும் வீரத் தமிழ் மறவர்களது சிவந்த குருதி கோலமிட்டது போல ஒழுகிக் கிடந்ததாம்! ஆம்! தாய் நாட்டின் மானத்தைக் காக்கத் தங்கள் வீரக் குருதியைத் தமிழ் மண்ணில் சொரிந்த அம்மறவர்களு டைய பொன்னடிகளை எந்நாளும் தமிழ் இனம் நினைவில் வைத்துப் போற்றும்.

இத்தகைய தமிழ் வீரர்களுடைய துணிச்சல் நிறைந்த போராட்ட முறைகளை நினைத்தாலே நம் நெஞ்சம் வியப் பாலும் வீரத்தாலும் விம்மிதம் கொள்ளும்! காளையார் கோவில் காட்டில் நடந்த கடும்போரின் இறுதிக் கட்டத்தை நம்மால் மறக்கவே முடியாது.

காட்டை அழித்துப் பாதை அமைக்கும் வேலையில் இறங்கியிருந்த கம்பெனிப் பட்டாளம், போராடிப் போராடி நாலு மைல் தூரம் முன்னேறிவிட்டது; காளையார் கோவில் கோபுரமும் கண்ணுக்குப் புலனாகியது. 'இடையே இருக்கும் கண்மாய்க் கரையைத் தாண்டினால், காளையார் கோவில் நம் கையில்தான்!' என்று இறு மாப்புக் கொண்டது வெள்ளைப்படை. இரவெல்லாம் இந்த இறுமாப்பில் வெறி கொண்டு குடித்துக் கூத்தாடி யது கம்பெனிப் பட்டாளம்!

அடுத்த நாள் காலை எழுந்து பார்த்தால், காளையார் கோவில கோபுரம காணவில்லை. கண்மாய்க் கரை மண் சுவர் எழுபபபெறறு, பெருமலை போல உயர்ந்து கிடநதது! கிடட நெருஙகினுல் குண்டுகள் 'டபார் டபார்' என்று வெடிதத்ன. ஈட்டியும் வேலும் எதிர்த்து வநது பாய்நதன. பதிலுக்குக கம்பெனிப் படைகள் பீரஙகிக குண்டுகளைப் பொழிநதாலோ, அவை அத்தனை யும் பொததுப் பொதகென்று போய் விழுநதன! வெடிதத குண்டுகள் எலலாம் வீணுயின. காரணம் என்னவென்று ஆராய்ந்த ஆங்கிலப் படைஞர், அப் போதுதான் உண்மை உணர்ந்தனர்; 'அடே! அது பாஞ்சைப்பதியில் ஊமையன் எழுப்பிய கோட்டையைப் போன்ற வியத்தகு மண் மலை!' என்று அறிந்து மனம் இடிந்து போயினர். இவ்வாறு 'ஆப்பசைதத குரங்கு' போலக் காட்டுககிடையே சிக்கிக்கொண்ட கமபெனிப் பட்டாளத்தை விரட்டி விரட்டித் தாக்கினர் தமிழ் மறவர். இநதத் தாககுதலுக்கு உட்பட்டும, யார் செய்த புண்ணியத்தாலோ தப்பிப் பிழைத்து வந்து, நடநதவற்றை எல்லாம் மிகச்சிறந்த நாட்குறிப்பாக வரைந்து வைத் திருககும் வெள்ளைக் கர்னல் வெல்ஷ் கூறுவது போல மிகவும் அருகில் இருந்தே குண்டுகள் அம்பு மழையாய் வரும். ஆனுல், ஆள்கள் மட்டும் கண்ணுக்குத் தெரியமாட்டார்கள். இவ்வாறு பகைவர் பார்வைககுப் புலப்படாதவாறு பச்சைப்பசும்புதர்களிலும் காடுகளி லும் மறைந்துகொண்டே, மருது பாண்டியரின் படை கடும்போர் நடத்தியது. ஆனுல், 'ஏதுமே சேராது' என்று கனவு காணும் பேராசைக்

கும்பல்மேல், திடீரெனக் கவண் கற்களின் மழை பொழி யும். தலை தூக்க முடியாது. ஒரு கணம் எங்கும் அமைதி நிலவும், எங்கிருந்தோ மீண்டும் குண்டுகள் பாயும். சிப் பாய்கள் புழுப்போலச் சுருள்வார்கள்; குண்டுக்கு அஞ்சிக் கூடாரத்திற்குள் நுழைவார்கள். தொப்புத் தொப்பென்று கூடாரத்தின்மீது தீப்பந்தங்கள் விழும். 'ஐயோ! நெருப்பு!' என்ற அலறல் காட்டைக் கலக்கும். எதிரே இருப்பவர் யாரெனத் தெரியாதவாறு காரிருள் கவிந்திருக்கும். மின்னல் வீச்சுப் போலச் சுருள் கத்திகள் சுழலும். கண்ணிமைப்பதற்குள் கணக்கற்ற தலைகள்—கூலிச் சிப்பாய்கள், கம்பெனி வீரர்கள் தலைகள்—பனங் காய்கள் போல உதிரும். பொழுது விடிந்து பார்த்தால், வீர மறவர்கள் இரவு நிகழ்ந்த போரில் இறந்துபோன வீரர் களுடைய பிணங்களை இழுத்துச் சென்ற அறிகுறிகள், பரந்து கிடக்கும் குருதிக் கறையால் பளிச்சிடும். விடுதலை வீரர்கள் மிக நெருங்கிச் சுடப்பட்டால் ஒழிய, போர்க் களத்தில் மடிந்த வீரர்களை நம் புரட்சி வீரர்கள் தங்கள் தோள்களில் சுமந்து செலலத் தவறியதில்லை; இதைக் கர்னல் வெல்ஷ் வியப்போடு கூறுகிறான்; இவ்வாறு நடுக் காட்டில் சிக்கித் தவித்து மாண்டு மறைந்த கம்பெனிப் பட்டாளத்தின் துயரக் குரலே எதிரொலிப்பது போல வெல்ஷ் துரை எழுதி வைத்திருக்கும் எண்ணங்களைப் பாருங்கள்:

'இன்று ஆகஸ்டு மாதம், 30ஆம் நாள், காளையார் கோவிலுக்குச் சிறுவயலிலிருந்து பாதை போடும் முயற்சி யைக் கைவிட்டு இந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பிவிடுவது என்ற முடிவிற்கு வந்தோம். இந்த முடிவைக் கேட்டு

எல்லோரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். ஏனெனில், பெரும் பாலார்க்குச சுடுகாடாயமைந்த இடததை விட்டுக் கிளமபிவிடுவது எங்கள் அனைவருக்கும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி தநதது ! அம்மகிழ்ச்சியில் ஒரு மாத காலம் நாங்கள் அரும்பாடு பட்டுச் செய்த வேலையைக் கைவிடு வதால் ஏற்பட்ட அவமானத்தைக்கூட மறந்துவிட் டோம். எங்கள் பாசறை முழுவதும் வயிற்றுபபோக் காலும் குருதிப போக்காலும் அல்லற்படும் நோயாளிகள் நிறைந்த கூட்டமாகிவிட்டது. உ ண மை யி ல் அக் கொடிய நோய்க்கு இரையாகி மடிந்த அதிகாரிகளும் வீரர்களும் எண்ணற்றவர்கள். உடல் நலத்துடன் எஞ்சி இருந்தவர்களும் கண்ணெதிரில் பச்சைப்பசேலென மலை போல எழுநது நின்று உட்புக முடியாதவாறு தடுக்கும் அடர்நத காட்டின் நடுவில் செயலற்றுக் கிடப்பதால் உள்ளம் குன்றி, மனநோய் பிடித்துக் கிடந்தார்கள். எங்கள எதிரிகளோ, நாங்கள் மணிக்கொருமுறை தாக்கி யும், எவ்வாறோ மாயமாய் மறைந்து, ஆனால் எங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வளைத்த வண்ணம் இருந்தார்கள். ஒருமாத காலமாக நாங்கள் பாளையங்கோட்டைக்கு ஒரு கடிதங் கூட அனுப்ப முடியவில்லை. அவர்களுடைய எச்சரிக் கையான கண்காணிப்பினின்றும தப்பிச் செல்ல எவ் வளவோ முயன்றும் பயன் இல்லை. அப்பகுதியின் ஒவ் வோர் அஙகுலத்தையும் அங்கு வாழும் மக்களையும் நன் கறிந்து பணிசெய்ய வலிய வந்த பாளையக்காரன் ஒருவனி டம் நானே ஐநது வராகனையும் ஒரு சிறு கடிதத்தையும் கொடுத்து அனுப்பினேன். கடிதத்தைக் கொண்டுபோய்க்

கொடுத்ததும் இன்னோர் ஐந்து வராகனை அவனுக்குத் தருவது என்பது ஏற்பாடு. ஆனால், பின்னர் நான் அறிந்து கொண்ட வகையில் அவன் எவ்வளவோ எச்சரிக்கையாக இரவு நேரம் பார்த்துப் புறப்பட்டுப்போன போதிலும், எங்கள் முகாமிலிருந்து சில மைல் நடப்பதற்கு முன்பே அவன் எங்கள் பகைவர்களால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுக் கொல்லப்பட்டான்.

இத்தகைய பயங்கரச் சூழ்நிலையில் 32 நாள்கள் அவதிப்பட்டுக் கம்பெனிப் பட்டாளம் குற்றுயிராய்க் கிடந்த நிலையில், அதற்குப் புத்துயிர் அளிப்பது போல இன்னொரு பட்டாளம் பிரான் மலைப் பக்கமிருந்து பேய்த்தனமாகத் தாக்கிக்கொண்டே முன்னேறி வந்தது. சாககிடந்த கம்பெனிப் பட்டாளத்திற்கு இப்பேருதவி கிடைத்ததும் அது சும்மா இருக்குமா ? அப்பட்டாளம் வெறி பிடித்து எழுந்தது ; பல நாள் பாடு பட்டுத் தான் கட்டி வைத்த முகாம்கள் முதலியவற்றைத் தீக்கு இரையாக்கிய பின் காட்டை விட்டு வெளியேறித் 'தலைதப்பினோம்!' என வந்து சேர்ந்தது.

8. மீண்டும் போர்!

மானங்காக்கும் விடுதலைப் போர்!

வெறி கொண்டு வெள்ளையன் படை பெருகுவது கண்ட மருது பாண்டியர் - ஊமைத்துரை படை, காட்டாற்று வெள்ளம் போல, அலை மோதும் கடல் போலப் பெருகியது! மருது பாண்டியரும் ஊமைத்துரையும் 'உடல் நமக்குச் சுமை! உயிர் சிறு துரும்பு!' என்று எண்ணி முழு வலிமையும் காட்டிப போரிட்டனர்.

காளையார் கோவில் காட்டிற்குள்ளிருநது கம்பெனிப் படைகள் தப்பி வெளி வருவதை மருது பாண்டியர்கள் மனம் விரும்பவில்லை. காளையார் கோவில் காட்டையே கம்பெனிப் படையின் சுடுகாடாகக விரும்பியது அத்தமிழ் மறவர் உள்ளம். எனவே, 1801 ஆம் ஆண்டு, ஆகஷ்டு மாதம், 23 ஆம் நாளிலிருந்து 30 ஆம் நாள் வரை அவ் வீரர்கள் கடும்போர் நடத்தினர்கள். ஆகஷ்டு மாதம் 23 ஆம் நாள் பலத்த போராட்டத்திற்கு இடையே கம் பெனிப் படைகள் காட்டிற்குள் சிக்கிக் கிடககும் படைகளோடு தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சிறு வயலிலிருந்து காளையார் கோவில் காட்டுககுள் நுழையும் பாதையின் வாயிலில் இரண்டாவது முறையாக ஒரு காவல் கொத்தளத்தைக் கட்டும் முயற்சியில் வெற்றி கண்டன. இநத முயற்சியின் போதும் இதைத்

தொடர்ந்து ஒரு வாரம் வரையும் கம்பெனிப் படைகள் வெளியுலகோடு எவ்விதத் தொடர்பும் கொள்ளாது துண்டித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆத்திரத்துடன் போர் புரிந்தனர் மருது பாண்டியரும், ஊமைத்துரையும், அவர் படைஞரும். இதற்குள் கர்னல் இன்ஸ் தலைமையில் கம்பெனிப் படையின் ஒரு பகுதி புதுகோட்டை மன்னன் தத்தம் செயதிருந்த திருமயததிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பொருள்களையெல்லாம் திருப்பத்தூர்க கோட்டைக்குள் திணித்து, அங்குத் தமிழர் படை புகுவதற்கு முன்பே எசசரிக்கையோடு பலம் பொருநதிய தற்காப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைத்திருந்தது. இவ்வாறு ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்த கர்னல் இன்ஸ், பட்டமங் கலம் எனற கிராமததிற்குத் தன் படையுடன வரும் வழியில், மருது பாண்டியர் படையால் நையப் புடைக் கப்பட்டான். இது பற்றிக் கர்னல் வெல்ஷ பின் வருமாறு கூறியுள்ளான் :

'தமிழர் படை எட்டுத் திசையிலும் சுற்றி நின்று வீரப்போராட்டம் நடத்தியது. அதோடு அப்படைஞருள் ஒரு பகுதியினர் கம்பெனிப பட்டாளத்தின் குண்டுகட்கு இரையாகிச் சுருண்டு வீழ்வதற்கு முன்னுல் அவர்கள் இடத்தில் மற்றொரு வீரத் தமிழ்பபடை நின்று அஞ்சா நெஞ்சுடன் போர் புரிந்தது.

பீரங்கிப் பலத்தையும் துப்பாக்கிப் பலத்தையும் ஈட்டியும் வேலும் வாளுமே வென்றன. ஆயுதப்பலத்தை ஆள் பலமே அழிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. கம்பெனிப் பட்டாளம் பிணக்குவியலாகிவிடும் நிலை தோன்றியது.

தாம் எண்ணியதற்கு மாறாக நிலைமை இருப்பது கண்டனர் வெள்ளைத் தளகர்த்தர். கன்னித் தமிழகத்தில் காசு பறிக்க வந்த அவர்களது சூழ்ச்சி மூளை சுறுசுறுப் பாய் வேலை செய்தது.

சென்ற இயலிலேயே வெள்ளைக் கம்பெனி அதிகாரி கள் மருதுபாண்டியர்க்கு எதிராக உடையணத் தேவன் என்ற 'பொம்மை ராஜா'வை உருவாக்கி வைத்திருந்தார் கள் என்பதைப் பார்த்தோம். அந்த உடையணத் தேவ னுக்கு இப்போது 'அதிகார பூர்வமான பட்டாபிஷேகம்' செய்யத் துணிந்தது கம்பெனிக் கூட்டம்.

சூதினால் வெற்றி பெறத் திட்டமிட்ட கம்பெனித் தளகர்த்தர்கள், 'தப்பினோம்! தப்பினோம்!' என்று தங்கள் படைகளுடனே விரைந்து ஒக்கூர்க்கு அருகில் உள்ள சோழபுரம் என்ற பெரியதொரு கிராமத்திற்கு வந்து, அங்கிருந்த வலிமை பொருந்திய கோவில் மதில் களுக்குள் பாதுகாப்புத் தேடிக்கொண்டார்கள்; அங் கிருந்துகொண்டு தங்கள் சூழ்ச்சிச் செயல்களை வெற்றிகர மாகத் தொடங்கினார்கள்; வெள்ளிப் பணத்தை வீசி எறிந்தார்கள்; 'வெற்றி பெற்றால் மானியம் தருவோம்; மதிப்புத் தருவோம்,' என்றார்கள்; மண்ணாலும் பொன் னாலும் மயக்கினார்கள். அருகில் இருந்த நாலு கோட் டைக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த மறவர் சாதித் தலைவர்கள் மனமுவந்து அளிக்கும் இசைவின் மேலேதான் யாரும் சிவகங்கைக்குச் சடங்கு வழியாக மன்னர் ஆக வேண்டும். ஆனால் நம் மருது பாண்டியரோ,

அப்படிச் சாதி காரணமாகவோ, சடங்கு காரண மாகவோ, மன்னர் ஆனவர் அல்லர். நல்ல தலைவனற்ற கப்பல் நடுக்கடலில் திகைப்பதுபோலக் கம்பெனிப் படை யின் கொடுமையில் சிக்கித் தவித்த சிவகங்கைச் சீமை யைக் காக்கும்பொருட்டு, மக்கள அன்பின் துணை கொண்டு மன்னரானவர்களே இவ்வீரத் தலைவர்கள். இந்த உண்மையை நன்கு உணர்ந்திருந்த கம்பெனி அதி காரிகள், சாதியின் பெயரால், சடங்கின் பெயரால், தமிழினத்தின் ஒற்றுமையைப் பிளக்கப் பெருமுயற்சி செய்தார்கள். பணத்தை இறைத்தும், பொய்களை விரித் தும், பழிகளைப் பரப்பியும், அந்தோ! அயலார்கள்—வெள்ளை நரிகள்—செய்த அந்த முயற்சியும் வெற்றி கண்டதே! கொடுமை! கொடுமை!

1801ஆம் ஆண்டு, செப்டெம்பர் மாதம், 12ஆம் நாள் கர்னல் அக்நியூ துரை முன்னிலையில் அக்கினி சாட்சி யாக, ஐந்து பூதங்கள் சாட்சியாக, சோழபுரம் கோவிற் கட்டடம் சாட்சியாக, உடையணத்தேவன், மறவர் சீமை யின் பொம்மை ராஜாவாகப் 'பட்டாபிஷேகம்' செய்து வைக்கப்பட்டான்! இந்த விந்தை மனிதனைப் பற்றிக் கர்னல் வெல்ஷ் என்னும் வெள்ளைத் தளகர்த்தனே நேரில் பார்த்து எழுதும் வரிகளைப் படிக்கும் போது நம்மை அறியாமல் நம் வாய் சிரிக்கும்! இதோ படித்துப் பாருங் கள் அவ்வெள்ளையன் விளம்புவதை:

'ஆகஷ்டு மாதம், 29ஆம் தேதி; இன்று மாலை மறவர் நாட்டில் புதிய ராஜா உடையணத்தேவன் தன் அண்ணனோடும் வயதான ஒரு பிராமணனோடும்

கர்னல் அக்நியூ துரையை முதன்முதலாகக் காண வந்தான். அவன் பார்வைக்குப் பெரிய சாது போலத் தோன்றினன். ஆனல், சந்தர்ப்பமும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் திடீரென எதிர்பாராத விதமாக அவனை உயர்த்தி விட்டன. அரச பதவியின் பெருமிதத்திற்கும் கம்பீரத்திற்கும் அவன் மிகவும் புதியவன். ஆகையால், மிகுந்த கூச்சமும் கலக்கமும் உடையவனுய் அவன் காணப்பட்டான். அதோடு கம்பெனி அதிகாரிகள் அவன்மீது காட்டிய கவனிப்பிற்கு மிகுந்த நன்றியுள்ளவனுயும் அவன் காட்சி அளித்தான். அவனை நாங்கள் 'ராஜா' ஆக்கியது பற்றி மற்ற யார் யார் என்னென்ன சொன்ன போதிலும், அவனை வறுமையிலிருந்தும் ஊர் பேர் தெரியாத நிலையிலிருந்தும் உயர்த்தி அரியணை தந்ததற்காகவும், ஒரு சீமையின் வருமானத்தையே அவனிடம் ஒப்படைத்ததற்காகவும், அவற்றின் பொருட்டு நாங்கள் பட்ட துன்பங்களுக்காகவும், செய்த முயற்சிகளுக்காகவும், அவன் எங்கள் பால் காட்டிய ஆழ்ந்த நன்றியையும் நாங்கள் மிகவும் பாராட்டினேம்.'

இத்தகைய வேடிக்கை மனிதனல் வீர மறவர் சீமைக்கு நேர்ந்த வேதனை வாழ்வை எண்ணுந்தோறும் உள்ளம் புண்ணுகிறது! இந்தப் பொம்மை ராஜாவை வைத்துக்கொண்டு மருது பாண்டியர்க்கு மாருய்க் கம்பெனிப்பட்டாளம் திரித்து விட்ட கதை—வதந்தி—பழிக கயிறுகளின் நீளத்திற்கு ஓர் எல்லையே இல்லை. ஆனல், அந்தோ! அக்கயிற்றின் அழகிலும் பலத்திலும் மயங்கிய மறவர் நாட்டு மக்கள், அது தங்கள் கழுத்தையே

இறுக்க விடப்பட்ட கயிறு என்பதை அறியாது போனார் கள். அதன் விளைவாக மறவர் சீமை இருண்டுவிட்டது. ‘ புதிய ராஜா, புதிய ராஜா ’ என்று ஒரு கூட்டம் பிரிந்தது. மருது பாண்டியர் பலம் கோடை கால ஆறு போல வற்ற ஆரம்பித்தது. தங்கள் இன்ப வாழ்வெல்லாம் துறந்து, விடு தலைக்காகப் போரிட்ட அம்மாவீரர்கள், தங்கள் நாட்டின் ஒற்றுமை இவ்வாறு பிளவுபட்டது கண்டு அடைந்த துயரம் சொல்லும் தரமன்று. எனினும், உறுதியைக கைவிடாது, அவ்வுத்தம வீரர்கள் கம்பெனிப்படையை எதிர்ப்பது போலவே தங்கட்கு எதிராகப் பரவும் கதை களையும் பழிச்சொற்களையும் எதிர்த்துப் போரிட்டார்கள் ; சிதைந்து ஓடும் மறவர் குடி மக்களை அன்புக் கயிற்றால் பிணித்து, அவர்கட்குக் கம்பெனிச் சூழ்ச்சியை அம்பலப் படுத்தி, அவர்கள் நெஞ்சில் விடுதலை விளக்குச் சுடர் விட்டெரியச் செய்தார்கள. இவ்வளவு செய்தும், அவர் களால் கம்பெனி அதிகாரிகளது பொய்க் கருத்துப் பரப்பை முற்றிலும் நிறுத்த முடியவில்லை. உடையணத் தேவர் ‘ பட்டாபிஷேக ’த்தை ஒட்டிப் பலமான மழை பெய்தது. அவ்வாறு மழை பெய்தது இறைவனது ‘ ஆசீர் வாதம் ’ என்ற அளவிற்கு மக்களை நமபும்படி செய்தனர் கம்பெனி வெள்ளையர். ஆனால், உண்மையில் அப்போது பெய்த அந்தப் பலத்த மழை கம்பெனிப் படைகட்குக கிடைத்த பெரிய ‘ சாபம் ’ என்பது அவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

கம்பெனிப் பட்டாளம், ‘ உடையணத்தேவரை ‘ ராஜா ’ வாக்கிவிட்டோம். இச்செயல் பலம் பொருந் திய நம் பீரங்கியாலும் பிளக்க முடியாத தமிழர் படையின

ஒற்றுமையை இனித் தவிடு பொடியாக்கிவிடும்!' என்று இறுமாப்புகொண்டு எழுந்தது. ஆம், சாதியும் சடங்கும் பொய்யானவையே. ஆனால், பொய்யான அவை எவ்வளவு பொல்லாதவை, பயங்கரமானவை, வலிமை வாய்ந்தவை என்பதற்கு இவ்வரலாற்று நிகழ்ச்சியே சரியான சான்றாகும்.

கம்பெனிப் படைகள் புதிய 'ராஜா'வின் 'பட்டாபிஷேக'த்திற்குச் சரியாக ஐந்து நாள் கழித்து மேலூரை அடைவதற்குள் அவர்கள் பட்ட அல்லலை அளவிட்டுரைக்க முடியாது. அச்சமயத்தில் 'ஆண்டவனது ஆசி' என்று மக்களால் நம்பபபட்ட பெருமழை பெய்து, எங்கும் சேறாய்க் கிடந்தது. பீரங்கிகளையும் போர்த் தளவாடங்களையும் சுமந்துகொண்டு, பலத்த மழையால் பாழ்பட்டுக் கிடந்த அப்பாதையைக கடக்க முடியாமல், கம்பெனிப்படை திண்டாடித் திணறியது. கடைசியாகச் சிங்கம் பிடாரியைச் சேர்ந்தது கம்பெனிப்படை. அங்கிருந்து பிரான் மலையில் வீர மறவர்கள் தங்கியிருக்கும் செய்தி அறிந்து, அம்மலையைக் காட்டுத்தனமாகத் தாக்கியது வெள்ளைப் பட்டாளம். பிரான் மலை, இறைவன் இருப்பதற்கு ஏற்ற கோவிலாய் மட்டுமன்றி, எண்ணற்ற வீரர்கள் தங்கிப் போர் புரிவதற்கு ஏற்ற பலம் நிறைந்த கோட்டையாயும் விளங்கியது. இம்மலையின் உச்சியிலிருந்து பார்த்தால், குன்றக்குடி, காளையார் கோவில், திருக கோட்டியூர் என்னும் ஊர்கள் நன்றாகத் தெரியும். மேலூர் ஆனை மலையும் அழகாகத் தோன்றும். பொது

வாக எந்த மனிதனுலும் ஏறிக் காண முடியாத உயர்ந்த உச்சியையும், பலம் பொருந்திய பாறைகளின் பாதுகாப்பையும், வலுவான கோட்டை மதில்களையும் பெற்றுள்ளதாகிய இப்பிரான் மலையில் முகாம் இட்டிருந்த மருது பாண்டியரது படையை மோதியது கம்பெனிப்படை. ஆனால், ஏற்கெனவே தமக்கு எதிராக உருவாக்கபபட்டு வரும் சதிகளாலும், மறவர் நாட்டு மக்கட்கு இடையே ஏற்பட்ட பிளவாலும் மனம் உடைந்து போன மருது பாண்டியர் ஊமைத்துரை சேனையால் கம்பெனிப்படைகளை எதிர்த்துத் தீவிரமாகப் போராட முடியவில்லை. இந்த நிலைமையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, கம்பெனிப் படைகள் பிரான் மலைக் கோவிலையும் கோட்டையையும் பிடித்துககொண்டன.

இதற்குப் பின் கம்பெனிப்பட்டாளம் புதிய ஊக்கத்தோடு காளையார் கோவிலை நோக்கித தன் இறுதித் தாக்குதலை நடதத ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்தது. மருது பாண்டியருக்கு உயிர் நாடியாய் இருந்த இககாளையார் கோவிலைப் பிடிபபதற்கான கடும்போர் ஆறு நாள்கள் தொடர்நது நடைபெற்றது. பலம் பொருந்திய காளையார் கோவிலைப் பிடிக்கும்பொருட்டுக் கம்பெனிப்பட்டாளம் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, மூனறு வழிகளில் அனுப்பபபட்டது.

பிரான் மலையைப் போலவே காளையார் கோவிலும் கோவிலாய் மட்டும் அன்றிக் கோட்டையாயும் இருந்தது.

பதினெட்டடி உயரமுடைய கற்சுவாகளால் சூழப்பட்ட கோவிலாய் இருந்தது காளையார் கோவில்! வெல்ஷ் கூறுவது போலக காளையார் கோவிலைச் சுற்றியிருந்த கோட்டைச் சுவர்கள் மிகப் பெரியனவாயும் உறுதி படைத்தனவாயும் விளங்கின. ஊருக்குள் எங்கும் எழி லும் ஏற்றமுமட நிறைந்த மாளிகைகள் காணப்பட்டன. இத்தகைய பெருநகரைப் பிடிப்பதற்காகப் பாய்ந்து வந்த பறங்கிப் பட்டாளத்தையும் கூலிப் படைகளையும் எதிர்த்து வழி மறித்து, இரண்டு இடங்களில் மருது பாண்டியரும் ஊமைத்துரையும் கடும்போர் நடத்தினர். அப்போரில் கம்பெனி வீரர்களுள் கணக்கற்றவர் வீர மறவரின் வாளுக்கு இரையாயினர். எவ்வாறோ கம்பெனிப்பட் டாளம் தமிழ்ப்படையின் ஆத்திரத் தாக்குதலினின்றும் தப்பிக காளையார் கோவிலுக்குள் நுழைந்துவிட்டது.

எந்த அக்டோபர் மாதம் 16ஆம் நாள் வீர பாண்டி யனைத் தூக்கிலிடுவதன் மூலம் பாளையக்காரர்கள் கிழக் கிந்தியக் கம்பெனியை எதிர்த்து நடத்திய போரின் ஒரு முககியக் கட்டம் முடிந்ததோ, அதே அக்டோபர் மாதத்தில், சரியாக இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்துப் பாளையக்காரரின் வீரப்போரின் இறுதிக் கட்டத்தின முடிவிற்குரிய அறிகுறி கள் தோன்றின.

காளையார் கோவிலுக்குள் கம்பெனிப்படைகள் நுழைந்த சமயம் வீரன் ஊமைத்துரையின் உள்ளமும் மருது பாண்டியர் நெஞ்சமும் பெரிதும் இடிந்து போய் இருந்தன. 'நம் நாட்டு மக்களே - தமிழ் நாட்டு

மக்களே—தங்கள் ஒற்றுமையை அறியாமையால் சிதற விட்டு, அயலானுக்கு இடம் கொடுத்துவிட்டார்களே !' என்று எண்ணிக கலங்கினர். எனினும், அவ்விடுதலை வீரர்கள் நெஞ்சம் கலங்கினாலும், முற்றிலும் சோர்ந்து விடவில்லை ; காளையார் கோவிலுக்குள் நுழைந்த அயலார் படையை ஆனமட்டும் ஒரு கை பார்ப்பது என்ற உறுதி யோடு துள்ளி எழுந்தனர் ; 'எழுக படை ! முழங்குக முரசம் ! தாக்குக பறங்கிப் படையை !' என்று வாளுருவி ஆணை பிறப்பித்தனர். பெரும்போர் குமுறி எழுந்தது. அகடோபர் மாதம் முதல் நாளன்று காலை 11 மணிக்குக் காளையார் கோவிலுக்குள் நுழைந்த கம்பெனிப் படைகள் கனல் வாய்ப் பீரங்கிகளைத் திறந்துவிட்டன. சுமார் இரண்டு மணி நேரம் ஒரே வெடி முழக்கம்—கடல் ஒலியை அடக்கும் பெருமுழககம் ! பீரங்கியாலும் துபபாக்கியாலும் சுட்ட வண்ணம இருந்தனர். ஊரெங்கும் குருதிப் பெருக்கு ! பிணககுவயல் ! பயஙகர அலறல் ! கணக் கற்ற உயிர்கள் இவவுலகைத் துறந்தன. மாட மாளிகை கள் மண்ணாயின. எங்கும புகை மண்டலம் ! இருள் ! அழிவு ! 'ஐயோ ! ஐயோ !' என்ற ஓலம். அநதோ ! அன்று நடநத போரில காளையார் கோவில் பாழடைந்தே போய்விட்டது. அநத அழிவின் அடையாளங்கள இனறும் காட்சி தருகினறன.

இககடும்போர் நடந்த அன்று இரவு காளையார் கோவிலை அடுத்துள்ள காளையார் மஙகலததில மருது பாண்டியரும் ஊமைத்துரையும் நடுக்காட்டில் நள்ளிரவில கூடினர். அவர்களைச் சுற்றி நின்றது ஒரு பெரும்படை. நெடுந்தொலைவில் திசைகள் எட்டிலும் தீவர்ததியோடு

வாளும் கையுமாய் வீரர்கள் காவல் காத்து நின்றார்கள். அவர்கள் கையில் இருந்த தீயும் கண்களில் இருந்த நெருப்பும் ஒரே தன்மையாயத்தான் இருந்தன.

விடுதலைப்படை சூழ்ந்திருக்க, எழுந்தான் ஊமைத் துரை. அவன் வாய் பேசவில்லை; கை விரல்களே பேசின. அந்தப் பேசாப் பேச்சை விழித்த கண் இமை யாது பார்த்திருந்த வீரர்களுடைய கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. அவர்கள் அடிக்கடி கையை நிலத்தின்மேல் அறைந்து சூள் செய்தார்கள். அப்படி என்ன ஊமைத் துரை உணர்த்தினான் தன் சாடை மொழியால்! 'மானம் உள்ள தமிழ் மறவர்களே, நம் எண்ணிக்கை குறைந்து விட்டது. படைப்பலம் குன்றிவிட்டது. நம் ஊரும் கோட்டையும் அயலார் கையிற்சிக்கின! ஆனாலும் உயிருள்ள வரை போராடியே தீருவோம்! மானங்கெட்டு ஒரு விநாடியும் வாழமாட்டோம்! சில ஊர்களும் சில கோட்டைகளும் போனால் என்ன? தமிழ் நாட்டில் எஞ்சியிருக்கும் கோட்டைகளுக்குள் புகுவோம். சிதைந்து பட்ட மறவர் சீமையில் ஒற்றுமைச் சங்கு ஊதுவோம். இதோ! என் கையில் இருக்கும் இந்தத் துரும்பை நசுக்கி ஊதி எறிவது போலக் கம்பெனித் துருப்புகளைக் கசக்கி எறிவோம்! தமிழ் நாட்டிலிருந்து பறங்கியரை வெளி யேற்றுவோம்! வெற்றி—இல்லையேல்—சாவு!' இதுவே அவ்வீரப் பெருமகன் பேசிய பேச்சு. கேட்டிருந்த—அல்ல—கண்டிருந்த மறவர் உடம்பெல்லாம் கொதிப் பேறிற்று. அவர்கள் ஆரவாரத்தோடு எழுந்தார்கள்; அதற்குள் பெரிய மருது எழுந்ததைக் கண்டு அமைதியாய் அமர்ந்தார்கள்.

ஒரு வெள்ளி நாணயத்தை எடுத்துச் சுண்டிக் காட்டி ஞன் பெரிய மருது; அதைக் கீழே இட்டுக் காலால் மிதித்தான்; மீண்டும் கையில் எடுத்தான்; 'பார்த்தீர்களா இவ்வெள்ளிப் பணத்தை! இதில் இருப்பது தமிழ் எழுத்தா, தமிழ் இலச்சினையா?—இல்லை. இது கம்பெனியான் பணம். இந்தப் பிச்சைக் காசுக்கு ஆசைப்பட்டு நம்மவர் அறிவை விற்கின்றனர், அருமைத் தாயினும் சிறந்த நாட்டின் மானத்தைக் காற்றில் பறக்கவிடுகின்றனர். வீரர்களே, இந்தப் பணத்தைத் தீண்டாதீர்கள்! காறி உமியுங்கள்! நமக்குக் காசன்று பெரியது; மானம்—மறவர் சீமையின் உரிமைதான் பெரியது!' என்று கூறிக் கொண்டே உறுதியான அந்த வெள்ளி நாணயத்தை இரண்டாக வளைத்தான். வியப்புடன் அதைக் கண்ட தமிழ் மறவர் தோள் தட்டி எழுந்தனர். 'எட்டுத் திக்கிற்கும் செல்லுங்கள்! விடுதலைக் கனலை மூட்டுங்கள்! ஆம். விடுதலை! விடுதலை! அதுவே நம் உயிர்!' என்று வெறி கொண்டு கூவினுன் பெரிய மருது.

ஓங்கி உயர்ந்த அப்பெருமகனது வீர முழக்கத்தைக் கேட்ட மறவர் கூட்டம், எண்டிசையிலும் மாயமாய் மறைந்தது. அவர்களோடு சேர்ந்து ஊமைத்துரையும் மருது பாண்டியரும் எங்கோ சென்றுவிட்டனர்.

காளையார் கோவிலைப் பிடித்துவிட்டான் கம்பெனி யான். ஆனல், வீரமிக்க ஊமைத்துரையையும் அவன் உயிர்த்தோழர்களான மருது பாண்டியரையும் பிடிக்க

முடியவில்லை. 'எவ்வளவோ அழிவிற்குப் பின் இன்னுமா இங்கிலை!' என்று கம்பெனி அதிகாரிகள் ஆத்திரம் அடைந்தார்கள். கர்னல் அக்நியூ துரையிடமிருந்து அதிகாரங்களை எல்லாம் ஏற்றுக்கொண்ட புதிய தளகர்த்தன் மக்காலே துரை, மூக்கெல்லாம் சிவந்தவனாய், 'அவர்களைப் பிடிக்காமல், பிடித்துக கொல்லாமல், விடுவதில்லை!' என்று துப்பாககியைத் தூக்கினான்.

9. களப்பலி

கட்டுப்பாடு நிறைந்த பட்டாளமாயிருந்த மறவர் படை, நாலு திசைகளிலும் பிரிந்து போய்விட்டது. ஊமைத்துரை—மருது பாண்டியர் விருப்பப்படி திருமயம், திண்டுக்கல், சங்கரபபதி முதலிய கோட்டைகளிலிருந்து புதியதொரு போராட்டத்திற்குத் தன்னையும் மக்களையும் ஆயத்தம் செய்வதே அப்படை வகுத்த திட்டம். அதன்படி தமிழ் வீரர்கள் மறைந்து மறைந்து இருந்து தமிழ் மக்கள் நெஞ்சில விடுதலை விளக்கை அணையாவாறு காப்பாற்றும் வேலையில் முடுகி ஈடுபடலானார்கள். காற்றைபபோல எவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல், ஆனால் சத்தி வாய்ந்த செயல்களைச செய்யும் தீரர்களாய் அவர்கள் திகழ்ந்தார்கள. ஆயினும் என்ன? அடலார்—வெள்ளையர்—சூழ்ச்சி பலித்துவிட்டது. மருது பாண்டியரது கட்டுப்பாடான படை எட்டுத் திசைகளிலும் சிதறி ஓடச் சதி செய்தனர் வெள்ளையர். அச்சதி வென்று விட்டது. ஊமைத்துரை மட்டும் அடிக்கடி இந்த விடுதலை வீரர்கள் தங்கி வந்த கோட்டைகளுக்கு மாறுவேடம் பூண்டுபோய் வந்துகொண்டிருந்தான. இந்த உண்மையை எவ்வாறோ உய்த்துணர்ந்த தமிழ் மக்கள், தமிழ் நாட்டில் இருந்த பற்பல கோட்டைகளையும் 'ஊமையன் கோட்டை' என்றே பயபத்தியோடு சுட்டிக் காட்டத் தொடங்கினார்கள். அப்பெயர்கள் இன்றும் நிலை பெற்று விளங்கு

கின்றன. இவையெல்லாம் இருந்தும், ஊமைத்துரை யாலும் இழந்த பலத்தை மீண்டும் பெற முடியவில்லை. 'வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழி உடைந்தது' போலாயிற்று அவர்கள் கதை.

வீரமிக்க மருது உடன் பிறப்பாளர்கள், தங்கள உயிரனைய உத்தமத் தோழர்-வீரர்-இருநூறு பேரோடு சங்கரப்பதிக் காடுகளில கரந்துறையலானார்கள். இந் நிலையில் கம்பெனியார் நாட்டு மககள் நெஞ்சில் பரப்பிய பொய்யும் பழியுமாகிய நஞ்சு, மிக விரைவாகச் செயறபட லாயிற்று. புதிய புதிய கதைகளைக் கம்பெனியார் நாளும் கட்டிவிட்டனா; புதிய புதிய பசப்பு மொழிகளை எங்கும் பரப்பிவிட்டனர்; அவற்றுள ஒன்று, கம்பெனியார்க்கு முதலில் சிறு தொகை செலுத்திப் பின் ஆண்டுதோறும் முறையாகக் குறைந்த வரி கட்ட ஆயத்தமாய் இருப்பவர்க் குச் சிவகங்கைச் சீமையில் பல கிராமங்கள் நிலையான கவுலாகக் கொடுக்கப்படும் என்பது. இச்செய்தியை அறிந்த எண்ணற்ற மக்கள், மண்ணாசையால் அறி விழந்து ஆஙகிலக கம்பெனிககுச் சலாம் போடத் தொடங் கினார்கள். கம்பெனியார் பரப்பிய மற்றொரு பொய், 'மருது மன்னர்கள கோடிக கணககான பணத்தைக் காட்டில் உள்ள பாலைமரப பொந்துகளில் ஒளிதது வைத் துள்ளார்கள்; அதை அவ்வாறு அவர்கள் மறைத்து வைக்க, மரத்தில் தூளை போட்டுத் தநதவாகளை எல்லாம மறைப்பு வெளியாகாதிருக்கக கொலை செய்துவிட்டார்கள்; இப் போது யார் அம்மரங்களைக் குத்தகை எடுககின்றார்களோ அவர்களுக்கு ஆகூம்!' என்பதாகும். இதைக கேட்ட வர்கள் நாககில் நீா ஊறியது. கம்பெனியாரது அதிகாரம்

பெற்றிருந்த பொம்மை ராஜா உடையணத்தேவனிடம் போய்க் காடுகளைக் கவுல் சேட்பதில் பலதத போட்டி ஏற்பட்டது. காடுகளில் பெரும்பகுதி கவுல் விடப் பட்டது. கவுல் எடுத்த மககள் அவ்வளவு காடுகளை யும் அழித்துத் தொலைத்தார்கள். அதனால், விடுதலை வீரர்கள் இயற்கையின் அரவணைப்பில் ஆறுதலோடு தங்கும் நிலையும் இல்லாது போயிற்று.

இதை அறிந்து மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த கம்பெனி யார், தம் பட்டாளத்துடன் மங்கலம் என்ற கிராமத்தில் முகாம் அடித்திருந்தனர். அவ்வாறு தண்டு இறங்கி யிருந்த வெள்ளையரிடம் போய்ப் பல ஊர்களின் 'பெருங் குடி மக்கள்' சலாம் செய்து, மாலை மரியாதைகளுடன் அவாகளை வரவேற்று, பல கிராமங்களைத் தங்கட்குக கவுல் விடும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதோடு அவர்களைத் திருத்திப்படுத்த வேண்டும் என்ற வீணைசை யால், மன்னிக்க முடியாத ஒரு குற்றத்தையும் செய்யத் துணிந்து, மருது மன்னர்களும் ஊமைத்துரையும் மறைந திருநது மீண்டும் தமிழகத்தின் வீரப் போருககான ஏற் பாடுகளைச் செய்து வரும் சஙகரப்பதிக் காட்டையும் கோட்டையையும் காட்டிககொடுத்துவிட்டார்கள். உண்மை அறிந்த கம்பெனியாரது உளளம பூரித்தது. அவர்கள நள்ளிரவில கொள்ளையடிக்கும் கள்ளர் போலத் துப்பாக்கி பீரங்கிகளோடு சென்று, விடுதலை வீரர்கள் தங்கியிருந்த கோட்டையையும் காட்டையும் வளைத்துக்கொண்டு. குண்டு மாரி பொழிந்தார்கள்.

அயர்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த வீரர் பலரும் குண்டு பாய்ந்து பிணமாயினர். விழிதெழுநத வீரர் சிலரும் மருது மன்னர்களும் ஊமைத்துரையும் தன்னந்தனியராக வீரபபோர் புரிந்து தபபினர். ஆனல் கம்பெனித் தளகர்த்தனு விடுவான்! அவன் சங்கரப்பதிக் காடுகளைக் சுற்றிலும் பட்டாளத்தைப் பரப்பிவிட்டான். முப்பெரு வீரர்களின் விலை மதிக்க முடியாத தலைகட்கும் விலை வைத்தான் வெளி நாட்டு வெள்ளையன். அநதத் தலை கட்கு வைத்த விலையை—ரூபாய் நாலாயிரத்தைப்—பெற வேண்டும என்ற பேராசையால் கம்பெனிப் பட்டாளத் திலிருந்த சிப்பாய்கட்கு இடையே பலத்த ஊக்கமும் போட்டியும் ஏற்பட்டன. எந்த வெள்ளையன்—கர்னல் வெல்ஷ்—மருது சகோதரர்களிடம் வாள், கதை, வளரித் தடி முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தும் கலையைக் கற்றுனே, அவனே மருது உடன் பிறப்பாளர்களையும் ஊமைத்துரை யையும் எப்படியாவது பிடித்துத் தரவேண்டும் என்று நன்றி கெட்ட நெஞ்சத்தோடு துடியாய்த் துடித்தான் என்ருல், மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்வது!

இங்ஙிலையில் ஒரு நாள் கம்பெனிப்படை காடுகளை மூலை முடுக்குகளை எல்லாம் விடாது துருவித் துருவித் தேடிக்கொணடிருக்கும் போது, தம் உயிரினும் இனிய படை வீரர்கள உயிர் வாழ உணவின்றி அவதிபபடும் நிலையை எணணி, உள்ளமும் உடலும் சோர்நது, உடை வாள் ஒன்றே துணையாகத் தனி வழியே ஊமைததுரை யும் மருது உடன் பிறப்பினரும் நடந்து சென்று

கொண்டிருநதனர். வேட்டை நாய்போல இதை எப்படியோ மோப்பம் பிடித்த கம்பெனிச் சிப்பாய்கள், அவர்களை வளைத்துப் பிடிககப் பாய்ந்தார்கள். ஆனல், மருது உடன் பிறப்பாளர்கள் மூச்சுள்ள வரை போராடும் தீரர்கள் அல்லவா? முப்பெரு வீரர்கட்கும் கம்பெனிச் சிப்பாய் கட்கும் இடையே வெறி பிடித்த போர்—இறுதிப் போர்—நடந்தது. இப்போரிலும் கம்பெனிச் சிப்பாய்களையெல்லாம் வெட்டி வீழ்த்தி, மருது உடன பிறப்பினரும் ஊமைத் துரையும் வெற்றி பெற்றுவிடுவார்களோ என்ற நிலை இருந்தபோது, கொலைகாரக கம்பெனிப் படையைச் சேர்ந்த ஒரு பாவி சுட்ட துப்பாக்கிச் சூடு, அந்தோ! பெரிய மருதுவின் தொடையில் பாய்ந்து எலும்பை முரித்தது! எந்த மாவீரன் எந்தக் கன்னித தமிழ் நாட்டின் உரிமையை —மானத்தைக—காக்கப்போரிட்டானே, அவனே அதே தமிழக மண்ணில் காலூன்றி நிற்கவும் வலிமை அற்ற வனய், தரையில்—தமிழ்த் தாயின் மடியில்—சாய்ந்தான். தான் பெற்ற வீரமைந்தன இவ்வாறு தன் நாட்டு மக்களா லேயே கைவிடப்பட்டு அயலான் ஆயுத வெறிக்கு இரை யாகி, அவதிப்பட்டு வீழ்ந்த காட்சியைப் பொருதவளாய்த் தமிழ் அன்னை சிநதிய குருதிக கண்ணீர்போல அவன் தொடையிலிருநது வழிந்த தியாக இரததப தமிழ் மண்ணை நனைத்துப் புனிதமாககியது! ஆம்! அவன குருதி பட்டுத் தூய்மையான வீரமண்ணே—தமிழ் மணணே—நம் தாயக மாம் தமிழ் நாடு!

பெரிய மருது உணர்ச்சியற்றுத் தரையில் சாய்வது கண்டதும், தன் வீரவாளைச் சுழறறிக் கம்பெனிச சிப்பாய் களது கழுத்தைப் பதம் பார்த்துககொண்டிருந்த ஊமைத்

துரை, உடை வாளை வீசி எறிந்துவிட்டுப் பெரிய மருதுவை நோக்கித் தாவிப் பாய்ந்தான். 'உடுக்கை இழந்தவன் கை போல'த் தனக்கு உற்றுழி உதவிய ஈருயிர் நண்பனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைக் கண்டு உயிர் துடித்து, அவ்வீரனைக் காக்கத் தாவிப்பாயும் ஊமைத் துரையைக் கண்டதும், கூலிச் சிப்பாய்களுக்கு இடையில் சிங்கம் போலப் போரிட்டு அவர்களைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருந்த சின்ன மருதுவும், வேங்கை போலக் கண்களில் தீச்சுடர் பறக்க ஓடி வந்து, உத்தம உடன் பிறப்பான பெரிய மருதுவைத் தன் இரு கைகளாலும் தூக்கித் தன் மடிமீது சார்த்திக்கொண்டான். கல்லும் மண்ணும் கண்டு கலங்கும் இத்துயரம் நிறைந்த காட்சியைக் கண்டும், எஞ்சியிருந்த கம்பெனிச் சிப்பாய்களின் கொலையுள்ளம் கொண்ட குருதி வெறி அடங்கவில்லை. ஆயுதமற்று அவ்விடுதலை வீரர்கள் அழுத கண்ணீரில் மூழ்கிக் கிடக்கும் நிலையில், 'இப்பொழுது தப்பின் எப்பொழுது வாய்க்குமோ!' என்று எண்ணியவர்களாய், வேட்டை நாய்கள் போல அவர்கள்மேல் வீழ்ந்து கவிந்து கொண்டார்கள் கம்பெனிச் சிப்பாய்கள்! தமிழ் மக்களது அடிமை விலங்கை முரித்து எறிந்து, அவர்களது மானத்தைக் காக்கப் போரிட்ட அம்மாவீரர்களுடைய திருக்கரங்களில் பேரரசின் இரும்பு விலங்குகள் ஏறின. வேல் பிடித்த வீரக் கரங்களில்—அறிவிலும் ஆண்மையிலும் சிறந்த மக்கட்கெல்லாம் பொன்னும் பொருளும் வாரி வாரி வழங்கிய அன்புக் கரங்களில்—விலங்கு பூட்டப்

பட்ட அந்தக் கொடுங்காட்சியை இன்று நினைத்தாலும் நெஞ்சு பகீர் என்கிறது! அடி வயிற்றில் தீ மூள்கிறது!

மருது உடன் பிறப்பினரை, ஊமைத்துரையை, சின்ன மருதுவின் வீரமைந்தர்களான சிவஞானத்தை, பச்சிளம்பாலகனான துரைசாமியைக் கைது செய்வதோடு விட்டதா கொலைகாரக் கம்பெனிக் கூட்டம்! அந்தோ! அவர்கள் செய்த ஆருத்துயர் விளைக்கும் நீதிகெட்ட செயலை எவ்வாறு தமிழ் எழுத்தால் எழுதுவது! அந்தக் கொடுமை நிறைந்த செயலை நினைக்கும் போதே கண்களில் நீர் பெருகுகிறது!

கொலைக்கஞ்சாத கம்பெனிப்படை காரைக்குடியிலிருந்து மதுரை செல்லும் வழியிலுள்ள திருப்பத்தூர்க் கோட்டைக்கு விடுதலை வீரர்களை—மருது உடன்பிறப்பாளர்களைப்—பலத்த காவலுடன் தூக்கிச் சென்றது. அங்கே மானங்காக்கப் போரிட்ட அம்மாவீரர்களை எளிய ஒரு தூக்கு மரத்தில் ஏற்றிக் கொன்றது கம்பெனிப் பட்டாளம்! ஆம். அப்பொழுதெல்லாம் விடுதலை வீரர்களைத் தொடர்ந்தாற்போலத் தூக்கிலிடுவதற்குப் பிரிட்டிஷ் பேரரசு பலம் பொருந்திய தூக்குமேடைகளைக் கட்டி வைக்கும் 'நாகரிக'த்தை அடையவில்லை.

தமிழகத்தின் விடுதலைப் போரை வேறு எக்காலத்தையும்விட விழுப்பம் உடையதாகத் தொடர்ந்து நடத்திய மருது உடன் பிறப்பினர் தூக்கிலிடப்பட்டார்கள்—அல்லர்—கொலை செய்யப்பட்டார்கள். அவர்கள் பொன்னுடலங்கள் உயிரற்ற பிணமாய்த் தூக்கு மரத்தில்

தொங்கின! அந்தோ! அந்தக் கொடுங்காட்சியை என்னென்று கூறுவது! பெற்ற தாய் தந்தையர் இறப்பதையுங் கூடப் பொறுககலாம். ஆனால், பெற்ற தாயினும் தந்தையினும் பெரிய தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காகக் காலமெல்லாம் போரிட்டு அல்லற்பட்ட அரும்பெருவீரர்களை, வெறி பிடிதத வெள்ளையர் தூககிலிட்டுக் கொன்றதை எந்தத் தமிழ் நெஞ்சநதான் பொறுககமுடியும்?

திருப்பத்தூர்க் கோட்டையில் மருது சகோதரர்களையும் அவாகள் அருமை மைந்தனை சிவஞானத்தையும் தூக்கிலிட்டுக் கொன்ற பேரரசு வெறியாகள், ஊமைத்துரையை மட்டும் அதே இடத்தில் தூக்கிலிடவில்லை. குருதி வெறி பிடித்த அந்தக் கொலைகாரககூட்டம் ஆளைக் கொல்லுவதிலுங்கூட இடம் பார்த்து, நேரம் பார்தது, நிலைமை பார்ததல்லவா கொல்லும்!

பாஞ்சாலப் பதியின் விடுதலைக்காக அண்ணனைபபோலவே—அன்று—அண்ணனைககாட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமாகவும் ஆவேசமாகவும் போரிட்ட அந்த ஊமைத்துரையை, அவன் சொந்தச் சீமையின் தலைநகராகிய பாஞ்சைப்பதிககே கொண்டு போய், அங்குள்ள பழைய பீரங்கி மேட்டிலேயே மரம் நட்டு, வாய் வல்லமையினும் வாள் வல்லமையே பெரிது எனக் காட்டிய பெரியோனை—தலையாய தமிழ் வீரனை—தூக்கிலிட்டுக் கருணையினறிக் கொலை செய்தார்கள் கொடிய வெள்ளையர்கள்!

வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்மனைப் போலவே, தூக்கிலிடப்பட்டுக் கொலையுண்ட அந்த மாவீரர்கள் சாகும் தறுவாயில் என்னென்ன வெல்லாம் நினைத்தார்களோ! அவர்கள் எதை நினைத்திருந்தாலும், நினையாமற் போயிருந்தாலும், இவற்றை மட்டும் உறுதியாக நினைத்திருப்பார்கள்.

'அந்தோ! தமிழகமே, உனக்காக, உன மானத்தைக் காக்க, ஆண்டும் கணக்காக-அல்லும் பகலும் அதே நினைவாகப்—போராடினோம்! துணிச்சல் நிறைந்த வீரர்களைப் பெற்ற உன் திருவயிறு, துரோகிகளையும் பெறுமல் இருந்திருந்தால், நிறத்தால், பேசும் மொழியால, எல்லாவற்றுலும் முற்றிலும் அயலாரான பிற நாட்டு வெளளையர் இபபடி எங்களைத் தூககிலிட்டுக் கொன்று கொக்கரிககும் மானககேடு நிறைந்த தீய நிலை ஏற்பட்டிராது. தொலையட்டும்! நாங்கள் போகிறோம். ஆனால், எங்கள் வாழ்வு கற்பிக்காத பாடத்தை உனக்கும் உன் வருஙகாலச் சந்ததிககும் எங்கள் வீரச் சாவாவது கற்பிக்கட்டும்! நாஙகள் சாகிறோம்! ஆனால், எங்கள் குறிக்கோளும் நாஙகள் தொடஙகிய போராட்டமும் சாகா! அவை தொடர்ந்து நடைபெறும். அவற்றிறகு வெற்றியன்றி வீழச்சி இல்லை.'

ஆம்! அந்த வீரப் பெருமக்கள இவ்வாறு எண்ணிய எணணம் வீணாகவில்லை. அவர்கள் இறந்தார்கள். ஆனால, அவாகளது குறிககோள இறக்கவில்லை. அது வெற்றியே பெற்றது. தமிழகத்தின் மன்னர்களாலேயே தொடஙகி வைககப்பட்ட இநதிய

விடுதலைப் போர் தென்னாப்பிரிக்காவில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களால் பன்படுத்திய பாராறியச் செய்யப்பட்ட மனித குலத்தின் மணி விளக்காய மகாததுமாவால வீழ்ச்சி காணாத வெற்றியோடு முடிந்தது.

தூககு மரத்தில தொங்கி விடுதலைத தேவியின் திரு முனபில களபபலியான மருது பாண்டியரது ஆவி பிரியும் நேரத்தில்—தூககிலிடப்பட்ட அவர்களது கடைசி மூச்சும் ஒடுங்குவதற்கு முன்—அவாகளைக கருணை பொருந்திய கம்பெனி அரசாங்கத்தின் கொலையாளிகள், 'உஙகள கடைசி விருபபம் என்ன ?' என்று கேட்டார் களாம். ஒரு வேளை வருத்தப்பட்டு ஏதாவது கூறுவார் கள் என்று எண்ணினாகள் போலும் அந்தப் பேடிகள! ஆனால் சிறிதும் கலங்காத வீரப் பார்வையோடு, நாடா ளும் மன்னன என்ற இறுமாப்போடு, கணீர் என்ற குரலில் பெரிய மருது தன் கடைசி வேண்டுகோள்கள் இரண்டைக் கூறினான். அவற்றுள் முதலாவதாக அவன் மொழிநதது, 'நாஙகள் முள்ளால் கீறியவையும், சொல் லால் கூறியவையும், எள்ளால் இறைத்தவையும் ஆகிய பொருள்களை அவரவர்கட்கே அளிததுவிட வேண்டும்,' என்பது. இரண்டாவதாக அவன் இயம்பியது. 'நாஙகள் ஆர்வத்தோடு கட்டிய காளையார் கோவில் சோமேசுவர சுவாமி கோவிலின் கோபுர வாயிற்படிககு நேரெதிரிலேயே எங்கள் உடலைச் சமாதி வைக்கவேண்டும்,' என்பது.

மறைமொழி போல அவ்வீரர் கூறிச்சென்ற இச்சொற்களை எண்ணும்போதெல்லாம் நம் மெய்

சிலிர்க்கிறது! தூக்கிலிடப்பட்டுச் சாகும் போதும், 'எங்கள் உடல் அழிக! ஆனால் எங்கள் அற உள்ளம் நிலைபெறுக!' என்று எண்ணிய அந்த மாவீரர்களது அறவுணர்வும் ஆண்மை எழுச்சியும் நிறைந்த நெஞ்சத்தை என்னவென்று கூறி எவ்வாறு போற்றி வணங்குவது!

ஆயினும், 'சிந்தையிலே தூய்மையும் செயலிலே உறுதியும் கொண்டு, எங்கள் தாய நாட்டின் மானங் காத்த மருது பாண்டியர்களே, ஊமைத்துரைச் சீமானே, வீரபாண்டிய வேந்தே, செந்தமிழ் நாட்டு விடுதலை வீரர்களே, உங்கள் பொன் உடலை எங்கள் மூதாதையர்கள் மண்ணில் புதைத்தார்கள். ஆனால், நாங்கள் உங்கள் புகழுடலை எங்கள் உள்ளத்திலே புதைத்து, என்றென்றும் போற்றி வழிபடுவோம்! நீங்கள் ஊக்கிய விடுதலைப் போரில் வெற்றி கண்டு, எங்கள் தலைமுறை அடைந்துள்ள கண்ணினும் இனிய விடுதலையை எங்கள் உயிரினும் சிறந்ததாகக் கருதிக் காப்பாற்றுவோம்!' என்று உணர்ச்சியால் கலங்கும் கண்ணீர் மல்கக் கையுயர்த்திச் சூள் செய்வோமாக!

10. கர்னல் வெல்ஷைக் கேளுங்கள்

கர்னல் ஜேம்ஸ் வெல்ஷ் தமிழகத்தின் உரிமைக்காகப் போரிட்ட வீரர்களுக்கு முதன்மையான பகைவர்களுள் ஒருவன். அவனைப்பற்றி இதற்கு முன் நாம் பல முறைகளில் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. அதற்கு இன்றியமையாக் காரணம், போர் வெறி பிடித்த அவன், வரலாற்று உணர்ச்சியோடு எழுதி வைத்துள்ள 'இராணுவ நினைவுகள்' என்ற புத்தகமே. நாட்குறிப்புகள் போல அவன் வரைந்து வைத்துள்ள செய்திகள் நம் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுவன. பாஞ்சாலங் குறிச்சியில் நடந்த விடுதலைப் போரில் தீவிரப் பங்கு கொண்டு, இறுதியில் மருது பாண்டியரையும் பிடிக்க வேட்டை நாய் போல அலைந்து திரிந்த இந்த வெல்ஷ், மருது உடன் பிறப்பாளர்களுக்கு நெருங்கிய நண்பனாய் இருந்து, பின்பு மிகக் கொடிய பகைவனாய் மாறினான் என் பதைப் பார்த்தோம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முடி விலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதலிலும் தமிழ கத்தின் விடுதலை வீரர்கள் நடத்திய உரிமைப்போரின் இறுதி நிலையைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும் நாம், இந்த விடுதலைப் பகைவன் வாயிலாகவே தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய திடுக்கிடும் செய்திகள் இன்னும் சில இருக்கின்றன.

பாஞ்சைப் பகுதியில் வீரன் ஊமைத்துரையைத் தூக்கிலிட்ட பீரங்கி மேட்டையும் வெள்ளைக்காரர்களுக்

காக எழுப்பப்பட்ட நினைவுக் கற்களையும் தவிர, மற்ற இடங்கள் யாவும் பாழாக்கப்பட்டு, உழுது உப்புடன் வரகைக் கலந்து விதைத்து ஆமணக்குச் செடிகளை நடும் படியும், அப்பகுதியிலே எந்தத் தமிழ் மகனும் தலை காட்டக் கூடாது என்றும் பிரிட்டிஷ் பேரரசு கட்டளை இடடது. குடி மக்கள் எல்லாம் விரட்டி அடிக்கப்பட் டார்கள். அந்த மண்ணுக்கு இருந்த ஆற்றல் கம்பெனி யாருக்கும் மிக நன்ருக, பட்டறிவு வாயிலாகத்தெரியும் அல்லவா? எனவே, தப்பித் தவறி யாரேனும் ஒரு பிடி மண்ணை அங்கிருந்து அள்ளிஞலும் அவர்கள் வெளளை யன் குண்டுக்கு இரையாகும் நிலையை ஏற்படுத்திஞர்கள் கம்பெனி ஆணையாகள்.

மருது உடன்பிறப்பினரையும் ஊமைத்துரையையும் கைது செய்த கம்பெனிப்பட்டாளம், அவர்களுடைய உற்ருர், உறவினர், நண்பர், வேலையாள்கள் ஆகிய அனைவரையும் கைது செய்திருந்தது. அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்டோருள் தூக்கிலிட்டுக கொலை செய்யப் படாமல் எஞ்சியிருந்தவாகள், மருது உடன் பிறப்பினரைச் சார்ந்த 70 வேலையாள்களும், நண்பர் சிலரும், சின்ன மருதுவின் அருமை மகனும் பதினைந்து ஆண்டுகளே நிரம்பியவனும் ஆகிய துரைசாமியுமே ஆவார்கள. இவர் களுள யாரையும் கொலை செய்யாமல், தீவாந்தர தண்டனை விதிததுக் கடலுககு அப்பால் உள்ள 'பிரின்ஸ ஆப் வேலஸ்' எனற தீவில கொணடுபோய்த் தவிககவிட முடிவு செய்தது 'இரககமே' வடிவான கிழககிந்தியக்

கம்பெனி! குறிப்பாகப் பதினைந்தே வயதினனான துரைசாமி தூக்கு மரத்தில் துடிதுடித்துச் சாகுமாறு செய்வது அவர்கள் கொலை நெஞ்சிற்கும் ஒவ்வாத கொடிய செயலாய்ப் பட்டது போலும்! ஆம்! கொலையாளியின் பகை நெஞ்சையும் உருக்கியது அவ்விளைஞனது கள்ளமற்ற இனிய முகம்.

அவ்விளைஞனையும் அவனோடு சேர்ந்த எழுபது பேர்களையும் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திலிருந்து காப்பாகக் கப்பலேற்றிக் கண் காணாத ஒரு கணணற்ற தீவில் ஆயுட்காலம் வரை அடைபட்டுக் கிடந்து சாகும்படி அனுப்பும் மிக முக்கியமான கடமை கர்னல் வெல்ஷ் துரைக்கே கிடைத்தது. உடுத்த உடையோடு, குற்றமற்ற முகத்தில் ஒளி வீசும் பதினைந்து ஆண்டு இளைஞனையும் அவனைச் சார்ந்தோரையும் பெற்ற தாய் நாட்டினின்றும் ஒரேயடியாகப் பிரித்துக் கடலுக்கு அப்பால் அனுப்பும் கொடுமையைக் கல் நெஞ்சத்தோடு தான் ஈடேற்றிய போது, அவ்விளைஞனும் அவனைச் சார்ந்தோரும் இருந்த காட்சியையும், அதைக் கண்ட தன் நெஞ்சில் பீறிட்டு எழுந்த உணர்ச்சிகளையும் கர்னல் வெல்ஷே சொல்லட்டும், கேட்போம். இதோ கர்னல் வெல்ஷ் கூறும் உணர்ச்சி நிறைந்த செய்திகள்:

'போர் முடிந்ததும் எஞ்சியிருந்த பகைவர்களை எல்லாம் கப்பலேற்றித் தீவாந்தரம் அனுப்பும் பொறுப்பை நானே ஏற்க வேண்டியதாயிற்று. சின்ன மருது மைந்தன் தனக்கு நேர்ந்த கேட்டை நொந்த உள்ளத்தோடு—ஆனால் ஆண்மையோடு—பொறுத்துக்கொண்டான். பெருந்

தன்மையும் தியாக உணர்ச்சியும் தவழும் முகத்தோடு விளங்கிய அவ்விளைஞன்—இனிய பண்புகள் படைத்த அந் நல்லோன் தன் கொடிய தலை விதியை ஒரு சிறு முணு முணுப்பும் இன்றி ஏற்றுக்கொண்டான். ஆனால், அவனு டைய அழகு பொருந்திய திருமுகத்தில் குடிகொண்டிருந்த அந்த ஆழ்ந்த துயர உணர்ச்சியைக் கண்ணால் காண்பதும், கண்டு கலங்காமல் இருப்பதும் அறவே முடியாத செயல். அவன் எனது நேரடியான பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தமையால், நான் அவன் தப்பி ஓடுவதற்கு உடந் தையாய் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால், பலத்த பாது காப்புடைய ஒரே இடத்தில் நானும் அவனும் இருந்தமை யால், அவனைத் தன் வேலையாள்களுக்கு நடுவிலேயே மானக் கேடுற கைவிலங்குகளோடு நிற்கும் காட்சியினின் றும் விடுதலை செய்யக் கருதி, தன் முன்னாள் வேலையாள் களிடமிருந்து தனியாகப் பிரித்து வைத்தேன்; அவன் கை விலங்குகளையும் சுழற்றும்படி செய்தேன். அவ்வாறு நான் என்னுடைய வருந்தத்தக்க பழைய நண்பன் சின்ன மருதுவின் மக்களுள் தப்பி உயிரோடிருந்த அந்த ஒரே மைந்தன்—பதினெட்டே ஆண்டான இளைஞன்—நிலையான தீவாந்தர வாழ்க்கைக்கு இரையாக்கப்பட்டிருந்த துரைசாமி யின் கை விலங்குகளைத் தளர்த்தியது வாயிலாகத்தான் என் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு வகையான துன்பம் கலந்த ஆறுதலாவது ஏற்பட்டது!'

ஒரு குலத்துக்கு ஒரே மைந்தனாகிய அவ்விளை ஞனையும், பிரிட்டிஷ் பேரரசு கொல்லாமல் கொல்வ

தற்காகக் கடல் கடந்த இடத்திற்கு அனுப்பியது. அக் கொடுமையை அப்பேரரசின் சார்பில் நடத்திவைத்த கர்னல் வெல்ஷ் மேலும் அந்த நிகழ்ச்சியைச் சித்திரித்துக் காட்டும் பகுதி இதோ இருக்கின்றது :

'எனக்குத் தரப்பட்டிருந்த பொறுப்பைத் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் லெப்டினென்டு ராக்ஹெட்டிடம் ஒப்படைத்த அந்தத் துயரம் நிறைந்த நாளை என்னால் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது! அந்த இளைஞன் துரைசாமியைக் கடல் கடந்து போகும் கப்பலில் ஒப்படைத்தபோது அழுகொழுதம் அவன் முகத்தில் புதைந்து கிடந்த ஏக்கம் இப்பொழுதும் கண்ணெதிரே காண்பது போலவே தோன்றுகிறது. அதோடு அவனைப் போலவே வெந்துயரில் வீழ்ந்து கிடந்த அவன் நண்பர், பெற்ற நாட்டைப் பிரியும் நேரத்தில் உண்டான பெருந்துன்பத்தைப் பேசாமலும் ஆண்மையோடும் பொறுத்துக்கொண்ட காட்சி இன்றும் என் கண் முன் தோன்றுகிறது!'

இந்நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்த போது கர்னல் வெல்ஷ், துரைசாமியைக் காணும் கடைசி முறை அதுதான் என்று எண்ணிக் கலங்காத நெஞ்சமும் கலங்கினான். ஆனால், இன்னொரு முறையும் காணச்செய்து, அவன் உள்ளத்தில் பெரியதோர் உணர்ச்சிப் பேரிடி விழுமாறு செய்யக் காலம் காத்துக்கொண்டேயிருந்தது.

1818ஆம் ஆண்டில்—ஏறக்குறையப் பதினேழு ஆண்டுகள் கழித்து—கர்னல் வெல்ஷ், பினாங்கிற்குப்

போனுன். அப்போது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை அவனே கூறுகிருன் :

'ஒரு நாள் நான் அலுவலகத்தில் இருந்த போது, திடீரென மூத்துத் தளர்ந்து போன ஓர் ஏழைக் கிழவன் என்முன் தோன்றினுன். பழைய நினைவு எதுவுமே அற்ற மனத்தோடு இருந்த நான், அவனை அதிகாரக குரலில், 'நீ யார்? எதற்காக வந்தாய்?' என்று அதட்டிக் கேட்டேன். அவன் என்னைச் சிறிது நேரம் உற்று நோக்கினுன். கோடு கோடாய்த் திரை விழுந்து போன அவன் முகத்தில் தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. நெடு நேரம் கழித்துக் கடைசியாக அவன் சொல்லிய சொல், 'துரைசாமி' என்பது. ஆம்! அந்தச் சொல் என் இதயத்தில் ஈட்டி போலப் பாய்ந்தது!'

வெல்ஷ வந்திருக்கிருன் என்ற செய்தியைக் கேட்டு அவ்வளவு உணர்ச்சியோடும் உருககத்தோடும் அவன் ஏன் அங்கே வந்தான? தன விடுதலைககா? உயிர்ப் பிச்சைக்கா? தப்பி ஓட உதவி நாடியா? இல்லை இல்லை. உரிமை என்பது போரிட்டு வாங்குவதே அன்றிப் பிச்சை கேட்டுப் பெறும் பொருள் அன்று என அறிநது வாழ்ந்த வீரமரபின் கான்முளை அன்ருே அவன்? அப்படியிருககக, அவன் எதற்காக வந்தான்? அக்காரணத்தைக் கர்னல் வெல்ஷே கூறுவதை இனறு நினைத்தாலும் கணணீர் பெருகுகிறது! கர்னல் வெல்ஷ் கூறுவதைக் கேளுங்கள் :

'என்னிடம் அவன் வந்த காரணம், தன் தாயகத்தில் வாழும் உறவினர்களுக்குக் கடிதம் அனுப்ப உதவ

...

வேண்டும என்பதற்காகத்தான. ஆனுல், சட்டம் அதற்கு இடம் தாராததால், என்னுல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என மறுத்துவிட்டேன.'

தன் 'நினைவு'களின இறுதியில் கானல் வெல்ஷ கூறு வதைப் படிக்கும்போது நம் உள்ளத் துயர் எல்லை கடந்து போகிறது! இதோ இது பற்றிய வெல்ஷின் இறுதிச் சொற்கள்:

'துரைசாமிக்கு என்னுல ஒனறுமே செய்ய முடியாமல் போயவிட்டது. ஆனுல், இறுதியாக என் உள்ளததில் உள்ள நம்பிகையை மட்டும் கூறிவிடுகிறேன். துரை சாமியைப்பற்றி மேலே நான் சொல்லியுள்ள சொற்களை வருங்காலத்தில படிககும் எந்தக் கிழக்கிநதியக் கம்பெனித் தலைவனுவது அருள கூர்ந்து ஒரு குற்றமும் செய்யாத இந்த மனிதனுககு முழு விடுதலை தர முடியா விடினும், இவன் படும் அல்லலையாவது குறைக்க முற்படுவானுக!'

வெல்ஷ் நினைதத இநத நினைப்பும் மண்ணுயிற்று. கடல் அலைகட்கு அப்பால் கொண்டு போய்க் கொல்லா மல் கொல்லப்பட்ட தியாகி துரைசாமி விட்ட மூச்சும் முடிவும் கால அலைகளோடு கலநது கரைந்து ஒன்ருகி விட்டன. அந்தோ! துரைசாமி, சாகாமல் செத்துக கொண்டிருந்த நீ, இந்தச் செந்தமிழ் நாட்டோடு—உன் தாயினத்தோடு—எழுததாலாவது, கடிதத்தாலாவது, உறவு கொளளத் துடியாய்த் துடித்தாயாமே! தாரை தாரையாக உன் கண்ணீர் இன்பத் தமிழ் நாட்டை எண்ணி எண்ணி வழிந்ததாமே! உன் பகைவனே இந்த

உண்மையை உளம் திறந்து கூறுகிறேனே ! துரைசாமி, தியாகத்தின் திருவிளக்கே, தூக்கில் ஏறிய உன் தந்தையர் கூட ஒரு நொடியில் உயிர் போக்கிக்கொண்டனர். ஆனால், நீயோ, ஆண்டுக்கணக்காகச் சாகத் துடித்தா யாமே ! எங்கள் குலதெய்வமே, தியாக ஒளியே, உன் திருவடிகளை அகக்கண்களாலாவது கண்டு, தொட்டு வணங்குகிறோம் ! அப்பா, துரைசாமி, உன்னையும் உன் தியாகத்தையும் ஒரு நாளும் மறவோம் ! மறவோம் !

11. வீரர்களை வணங்குவோம்!

தமிழகத்தின் 'ஜிப்ரால்டர்' என்று வெள்ளையரா லேயே போற்றப்படும் பேரும் புகழும் படைத்து விளங்கியது பாஞ்சாலங்குறிச்சி. உலகம் முழுவதிலும் இணை காண ஒண்ணாத பலம் பொருந்திய மிகப்பெரிய இயற்கை அரண்களைப் பெற்றுத் திகழும் ஜிப்ரால்டரை ஒருவர் பிடித்துவிட்டால், பின்பு நடுநிலக் கடல் முழுவதும் அவர் ஆதிக்கத்திற்கு உள்ளாவது எளிது. அவ்வாறே 'பாஞ் சாலங்குறிச்சியை—தமிழகத்தின் ஜிப்ரால்டரை—வென்று விட்டால், தென்தமிழ் நாடு முழுவதும் நம் அடிப்படும்,' எனக கருதினர்! அத்தகைய வன்மையும் வான் புகழும் பெற்றிருந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் பெயரை மககள் நினைபபினின்றும் அழித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆத்திரத்தில், ஆணவததில், நாட்டுப்படங்களினின்றும் அகற்ற ஆணையிட்டது கம்பெனிக் கூட்டம். மேலும், அத்திருநகரைத் தலை நகராகக் கொண்ட பாஞ்சைப் பதியிலும் அதைச் சுற்றிச் சூழ்ந்த நாட்டிலும் வாழ்நத வீரமறவர்கள்,

'மண்வெட்டிக் கூலிதின லாச்சே!—எங்கள்
வாளவலியும் வேல்வலியும் போச்சே!
விண்முட்டிச் சென்றபுகழ் போச்சே!—இந்த
மேதினியில் கெட்டபெய ராச்சே!'

என்று நெஞ்சம் துடிக்கும்படி அவர்கட்கு நேர்ந்த அழிவை நினைததே ஆததிரமுற்றுப் பாடுவது போலப் பாரதியார்

பாடியுள்ள இக்கவிதை காட்டும் காட்சியே கன்னித் தமிழ கத்தின் நிலையாயிற்று.

இவ்வளவு கொடுமைகளையும் செய்த பேரரசு இன்று அழிந்து தொலைந்துவிட்டது! அதன் அழிவிற்காக ஒரு துளி கண்ணீர் விட்டும் எவரும் அழவில்லை. ஆனால், பாஞ்சைப்பதியின் வீர வரலாற்றையும், வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை, மருது பாண்டியர் ஆகியோரது வீரவாழ்வையும் எண்ணுந்தோறும் நன்றி உணர்ச்சியால் கண் கலங்கி மெய்நடுங்கும் மக்கள் தமிழக மெங்கும் நிறைந்துள்ளார்கள்.

வெள்ளையரால் விளைந்த எவ்வளவோ கொடுமை கட்குப் பின்னும் தமிழ் நாட்டுப் பெருங்குடி மக்கள் உள்ளத்தில் மருது பாண்டியர்களைப் பற்றிய நினைவு ஒரு சிறிதும் மங்கவில்லை. இந்த உண்மையை அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த இந்தியாவில், காந்தி மகானது விடுதலைப்போர் தொடங்கப்படாத இருள் சூழ்ந்த காலத்தில், 1891ஆம் ஆண்டு, மேத்திங்களில், தென்பாண்டிச் சீமையில் இன்பத் தமிழ் ஏடுகளைத் தேடிச் சுற்றுப் பயணம் செய்த காலஞ் சென்ற டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் தாம் எழுதியுள்ள 'என் சரித்திரம்' என்ற தனிச்சிறப்பு நூலில் எவ்வளவு உணர்வோடு சித்திரித்துள்ளார் என்பதை இங்கே நாம் நினைவுபடுத்திக்கொள்ளல் பொருத்தமும் பயனும் உடையதாகும்.

'குன்றக்குடியைச் சார்ந்த இடங்களிலெல்லாம் ஜனங்கள் மருது பாண்டியரைப் பற்றிய வரலாறுகளையும்

கொடையையும், அவரைப பற்றிய தனிப் பாடல்களையும் சொல்லி இன்புற்றனர்.

'சிறுவயல ஜமீநதாரும் பல வரலாறுகளைச சொன்னார்: 'நான் வசிதது வரும் இந்த மாளிகை மருது பாண்டியர் இருந்த அரண்மனையாகும். அதனால், இவ் வூருக்கு அரண்மனைச் சிறுவயலென்னும் பெயர் உண்டா யிற்று. சிவகங்கைச் சம்ஸ்தானத்துத் தலைவர்களுள் அவரைப் போலப் புகழ் பெற்றவர் சிலரே. தம்முடைய வீரத்தால் சம்ஸ்தானத் தலைமையை அவர் பெற்றார். அவர் மிக்க தெய்வ பத்தி உடையவர். பல ஸ்தலங்களில் அவர் திருப்பணி செய்திருக்கிறார்; முக்கியமாகக் குன்றக்குடி யில் சில மண்டபங்களைக் கட்டியிருக்கின்றார். அவரால் செப்பம் செய்யப்பட்ட திருக்குளம் 'மருதாபுரி' என்ற பெயரோடு இப்போதும் விளங்குகிறது. அவருடைய சம்ஸ்தானத்தில் இருபத்தொரு தமிழ் வித்துவான்கள் இருந்தார்கள். அவரைப் பாராட்டி அவர்கள் பாடிய செய்யுள் பல.' ஜமீந்தார், மருது பாண்டியருடைய கல்வி யிலும் கொடையிலும் வீரத்திலும் ஈடுபட்டவராதலின், மணிக்கணக்காக அவா புகழை இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்'

தென்பாண்டி நாட்டில் இன்றும் மருது பாண்டியர் புகழைப் பேசாமல் பேசிக்கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ வரலாற்றுத் தொடர்புடைய செல்வங்கள் உள்ளன. சான்றாகக் குன்றக்குடிக் கோவிலில் மருது பாண்டியர் கட்டியுள்ள மண்டபங்கள், அவர் புதுப்பித்த குளம்,

காளையார் கோவிலில் வீரர்களால் கட்டப்பட்ட சோமேசு வரசுவாமி கோவில், அங்கே உள்ள இவர்களது சமாதி, அதற்கருகில் இவர்கள் தாயாரால் வெட்டுவிக்கப்பட்ட தாகக் கூறப்படும் ஊருணி, காரைக்குடிக்கும் தேவ கோட்டைக்கும் இடையே சங்கரப்பதிக் காட்டில் பாழ டைந்து கிடக்கும் சங்கரப்பதிக் கோட்டை, அக்கோட் டையில் காணப்படும் சுரங்கவழி, மருது பாண்டியர் புகழுடன் தொடர்புடைய இத்தகைய பிற இடங்களையும் கட்டடங்களையும் விடுதலை இந்தியாவின் அரசு, தலை சிறந்த வரலாற்று நினைவுகளாகக் கருதி என்றென்றும் போற்ற வேண்டும். மருது பாண்டியர் பிறப்பால் சைவ ராயினும், பண்பாட்டால் சமரச நெறியினர். திருமோ கூர்த்திருமால் கோவிலில் பெருந்திருப்பணிகள் புரிந்த வரும் அவரே. சருகணி மாதா கோவிலும் முக்குளம் மசூதியும் அவரது மானியம் பெற்றனவே.

மருது பாண்டியர் தியாகத்தில் மனத்தைப் பறி கொடுத்த நம் தமிழ் நாட்டுக் கலைஞர்கள், குன்றக்குடி யிலும் திருமோகூரிலும், காளையார் கோவிலிலும் மிகப் பெரிய அளவில் உள்ள அவ்விரு உடன் பிறப்பாளர் களுடைய திருவுருவங்களை அழகும் ஆண்மையும் ஒளிரச் செதுக்கி வைத்துள்ளார்கள். இத்திருவுருவங்களைத் தெய் வச சிலைகட்கு இணையாகக் கருதி நம் முன்னோர்கள் கோவில்களிலேயே இவற்றுக்கு இடம் அளித்த அருமைப் பாட்டை என்னென்று போற்றுவது! ஆம்! உண்மை யான நாட்டுப் பற்றும் உயர்வான தெய்வப்பற்றும்

வேறுனவை அல்லவே! இவ்வுண்மையை நம் மக்களும் அரசும் நன்கு உணர்ந்து போற்றுவதோடு சில வடிவில் நிற்கும அசசெநதமிழ் வீராகள பெயரால் நாடெங்கும் மக்கட்குப் பல வகையான பயனுடைய நினைவு நிலை யஙகளை நிறுவவேண்டும்.

இவ்வாறெல்லாம் செய்ய வேண்டுவது நம் கடமை மட்டுமன்று, கொள்கைககாக உயிர் கொடுக்கும் வீரர் களைத் தெட்வமெனக கருதி வழிபடும் தீந்தமிழ்ப் பண பாடும் இதுவேயாகும் இடைக்காலத்தில் இப்பண்பாடு பழுதுபட்டது. வீர வழிபாடு தொலைந்து வெற்று வழி பாடுகள் பல்கின. அதனல், வழிபாட்டின் பயனே பாழாகியது. இந்நிலை மாறுங்காலம் நாட்டின் வளர்ச்சி யும் வாழ்வும் ஆயிரம் மடங்காக ஓங்கி மேன்மை அடை யும் ஒப்பற்ற காலமாகும்.

இந்தியாவை—தமிழகத்தை—அடக்கி ஆள வந்த ஆணவம் மிக்க ஆஙகிலக கொள்ளைக் கூட்டத்தை ஆரம்ப நாளிலேயே ஆவேசத்துடனும் ஆண்மையுடனும் எதிர்த்து, இடைவிடாது போரிட்டு மடிந்த எண்ணற்ற வீரர்களை ஈன்றெடுத்த பெருமை தமிழ் மண்ணிற்கே உள்ள தனியுரிமையாகும். அவ்வீரப்போரைத் தொடர்ந்து நடத்திய பெருமை இந்திய மககளுக்கு இளைஞர்கட்கு உண்டெனினும், அப்போரைத் தொடங்கி வைத்துத் தலைமை தாஙகிய பெருமை தமிழகத்தின் மன்னர்கட்கே உண்டு. ஆம்! இந்திய விடுதலைபபோரை-நாட்டின்மானங் காக்கும் ஆண்மைப் போரை—தொடங்கி வைத்த முதல் இந்திய இனம், தமிழ் இனமே ஆகும். அப்போரில்

வீறிட்டெழுந்த தியாகத் தீயில் குதித்துச் சிறைப்பட்டும், குண்டுக்கும் பீரங்கிக்கும் இரையாகியும், தூக்கு மேடைகளில் தொங்கியும், தீவாந்தரத் தண்டனைகளைப் பெற்றும் அவதிப்பட்ட முதல் இனம் தமிழ் இனமே! அத்தகைய வீரத் தமிழ் இனம் தந்த இணையில்லா இரு மாணிக்கங்களைப் பற்றியே சிறப்பாக இப்புத்தகத்தில் படித்தோம்.

மருது உடன் பிறப்பாளர்கள் நம் தாய் நாட்டின் மானங்காத்த மாண்பு மிக்க வீரர்கள்: தமிழ்ச் சாதியின் விடுதலை வேட்கையையும் தியாக வெறியையும் மலைமேல் இட்ட மங்காச்சுடர் விளக்காகச் செய்த புகழுடையோர்கள்.

'இதந்தரு மனையி னீங்கி இடர்மிகு சிறைபபட டாலும்
பதநதிரு விரண்டு மாறிப் பழிமிகுந் திழிவுற் ருலும்
விதந்தரு கோடி யின்னல் விளைந்தெனை யழித்திட் டாலும்
சுதந்தர தேவி! நின்னைத் தொழுதிடல் மறக்கி லேனே.'

என்று பின்னுளில் பாடினர் தேசியக் கவி பாரதியார். அவர் கவிதையின் பொருளையே தங்கள் வாழ்வாக்கி, வாழ்ந்தும் மடிந்தும் அழியாப் புகழ் கொண்ட ஆண்மைச் சிங்கங்கள் மருது பாண்டியர்கள். வீரபாண்டியன் நடத்திய போர் சில வாரங்களே நடந்தது. ஆனுல், மருது பாண்டியர் நடத்திய போரோ, பல சதுர மைல் தூரம் பரவி, ஊர் மாறி ஊர், கோட்டை மாறிக் கோட்டை, காடு விட்டுக் காடு, எல்லை விட்டு எல்லை நடந்தது. எல்லா வகையாலும் வீரபாண்டியன் தொடங்கி வைத்த போரை, மாற்ருன் பகைக்கு அஞ்சாது, காலந்தந்த வாய்ப்பால் அண்ணனி

னும் திறமையாகத் தம்பி ஊமைத்துரை நடத்திய போரை மருது உடன் பிறப்பினர் ஊமைத்துரையின் உறுதுணை யோடு சற்றேறகுறைய ஐந்து மாதங்கள் இடையறுது நடத்தினர்கள். அப்போர்க் காலத்தில் அவர்கள் காட்டிய வீரமும், செய்த தியாகமும், பட்ட துன்பமும் கொஞ்சமோ! விடுதலை வீரர்கள் இரவும் பகலும் போரிட்டார்கள்; எண்ணற்ற வீரர்கள் பலியாவது கண்டு கண்ணீர் விட்டார்கள்: 'எவ்வாறேனும் வெற்றி பெறுவோம்! அயலாரை முரியடிப்போம்! அமைதி காண்போம்!' எனத் துடித்தார்கள். ஆனால், அவர்கட்கு அமைதி, வெற்றியால் கிட்டவில்லை; வீரச் சாவாலே தான் கிட்டியது.

'உலக வரலாற்றிலேயே இவ்வளவு ஆயுத பலம் நிறைந்த ஒரு கூட்டத்தை, ஆள் பலம் மட்டுமே கொண்ட ஒரு கூட்டம், இவ்வளவு வீரத்துடனும் திறமையுடனும் எதிர்த்துப் போராடியது எக்காலத்திலும் இல்லை,' என்று வரலாற்று அறிவுடையோர் கூறும்படி செய்தனர் மருது பாண்டியர்! முறத்தினல் புலியைக் காக்கும் மொய்வரைக் குறப்பெண் போலத் தாக்கி, 'உருளுக தலைகள்! ஓங்குக மானம்!' என்று போர் முரசு கொட்டிக் கடும்போர் புரிந்தனர். ஆயினும், வெற்றி பெறவில்லை; ஆனல், அழியாப்புகழ் எய்தினர்; 'மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்துத் தம் புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்தனர்.'

வீழ்ந்துவிட்ட பெல்ஜியத்திற்கு வாழ்த்துக் கூறி அமரகவி பாரதியார் அருமையாக ஒன்பது பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவற்றில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் வீர மறவர் மருது பாண்டியா நடத்திய போரையும் அதன் முடிவையுமே கருத்தில் வைத்துப் பாடியதாக அமைந் துள்ளது. 'அறத்தினால் வீழ்ந்துவிட்டாய்! வண்மை யால வீழ்ந்துவிட்டாய்! மானத்தால் வீழ்ந்துவிட்டாய்! வீரத்தால் வீழ்ந்துவிட்டாய்! துணிவினால் வீழ்ந்துவிட் டாய்!' என்றெல்லாம் அவர் உள்ளம் கொதித்துக் கூறும் சொற்களில் அயல் நாடாகிய பெல்ஜியத்திற்குதான் ஆறுதல் கூலுகிறார் என்றாலும, தென்பாண்டி நாட்டில் பிறந்த அந்தத் தீந்தமிழ்க் கவிஞர் பெருமானார் தம் உள் மனத்தில தம் தாயகத்திற்காக நடந்த விடுதலைப் போரில் பலியான கட்ட பொம்மனை, ஊமைத்துரையை, மருது பாண்டியர் முதலியோரை எண்ணியே, தம் கொதிக்கும் உள்ளத்திற்கு ஆறுதல் கூறிக்கொள்ளவே அவ்வாறு பாடினார் என்று தோன்றுகிறது.

இவ்வாறு தம் நாட்டுப் பெருங்கவியின்—மக்களின் —உள் மனத்தை எல்லாம் உருககும் ஆற்றல் படைதத வாழ்வு வாழ்ந்த மருது பாண்டியரைத் தமிழகத்தின் விடுதலைக்காகப போரிட்ட வீரர்களாக மட்டும் கருதுவது தவறாகும். அவ்வீரர்களை அடிமை வாழ்வை எதிர்த்து விடுதலைப்போர் புரிந்த மாஜினி, கரிபால்டி, ஆபிரகாம் லிங்கன், ஜியார்ஜ் வாஷிங்டன் போன்ற உலகப் பெருவீரர்களோடு சேர்த்து வைத்துப் போற்றுவதே பொருத்தமாகும்.

மருது பாண்டியரைப் பெற்றெடுத்த பூமிக்கு, அவர்கள் எந்த ஆயுதப்பலததை ஆள் பலத்தாலும் ஆயுத பலத்தாலும் வெல்ல முடியவிலலேயே என்று எண்ணித் துடித்தார்களோ, அந்த ஆயுத பலத்தை வெல்லத்தக்க ஒரே கருவி அன்பு பலமே என்று உலகில் நிறுவிக் காட்ட வல்ல ஒரு மகாத்துமாவைப் பெற்றெடுகக ஒன்றரை நூற்றுண்டுகள சென்றன. ஆயினும், நாம் பேறு பெற்றவர்கள்! 'மருது பாண்டியரும் நம் முன்ஞேர் களும் காண முடியாத விடுதலேயை நாம காணும் பேறு பெற்ருேம்!' என்று நினேக்கும்பொழுது இன்பவெள்ளம் நம் உள்ளத்தில் பொஙகுகிறது! ஆயினும், அந்தக்களி வெறியில் இன்று தலே நிமிர்ந்து துய்க்கும் விடுதலேயை அடைவதற்காகப் போராடிப் போராடி உயிர் துறந்த உத்தமர்கட்குத் தலே வணங்கி நன்றி செலுத்த வேண்டிய கடமையை மறவாது இருப்போமாக!

எந்நன்றி கொன்ருர்ககும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லே
செய்ந்நன்றி கொனற மகற்கு'

எனபது வள்ளுவர் வாக்கன்ருே?

'பூர்விக மகான்களின் ஞாபகத்தைத் தீவிர மாகப் பத்தியுடன் வளர்க்காத நாட்டில் புதிய மகான்கள் பிறக்க வழியில்லே. தப்பித் தவறி ஒரிருவர் தோன்றி ஞலும், அவர்களுக்குத் தக்க மதிப்பிராது! எனத் தெளிந்து கூறிஞர், நாட்டுத் பற்ருேடு தொலே நோக்கும் சேரப்படைத்த செந்தமிழ் நாட்டுப் புலவர் பாரதியார். மகான்கள் என அவர் கூறியது மாவீரர் கட்கும் முற்றிலும் பொருந்தும்.

நம் தாய் நாட்டின் வருங்காலம் ஒளியும் பயனும் படைத்த பொற்காலமாக வேண்டுமானல், எண்ணற்ற மாவீரர்கள்—மருது பாண்டியர்கள்—தேவை. விடுதலைக் காகப் போராட அன்று—போராடிப்பெற்ற விடுதலையைப் போற்றிப் பாதுகாக்க.

எனவே, நமக்காகவும் நம் தாயகத்தின் மானத் திற்காகவும் போராடிய அப்பெருவீரர்களை நாம் வணங்குவோம்! வரலாருய், காவியமாய் விளங்கும் அவர்கள் வாழ்வில் நம் அறிவை—நெஞ்சைப்-பறிகொடுப் போம்! மானத்தோடு வாழ்ந்து, மானங்காக்கவே போராடி, மானத்துக்காகவே தூக்கு மேடையிலும் ஏறி, ‘சாவு வருக! மானம் வாழ்க!’ எனப் புன்முறுவலோடு அப்பெருவீரர்கள் உயிர் துறந்த அந்த ஒப்பற்ற காட்சியை நம் மனக்கண்களால் காண்போம்! தூக்கு மேடையில் தாய் நாட்டின் மானத்திற்காகத் தொங்கிய அத்திருவுரு வங்களை எண்ணும் போது பொங்கி வரும் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுப் புதிய தமிழகத்தை, புதிய இந்தியாவை, புதிய உலகை ஆக்கும் பணியில் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு முனைவோம!

வாழ்க மருது பாண்டியர் புகழ் !
